ZVEZDOMIR MARINOV

INCOGNITO PE TERRA

Dovada sunt Eu!
Cine poate să înţeleagă aşa.
Cui îi este frică să îndrăznească a crede,
Să se lase absorbit de păcate.
Credinţa nu este obligatorie şi nici gradată;
Ori o ai ori nu o ai.

Prolog

E foarte târziu.

În faţa ochilor îmi mor părinţii, fraţii, prietenii - mor şi eu- văd moartea fiecăruia în parte, înecaţi de râul care iese din matcă; ierburi smulse şi copaci prăbuşiţi îşi descoperă neaşteptate braţe care încolăcesc viii, trăgându-i dedesubt; pe ape vin case, animale şi oraşe prăbuşite, curg pădurile incendiate, pământul veşnic şi munţii se-nmoaie într-o mână de lut, pentru a deveni fund de mare; lumea se strânge ca un papirus ars, cu ultima ei istorie; suntem striviţi sub dărâmăturile unui bloc prăbuşit de cutremur sau înăbuşiţi într-o cameră ferecată, din care se termina încet aerul - nu mai e nimeni de la care să aşteptăm salvarea; nimeni nu ne mai trage odată pe Pământ, pentru că în oraş toate autorităţile au pierit, au pierit toţi în afară de câteva mii, zdrobiţi, care încă mai gem; pe zare joacă focul, un perete până în cer, în lumina căruia se văd răsucindu-se, ca nişte beţe de chibrituri, scheletele metalice ale clădirilor; suflul fierbinte al unei explozii ne carbonizează sau ardem ca torţe vii; lava unui vulcan mai curge o dată, ca un râu greu de metal topit din care izbucnesc focuri. E noapte -o eclipsă foarte lungă de soare. E frig, oamenii se ucid ca fiarele, pe străzile care se crapă de cutremure, animalele cele mai paşnice îşi sfâşie stăpânii. E un zgomot mare ca un uruit, ca un vuiet care se prăbuşeşte peste lume. Pe orizont joacă fulgere circulare, sau nişte arcuri albastre fără zgomot; explozii tăcute, pornite de niciunde, care se sparg în spatele norilor.

Întotdeauna murim foarte greu, ultimii, ca să putem vedea totul. Autorităţile în care ne-am pus încrederea şi speranţa mor şi ele. O vreme rămânem în urma lor.

Trecem prin toate chinurile care duc planeta la pieire. Simt linişte, pentru că aşa e drept. E prea puţin pentru o vină de milenii. Dacă aş putea crede că suferinţa fizică absolvă, că poate salva! Ar fi simplu şi suficient la acest sfârşit de lume.

Dar nu... în schimb, încerc sentimentul că nu mai pot recupera nimic; pentru ce-a fost nu se mai poate plăti nimic. Am datorii.

Murim.

Mie nu-mi pasă. De aceea le şi caut privirile, să văd spaima, groaza. Poate o să mă doară. Dar nu-mi pasă. Pentru ce să lupt? Pentru viaţa pe care am dus-o până acum, viaţă în care n-am făcut nimic?

Dacă aş fi făcut ceva, aş îndrăzni să mă rog la Dumnezeu să mă ardă laolaltă cu toţi cei care s-au dovedit nevrednici şi-n urma cărora nu mai rămâne NIMIC.

E foarte târziu. Dar ce nu vreau să văd e planeta făcută bucăţi! Care i-ar fi vina? Nimic nu ştim noi, pământenii- ultimii copii ai ei- despre destinul în care, pentru fiecare generaţie pe care a adăpostit-o, a dat acest tribut al distrugerii. Dar acum e fără întoarcere. Şi nimeni nu o poate crede. I-am greşit şi ei. Nu e păcat c-ar fi să murim cu toţii, dar ea trebuie salvată!

Să iasă cartea aceasta în lume. Apoi să iasă şi celelalte şapte. Apoi să vină, dacă vrea, sfârşitul.

E noapte şi e târziu...

CAPITOLUL 1

Viaţa vine de dincolo de moarte

...Alarmă, alarmă, alarmă... Acesta era sentimentul din primele mele minute pe Terra. Un nou trup, o altă existenţă.

În afara acestui sentiment pe care mi-l crea planeta Pământ, mai era şi conjunctura deosebită în care se realizase transferul. Nu este deloc plăcut să ştii că nu ştii nimic despre noul tău eu. Însă, cum sunt obişnuit să primesc lupta deschisă şi să risc, o fac şi de data aceasta. Scopul merită.

Acum miza e atât de mare încât nu am putut accepta să fie trimis altcineva, deoarece numai eu pot conduce această misiune. De altfel, nimeni din Comitet nu a fost de acord cu această operaţiune, cunoscând datele problemei şi coeficientul de risc foarte ridicat. Mai târziu, am reuşit să le obţin acceptul.

Revenirea pe Terra- planeta mea natală- îmi face mare plăcere. Este o planetă frumoasă. De fiecare dată o revăd cu multă dragoste. De nenumărate ori, ea a fost o gazdă primitoare când, în momentele critice ale omenirii, a avut nevoie de mine şi de oamenii mei, de care niciodată nu m-am despărţit. Oare şi de această dată, când misiunea e atât de grea, va fi la fel de primitoare? Sunt sigur că planeta mă va primi cu dragoste, aşa cum o mamă îşi îmbrăţişează copilul; dar oamenii, vor fi la fel de primitori?

Îmi amintesc că de-a lungul timpului, planeta a avut nevoie de mine deseori, în cele mai variate situaţii. Astfel, uneori, când planeta era zdruncinată de vreun război care nu se mai termina, pentru a aduce pacea, interveneam în mod direct, eu sau unul din oamenii mei. Ne reîncarnam în persoana vreunui comandant de armată şi schimbăm într-un sens favorabil soarta omenirii. Alteori, când ştiinţa se afla în mare impas sau aproape de vreo descoperire, dar fără perspective de reuşită, mă făceam din nou prezent în persoana vreunui savant, dând astfel un impuls ştiinţei sau altui domeniu.

Până acum, „vizitele" pe Terra erau temporare şi vizau soarta anumitor popoare sau bunul mers al ştiinţei, al artelor. Acum este cu totul altceva. De această dată misiunea mea este mult mai complexă. Ea priveşte soarta întregii omeniri, rezultatul misiunii fiind vital pentru planetă. Este în joc existenţa Terrei şi nu-mi pot permite nici cel mai mic eşec. Deci, mare atenţie, bătrâne fiu al Terrei!

Trecerea de pe Planeta-Mamă pe altă planetă este un proces complex şi dureros. Când are loc un transfer de personalitate, creierul suportă o adevărată revoluţie. Aş asemăna totul cu un clinchet permanent de clopoţei ce sună neobosit. Sângele noului trup menit reîncarnării clocoteşte precum vinul în butoi, iar organele şi oasele parcă stau gata să explodeze de durere. După senzaţia plăcută pe care am avut-o în Tunel, în timpul călătoriei, reîncarnarea mea e ca o deschidere în iad. Mă las cât se poate mai relaxat pentru a mă acomoda cu trupul pe care-l am din acest moment.

...Iz de spirt medicinal, coctail de substanţe chimice şi o atmosferă apăsătoare de spital. Păstrez ochii închişi, însă între timp testez în jurul meu. Nu e nimeni în apropierea mea, aşa că riscurile sunt minime.

Am ales spitalul ca loc al transferului. E oricum altceva să sperii o echipă de medici, care la urma urmei îşi vor da tot interesul să-ţi fie bine, decât o mână de oameni simpli, care nu şi-ar fi putut explica învierea mea. Îmi închipui cum ar fi reacţionat.

Mă sâcâie toate aceste mirosuri şi noul meu trup, care mă doare în absolut toate locurile. Îmi amintesc însă repede că nu sunt pe Planeta-Mamă şi în acelaşi moment îmi repet că pe Terra nu mă pot bucura de tratarea şi refacerea energetica. Cât de bine mi-ar fi prins acum un bioduş energetic. M-aş fi relaxat şi încărcat aproape instantaneu, iar acest nou trup al meu s-ar fi refăcut rapid. Aşa, îmi vor trebui câteva ore bune. Încet, încet, procesul de transfer se apropie de final şi o dată cu aceasta realizez cât de vulnerabil sunt în această lume. Mi se pare stupid că pe Terra există viaţă şi moarte. Încep să mă gândesc iar la Planeta-Mamă. Acolo, când trupul este obosit şi dă semne de degradare, corpul energetic îl părăseşte pentru puţin, timp în care are loc refacerea energetică. După ce se reîncarcă revine la loc. Astfel, trupul fizic are viaţa practic nelimitată. De fapt, cine e de vină pentru că oamenii mor?

Numai ei. Dacă ar fi evoluat firesc, moartea nu ar fi existat. Doar lipsa de cunoaştere şi direcţia greşită în care au împins progresul, au dus la distrugerea trupului fizic, gazda perfecta a spiritului.

Întrerup pentru moment firul gândurilor şi mă decid să deschid ochii. N-am însă prea mult timp să privesc noua lume. Aud paşi care se apropie şi în final se opresc exact în dreptul meu. După puţin, aud un glas de femeie.

- Pe care îl luăm întâi, pe ăsta tânăr?

- Da, se auzi apoi un glas de bărbat.

- Ce păcat de el, domnule doctor! Era aşa de tânăr şi de frumos! Uitaţi-vă ce corp avea!

- Lasă-mă, femeie, în pace! Ai cam luat-o razna cu morţii tăi, i-a tăiat celălalt vorba.

- Hai, spuneţi şi dumneavoastră, nu-i păcat să moară aşa de tânăr? A murit acum trei ore. Ce făceam eu acum trei ore? Aşa, da! Eram la coadă la căpşuni. Am găsit căpşuni ieftine şi vreau să fac dulceaţă. Soţia dumneavoastră nu face? Am eu o reţetă grozavă. Lui i-o fi plăcut dulceaţa de căpşuni?

- Cui, mortului? Ai înnebunit de-a binelea, madam, spuse doctorul pe un ton serios.

- Vreţi să vă dau reţeta? sări femeia peste subiect. O am de la o cucoană pe care am cunoscut-o la mare. Ce figură şi madam asta! E atât de grasă că mai bine o sari decât s-o ocoleşti.

Doctorul râse plictisit, nereuşind s-o întrerupă pe interlocutoare.

- Şi auzi ce minte avea: l-a bătut la cap pe bărbatu-său o zi întreagă să o plimbe cu barca. Bărbatu-său nu şi nu, că e marea agitată, ea nu şi nu, că să o plimbe. N-a avut omul încotro şi până la urmă i-a făcut pe plac. Nu ştiu ce plăcere a fost plimbarea asta pentru ea, că aşa grasă cum era, a dezechilibrat barca şi a căzut cât era de mare în apă. Era să murim cu toţii: ea înecată, iar noi de râs.

Momentele de linişte care urmează mă fac să înţeleg că doctorul încerca să fie absent la toată sporovăiala femeii. „Frumos mai sunt primit pe Terra, — cu discuţii despre căpşuni şi femei grase". Nu am avut parte de linişte prea multă vreme.

- Of, şi când mă uit la omul ăsta... Doamne, că fără minte mai sunt şi tinerii din ziua de azi...

- Hai, hai, opreşte-te odată, moară stricată. N-ai obosit încă? Parcă ai fi casetofonul lui fiu-meu. Când îl apucă să-i dea drumul (şi asta se întâmplă des) nu poţi să-l opreşti decât ori scoţându-l din priză, ori rugându-te la Dumnezeu să i se rupă banda, ori luând un ciocan să-l spargi. Aşa eşti şi tu, colega. Şi ce-ţi veni cu ăsta de pe masă? Ce Dumnezeu, câte cazuri ţi-au trecut prin mâini... Asta-i viaţa! Se mai întâmplă şi accidente. într-o bună zi ne vine la toţi rândul. Vom simţi şi noi răceala acestor mese de marmură.

- Of, doamne, ce rea e moartea asta! oftă din tot sufletul femeia.

- Pregăteşte te rog, bisturiul. Şi dacă tot ţi-e aşa ţi-e aşa de drag cadavrul ăsta, dezinfectează-l!

În fine, urmează o tăcere puţin mai îndelungată, după care cei doi se apucă de lucru. Acest fapt mă îngrijorează puţin la gândul că, aşa distraţi cum sunt, să nu mă taie de viu.

Mulţumesc totuşi în gând celor doi pentru primele informaţii, care sunt deosebit de utile pentru mine. Mi-au confirmat că transferul a reuşit. Am un trup masculin, car pe deasupra mai e şi arătos. De altfel, este şi firesc să fie aşa.

Urmează momente dificile. Mă gândesc cum să procedez, să produc şocuri cât mai mici. Greutatea este în primul rând cu cei doi, dar cum ar fi foarte neplăcut să fiu tăiat, mă hotărăsc să acţionez cât mai repede. Să vedem ce reacţii o să stârnesc!

Câteva clipe înainte de începerea disecţiei am deschis ochii şi m-am ridicat. Prima imagine a noii mele existenţe a fost chipul unui medic în vârstă, bonom şi o asistentă între două vârste, plinuţă şi cu ochi aproape ieşiţi din orbite. Câteva clipe nu au avut nici o reacţie. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mişca. M-am amuzat puţin văzându-le figurile, iar când instrumentele au început să cadă printre degetele asistentei, abia m-am oprit să nu zâmbesc. Concomitent, au început să păşească speriaţi, cu spatele către ieşire. M-am prefăcut că nu observ acest lucru şi am întrebat pe tonul cel mai inocent posibil:

- Unde mă aflu?

Imediat mi-am dat seama că am avut o reacţie cam prea rapidă şi m-am culcat la loc. Nu ştiu de ce, celor doi le trecuse cheful de glume.

După ce m-am retras în aşa-zisul somn, am auzit paşii celor doi alergând spre ieşire, apoi uşa trântindu-se în urma lor. Aveam deci timp şi posibilitatea să arunc o privire împrejur, nestingherit. Fără îndoiala că ceea ce priveam acum era o sală de disecţie a cadavrelor. Aveam să aflu mai târziu că toate cadavrele spitalului trec prin această sală. Nişte chiuvete mari, cearşafuri pătate cu sânge de-o parte şi de alta a uşii, două dulapuri mari de sticlă pline cu instrumente chirurgicale, de la cele mai fine până la dălţi şi fierăstraie. În jur, se mai aflau câteva cadavre care-şi aşteptau rândul. Unele aşteptau de mai bine de trei zile şi nu mai erau decât o masă de materie moartă. Altele însă, mai păstrau încă spiritul. Puteam să le redau viaţa, dar acest lucru nu-mi era permis. De altfel, unul a tresărit când mi-am îndreptat privirile spre el. îşi activase spontan creierul. De multe ori, numai simpla mea prezenţă dezvoltă creiere sau activează memoria.

M-am cutremurat gândindu-mă cum vor fi tratate trupurile acestea. Oameni care de fapt nu muriseră încă, urmau să fie măcelăriţi.

Am lăsat aceste imagini şi gânduri de-o parte şi am revenit la propriul meu trup. Era şi momentul, pentru că pe coridor se auzeau paşi şi voci. În câteva minute, în jurul meu erau toţi medicii aflaţi la acea oră în spital.

Am deschis ochii. Am observat cu atenţie chipurile celor îngrămădiţi în preajma mea. Nu aveau o expresie cu mult diferită de a primilor doi. Am închis ochii la loc. Era deja suficient pentru a le demonstra că patologul nu a avut vedenii şi că omul de sub privirile lor e cât se poate de viu. După câteva clipe, se rupse tăcerea şi unul din medici explodă:

- Fantastic! Uimitor! Acum trei ore era mort, mort de-a binelea. Ce mai e şi chestia asta?

- Ce să fie, răspunse patologul, se joacă de-a moartea cu noi.

- Hai, domne, fii serios că doar eu i-am constatat decesul acum trei ore. Ştiu şi eu ce e aia moarte clinică; vezi diagnosticul. Soră, adu-mi, te rog fişa de ce... în fine, fişa bolnavului, dar repede, că arde.

Urmează câteva minute de aşteptare, timp în care nu aud decât şoapte şi frânturi de cuvinte.

- Uite, domne, diagnosticul: a fost adus la Urgenţe cu hemoragie cerebrală dreaptă şi comoţie cerebrală; după treisprezece zile de spitalizare, timp în care nu a ieşit din comă, în urmă cu trei ore a survenit un stop cardiac, după care a decedat. iar acum deschide ochii. Patologul zice că mai şi vorbeşte.

„Vă cred, domnilor, că sunteţi nedumeriţi, însă nu am ce vă face; trebuie să trăiesc. De fapt, doctorul nu spune prostii când vorbeşte de deces... Dar cum să-i explic eu lui că omul din fişa lui e mort şi cel pe care îl au ei în faţă acum e cu totul altcineva. Nu prea pot să-i spun că de fapt am o misiune aici şi nici cât drum am parcurs până la el, că atunci chiar o ia razna sau mă internează pe mine la boli psihice.

Mă întrerupe din gânduri reluarea discuţiei cu glas tare:

- Cine l-a adus? Are rude?

- În fişa lui scrie că e căsătorit. Aşteptaţi să dăm telefon la Internări, domnu' director.

Am prilejul să mai prind din zbor câteva informaţii:

- Da, fetele de jos spun că l-au adus nişte vecini. Tânărul se întorcea de la serviciu şi a văzut că nu poate să deschidă uşa. Lăsaseră copilul singur în casă şi în joacă a răsucit cheia în uşă. Fiică-sa ţipa, el n-avea cum să intre, aşa că a încercat să pătrundă prin balcon, pe la vecini.

- La ce etaj stătea?

- La trei. A căzut chiar pe asfalt. Cei de la Reanimare s-au zbătut şi ei cum au putut, dar...

- Nevastă-sa ştie că a murit?

- Nu, de altfel nici n-a trecut să-l vadă.

- Foarte bine! Lăsăm asta acum; aduceţi targa şi repede înapoi la Reanimare. Încă ceva: nimeni să nu sufle o vorbă, că dăm de dracu' cu toţii, În frunte cu mine! Hai odată, mişcaţi-vă! - iar apoi mai mult pentru sine: Asta îmi mai lipsea.

- Domnule profesor, dar cu ăia de la Capitală ce facem? îndrăzneşte în cele din urmă unul din medici.

- Care?

- Păi cei care s-au interesat acum o săptămână şi comisia care ne-au trimis-o. Trebuia să vină elicopterul să-l ia pentru operaţie. Noi am comunicat deja că între timp a decedat şi s-a anulat zborul.

- La dracu! Când e nevoie, nu sunteţi aşa de operativi. Lasă că o scot eu cumva la capăt. Lăsaţi totul pe mine. Numai să nu vă turuie gura. Rezolv eu şi cu comisia şi cu telefoanele la Capitală. Hai, duceţi-l mai repede la Reanimare şi puneţi nişte pături pe el să se încălzească!!

Apoi brusc se adresă cuiva din altă direcţie;

- Auzi, tu ai fost de gardă azi noapte?

- Da, răspunde celălalt zâmbind, probabil încurajat de tonul profesorului.

- Am auzit că injecţia ta „miraculoasă" l-a sculat din morţi pe tipul ăsta.

- Ei, am avut şi eu o clipă de inspiraţie, domnule profesor, făcu acesta pe modestul.

- O să te duci dracului cu tot cu inspiraţia ta. La câte gafe mi-ai făcut, asta a pus capac. Şi aşa am de gând să fac curăţenie în spitalul ăsta. Să fii mulţumit dacă nu o să vină nimeni, să constate tâmpenia ta cu injecţia în inimă. Dacă nu sunteţi în stare să faceţi medicină, fiţi şi voi altceva: felceri, măcelari, brancardieri, dar nu omorâţi oamenii cu zile.

Ajuns sus, nu puteam să nu-i mulţumesc profesorului pentru ideea cu păturile. Oricum, aici era cu mult mai cald decât în frigiderul acela de la subsol. Cum am sosit acolo, asistentele au început să se învârtă în jurul meu şi în scurt timp, arătam ca un pom de Crăciun: plin de perfuzii, sonde şi electrozi ce-mi controlau activitatea organelor.

Chiar dacă şeful spitalului şi-a dat toată silinţa ca toată povestea să fie

muşamalizată, toată lumea vorbea despre cazul meu. Cei mai mulţi doreau sa mă vadă, chiar dacă riscau o întâlnire cu profesorul.

CAPITOLUL 2

Departe, departe... spre început

După ce dovedisem tuturor că nu eram mort, aveam dreptul să închid ochii şi să-mi fac, în sfârşit, recapitularea tuturor celor văzute şi întâmplate.

Am o misiune grea. Trebuie să încerc să salvez Terra aflată acum în pragul distrugerii. Iar cel mai greu obstacol constă în refuzul şi încăpăţânarea oamenilor de a primi Adevărul. Trebuie să le fac bine cu forţa, din umbră, dacă altfel nu se poate. Mă voi lovi de obtuzitatea gândirii lor deformate, de involuţia spirituală la care s-a ajuns. Trebuie să mă camuflez perfect în această civilizaţie unde domneşte suspiciunea, ura şi cruzimea. Să intru în ea neobservat şi să încerc să fac ceva. Nu puteam pleca cu un plan anume, căci nimic nu corespunde situaţiei în care a ajuns bătrâna Terra în ultimul timp.

Cu mine, pentru această misiune, am transferat încă optsprezece personalităţi. Mi-amintesc exact cum s-a petrecut totul. Tensiunea tuturor fiinţelor din Univers era mare, ştiind ce soartă va avea Terra. Erau cu toţii trişti că experimentul cu această planetă nu reuşea niciodată. Cea mai îndepărtata de Centrul Energetic, departe de orice control, planeta îşi face de cap, stricând echilibrul Galaxiei şi al Universului. Se impunea luată o măsură de urgenţă. În Consiliul de Conducere al Universului nimeni nu a mai dat nici o şansă acestei planete. Singur m-am ridicat şi am luat cuvântul. Am cerut atunci aprobarea de a veni personal pe Terra. Numai dragostea şi respectul lor pentru mine i-au făcut să accepte propunerea mea. Au fost cu toţii mişcaţi de neclintirea hotărârii mele de a coborî acolo unde imposibilul e la el acasă. Atunci, s-au ridicat toţi cei optsprezece eliberaţi de pe Pământ şi au cerut să vină cu mine. Au cerut să vină fără memoria lor, doar cu o memorie artificială, identică cu cea a persoanei în care urma să se facă transferul. Toate acestea, ca să-şi poată repara o greşeală făcută la începuturi. În misiuni paralele, s-au oferit atunci voluntari, foarte mulţi din cei prezenţi la Consiliu. Dar misiunea mea şi a oamenilor mei este independentă de a celorlalţi şi trebuie să o ducem la bun sfârşit, indiferent cât de greu ne va fi.

Pentru început ştiu ce am de făcut. După ce termin povestea asta cu spitalul, va trebui să-i găsesc pe cei optsprezece prieteni ai mei.

Îmi repet datele caracteristice ale fiinţelor umane de pe Terra: grade inteligenţă 0,2, deci mult sub nivelul mediu de 16. Acest lucru mă dezamăgeşte când mă gândesc că iniţial, pământenii îl aveau de 0,4. Oh, nici n-au reuşit să se menţină aici, ce să mai vorbim de progres!

Din tot Universul, fiinţele de pe Terra au rămas cele mai nedezvoltate. Cel mai ridicat grad de inteligenţă din tot Universul este de 33 de procente şi îl au locuitorii planetei care se află cel mai aproape de Centrul Energetic. Deşi aceste fiinţe umane sunt superioare tuturor celorlalte, ele nu au profitat niciodată de această poziţie şi nu şi-au revendicat autoritatea prin dominarea celorlalţi, inferiori ca grad de inteligenţă.

Numai pe Terra există tendinţa de dominare a celui slab de către cel mai puternic. Faptul acesta puţin mă dezamăgeşte, dar nu mă descurajează, dimpotrivă, mă provoacă.

Timpul, exact timpul este cel care m-a presat să vin pe Terra. Tot timpul este acela care m-a determinat să iau decizia de a mă transfera rapid în acest trup şi după aceea, de a testa biografia decedatului, pentru a obţine datele fundamentale de care avea nevoie de aici încolo.

Totuşi, acesta nu este un obstacol prea dificil, având în vedere situaţia prin care a trecut accidentatul — starea de comă dându-mi posibilitatea să închid ochii, în confruntarea mea cu rudele lui.

Gândul la noua mea familie mă trimite departe, la începutul începuturilor... Atunci, mi-aduc aminte, eram un copil mai deosebit decât ceilalţi. Îmi plăcea şi mie să mă joc, mai făceam şi boacăne nevinovate, dar cel mai mult îmi plăcea să sau singur, în natură. O adoram. Vorbeam şi mă jucam cu florile, cu pomii, cu izvoarele, cu vântul. îmi iubeam părinţii, însă nu mă simţeam atât de ataşat de ei. Cel mai firesc mi se părea să stau şi să contemplu la nesfârşit natura, cu arhitectura ei perfectă, cu legile ei neclintite. Să mă minunez şi să-mi pun întrebări. Părinţii mă înţelegeau într-un fel, iar când veneau în pădure să mă cheme acasă, eu le răspundeam: „Dar sunt acasă! Priviţi! Totul mi se închină şi mă slujeşte. Intraţi!"

Pentru mine, natura era mama mea. Se întristau părinţii în sufletul lor când auzeau şi poate atunci îşi doreau să fiu un copil normal, să mă poată avea mai mult timp lângă ei.

Dar copilăria mea a fost scurtă şi bucuria trăită în mijlocul naturii mi-a fost brutal furată de oamenii şi autorităţile acelei vremi. Am fost forţaţi să pribegim din sat în sat, ca să ni se piardă urma. Aceasta pentru că domnitorul de atunci aflase de la prezicătorii vremii că, la el în regat, se va naşte un împărat. De teamă să nu existe vreun pretendent la tronul său, a dat ordin să fie ucişi toţi copiii de vârsta mea.

Pentru mai multă precauţie, dar şi pentru a căpăta o educaţie, am fost dus la un mare templu. Aici mi-am petrecut copilăria şi adolescenţa, muncind din greu şi învăţând multe. În orele de răgaz mergeam şi eu să mă joc cu copiii dar mă plictiseam repede. Mă retrăgeam atunci în natura mea dragă şi trăiam în ea ş şi cu ca; îi spuneam necazurile şi-i ascultam durerea. Mă durea orice floare veştejită. Atingând-o, ea învia sub privirile mele mirate; mă bucuram şi treceam mai departe vorbindu-i.

Voiam să ştiu totul. Voiam să aflu totul despre Mama Natură şi despre Cel ce a creat-o cu atâta măiestrie. Atunci, mă ascundeam în chiliile cernite ale Templului şi căutam... Căutam în cărţile vechi şi grele. Dar nimic nu-mi potolea setea de cunoaştere. Dimpotrivă, întrebările sporeau asaltându-mă din tot mai multe direcţii.

Învăţasem tot ce se putea învăţa în Templu, iar de acum, întrebările erau deja altele, mult mai adânci. Mă chinuia întrebarea: „De unde cunosc eu cum creşte o plantă creată înainte de a mă naşte eu? De ce pomii îşi întorceau ramurile cu florile spre mine, când treceam pe lângă ei şi de ce învia la mângâierea mea orice frunză obosită? De ce, când eram trist, cerul se umplea de nori, iar când zâmbeam, soarele imediat îi trimitea la plimbare, râzându-mi îndrăzneţ? De ce mi se întâmplă tocmai mie? De ce erau stelele acolo, sus? De ce? De fapt, cine eram eu?"

Într-un târziu, am părăsit Templul hotărât să aflu Adevărul, să-mi potolesc această sete ce mă mistuia tot mai cumplit. Mi-am revăzut şi mama, dar spre uimirea şi durerea ei, reîntâlnirea nu m-a marcat prea mult. O iubeam mama, dar eu iubeam toţi oamenii şi dorinţa mea era să-mi dedic viaţa lor, tuturor. Era un sentiment care-mi umplea toată fiinţa, era ca o chemare de dincolo de mine; de fapt, eram tot eu şi nu ştiam.

I-am explicat că drumul meu nu este alături de ea, ci între oameni, acolo, în mijlocul suferinţelor şi necazurilor lor. Am sfătuit-o tandru să-şi găsească alt fiu şi să meargă pe drumul ei. Eu am drumul meu şi nimeni nu mă va întoarce. A tăcut şi a suferit mult. Nu mă înţelegea. Nici nu puteam să-i cer mai mult.

Nici eu nu înţelegeam prea bine ce se întâmplă; simţeam doar chemarea aceea irezistibilă. care mă ardea de atâta aşteptare. Adevărul l-am găsit în oameni, undeva ascuns, ca o luminiţă, ca o scânteie înăbuşită ce sta să se stingă.

Atunci am înţeles care era rostul meu printre oameni, am înţeles de ce nu eram ca

toţi ceilalţi; am realizat că eu sunt cel care pot să aprind această scânteie şi că trebuie să o fac.

Şi atunci, mi-am amintit totul.

Toate acestea au fost cândva; rememorând trecutul încerc să-mi închipui cum va fi acum.

Deocamdată, am o familie faţă de care va trebui să mă comport corespunzător, fără să dau vreo bănuială. Ştiu că va fi greu. Nu ştiu încă natura problemelor pe care le voi avea. Sunt pregătit pentru orice şi mă aştept deja la surprize interesante.

Deci, să intrăm...

CAPITOLUL 3

Eroarea

Astăzi nu este zi de vizită, dar pentru secţia de Reanimare nu contează. La, un moment dat, am auzit deschizându-se uşa camerei în care mă aflam. Imediat am simţit prezenţa a două persoane şi am auzit o voce de copil. Încet, am deschis ochii; am văzut o femeie în vârstă care plângea în tăcere. Alături, era un copil însoţit de un bărbat tânăr cu ochii trişti.

- Ce-ai făcut, mamă? Ne-a sunat soţia ta. Ne-a spus că eşti foarte grav şi trebuie să venim la spital. Am găsit o maşină şi împreună cu fratele tău - am traversat toată ţara, noaptea întreagă, ca să te vedem. Ne-au ţinut afară până acum, spunându-ne că eşti foarte grav, dar că tot ce-a fost mai greu a trecut şi că nu mai există nici un pericol. Of, fiule, de ce, mamă, te-ai mutat aşa de departe de casă şi de toţi ai tăi? De ce ţi-ai ales munca asta aşa de grea? Am trecut prin multe emoţii până am aflat ce ţi s-a întâmplat. Ştii foarte bine că abia ai ieşit din puşcărie şi pentru o clipă, tare mi-a fost teamă că te-au luat din nou. Te-a căutat şi poliţia în primele două zile, crezând că iar ai făcut ceva. Erau bucuroşi să te bage iar la răcoare. Of, şi tu dragul de tine, erai aici şi te luptai cu moartea. Of, băiete, băiete, ce soartă mi-a dat Dumnezeu să-ndur... Cu ce i-am greşit oare, de mă chinuie atât? Şi vocea îi era întreruptă de hohote de plâns.

Simt mâna ei caldă ce-mi mângâie uşor fruntea. Trec câteva minute, timp în care îşi plânge amarul şi neputinţa.

Uşurată şi mai liniştită, mama se aşează pe marginea patului şi-mi aranjează grijulie pătura.

- Eh, bine că n-a fost mai rău, mamă. Lasă că te ridici tu din patul ăsta şi te ia mama acasă. Medicii mi-au spus că îţi revii spectaculos şi că te vei reface în scurt timp. Oh, şi serviciul tău, măi mamă, de ce l-ai ales atât de greu? Nu puteai să lucrezi altceva? Dar bine că oricum, câteva luni nu vei putea merge la serviciu. Mă duc acum cu fratele tău la medic, să-i dăm nişte bani să aibă grijă de tine.

Am mângâiat-o uşor pe mama, mi-am privit fratele, m-am uitat la fetiţă şi am închis ochii, întrerupând potopul cuvintelor de durere şi compătimire.

Am considerat că informaţiile primite de la familie sunt suficiente pentru început, încercând de acum să mi le însuşesc şi să fiu cât mai firesc.

Vizita s-a terminat şi am auzit cum mama spunea:

- E foarte obosit; hai să ieşim şi vom reveni mai pe seară.

Singur cu mine, mă gândesc la cele aflate. Puţin, eram dezamăgit de ceea ce făcuse băiatul acesta. Povestea cu puşcăria mă încurca. Dar aflasem că fusese totuşi un om de treabă, muncise din greu şi presupun că întreţinea singur întreaga familie.

Mă deranja, mai bine spus nu-nţelegeam, indiferenţa soţiei; probabil ceva nu mergea în căsnicia lor şi vina era - se pare - a ei, dar încerc să nu mă mir, căci ştiu că pe

Terra, acesta este un lucru normal.

Eu iubesc oamenii, în primul rând pentru că sunt semenii mei şi toată viaţa mea am lucrat cu oameni şi pentru oameni. Mama era înzestrată de natură să vorbească mult. Am îndrăgit-o de cum am văzut-o. Mulţumesc încă o dată în gând, Naturii care mă ajuta.

În scurt timp, am primit multe date însă concluziile nu erau prea satisfăcătoare.

Făcusem un transfer rapid şi acesta se realizase cu o eroare de 0,01 stay (ceea ce înseamnă aproximativ 700 km), lucru care îngreuna pentru moment situaţia, având în vedere că destinaţia şi scopul misiunii mele erau în altă ţara. Deci, să recapitulez: sunt tânăr, miner, am o mamă, un frate, o nevastă care nu prea mă iubeşte şi se pare, doi copii.

Având în vedere graba cu care s-a hotărât venirea mea. şi faptul că, simultan cu procesul de transferare, trebuia să-mi caut şi un trup, n-am avut timp să-mi culeg informaţiile complete. Aşa că era neapărat necesar să mă întorc în Baza, să iau toate datele şi apoi să revin.

Trebuia să fiu foarte precaut pentru că şi aşa cadavrul ce urma să mă găzduiască avusese destule traume şi riscam prea mult. Nu văd cum l-aş fi înviat a doua oară.

Pentru transfer îmi erau necesare cinci ore; în acest interval de timp trebuia să urmăresc să nu vină cineva în camera deoarece temperatura corpului avea să scadă sub 30 grade Celsius şi era pericolul să fiu confruntat din nou cu situaţii nedorite. Şi aşa am văzut bine că profesorul ar fi fost mult mai liniştit, dacă băiatul ăsta închidea ochii pentru totdeauna. Aşa cum l-am cunoscut, nu m-ar mira dacă - confruntat cu o a doua situaţie de acest gen - m-ar omorî chiar el definitiv ca să scape de complicaţii şi scandal în faţa colegilor şi a Comisiei Superioare de Medicină.

M-am uitat la mână. Aveam un măsurător de timp foarte primitiv, care pe Terra se numeşte ceas. De altfel, trebuie să mă obişnuiesc cu aceste cuvinte.

Era ora şase seara. Programul cadrelor medicale care mă aveau în supraveghere se termina la ora 21, dar pentru mai multă siguranţă am hotărât să încep procedura de transfer abia după miezul nopţii.

Mi-am ascuţit auzul, am constatat că nu se apropie nimeni; m-am sculat din pat, m-am apropiat cu multă precauţie de oglindă şi mi-am privit noua înfăţişare. Da, era o fizionomie acceptabilă. Tânărul care decedase nu merita soarta asta, dar mi-am propus să am cu grijă personal de el. De trupul său sunt sigur că voi avea grijă, pentru că am mare nevoie, nu pentru mine, ci pentru toţi oamenii de pe Terra. În ceea ce priveşte spiritul său, sunt liniştit când ştiu că se află acum pe o planetă dezvoltată. Aici el va evolua până la un anumit nivel, după care îl voi şlefui eu personal. Poate că odată îşi va câştiga eliberarea...

Mi-am privit corpul; transferul îl efectuasem aducându-mi doar creierul, ochii, mâinile, picioarele şi inima. În toate apariţiile mele am păstrat ochii, mâinile, picioarele, creierul şi inima. De fiecare dată am fost acelaşi într-un trup dinainte ales. De altfel, toate spiritele superioare, când au o misiune, vin în acest mod.

Sper că nu voi avea surpriza să fie recunoscută schimbarea mea în ceea ce priveşte aspectul mâinilor. şi al picioarelor. De fapt, oamenii nu sunt atât de dezvoltaţi să le sesizeze modificarea.

Nederanjat de nimeni, m-am reîntors în pat.

M-am surprins că din nou vorbesc cu mine, îmi pun aceleaşi întrebări pe care mi le-am pus secole întregi, dar care n-au primit încă răspuns sau, dacă a existat vreunul, acela nu a corespuns niciodată cu realitatea de pe Terra. Acesta este alt motiv pentru care am insistat să vin şi să conduc eu.

Aşa că stai liniştit bătrâne, simte-te comod în patul ăsta primitiv şi nu te supăra când asistenta asta tânără, frumuşică, dar neîndemânatică, îţi pune perfuziile.

CAPITOLUL 4

Din nou acasă

În sfârşit, a sosit timpul pentru transfer. Toate simţurile mele sunt încordate la maximum. Nu se aude nimic. Nu se simte nici o prezenţă. Este normal, e trecut de miezul nopţii. Am foarte puţin timp la dispoziţie şi de aceea mă grăbesc. Până în zori trebuie să rezolv totul, altfel risc să ajung din nou pe masa de disecţie.

Încep să mă relaxez progresiv, pornind de la tălpi. Ajung în zona abdomenului. În acest moment, curenţii încep să circule pe meridianele întregului corp. Tălpile nu le mai simt şi senzaţia se întinde treptat, în tot corpul. Urmează desprinderea de trup. Un vârtej de energie îmi inundă pieptul, după care, totul alunecă uşor. Acum nu mai sunt decât o sferă, plutind la o jumătate de metru deasupra corpului fizic. Pornesc uşor către fereastră şi privesc pentru o clipa cerul plin de stele. Mă îndrept către uşă, traversez peretele până în hol. Totul e în regulă aşa ca pot pleca liniştit către Bază. Mă îndrept rapid spre cel mai apropiat centru energetic al planetei şi mă opresc în dreptul porţii de intrare în Tunel. Emit codul ce-mi permite accesul şi mă îndrept cu oarecare emoţie către centrul vârtejului. Trecerea prin tunel în zona Terrei este un proces extrem de dureros. Şocurile energetice şi furtunile magnetice ce existente aici, au transformat această porţiune într-o adevărată cameră de tortură. Este ca si cum ai fi într-o centrifugă imensă, care te roteşte în toate sensurile şi te loveşte din toate părţile. Suport această durere până pe Marte. Aici avem o Bază intermediară de relaxare. Mă re-fac sub duşul energetic binefăcător.

...Din nou către Casă. Nici măcar nu apuc să constat că pe Marte atmosfera e mult mai pură, mai limpede decât pe Terra, că deja mă aflu în sistemul planetar central, într-o lume a civilizaţiei superevoluate.

Îmi revăd planeta cu drag. Este foarte frumoasă. Este mare, cu mult mai mare decât Terra şi înconjurată de o aureolă albastră, care-i arată rangul de planetă conducătoare. Mă desprind de aceste imagini şi mă îndrept către camera mea. Îmi reiau trupul în care mă simt mult mai bine. Pe timpul cât am fost plecat, l-am lăsat în regeneratorul energetic ce-i păstrează intacte toate funcţiile.

Încă de la sosirea în spaţiul planetei, toţi prietenii au vrut sa ia legătura cu mine. I-am rugat să mă lase puţin, să-mi rezolv problema pentru care am venit şi apoi, mă vor putea vedea. Am apelat la Centrul de Date şi totodată, am emis codul de identitate. M-am concentrat asupra informaţiilor care curgeau, memorându-le, cât mai bine. Încep să compar datele din Centru cu ceea ce aflasem eu pe Terra, acum câteva ore: 31 de ani, soţie, doi copii, lucra într-o mină, avusese probleme cu autorităţile şi era nevinovat din punctul de vedere al Bazei. Deci datele pe care le culesesem erau reale, nu erau însă atât de amănunţite. Informaţiile Centrului de Date mergeau până la cel mai mic detaliu şi în plus, îmi confereau o memorie mult mai stabilă a celor întâmplate, astfel încât puteam să capăt reacţiile şi obiceiurile „gazdei" mele.

Am cerut apoi Centrului de Date semnificaţia tuturor simbolurilor pe care acesta le folosea în vorbire. Le-am memorat şi pe acestea. Îmi era atât de uşor acum că „îmi ştiam trecutul". Am avut în acel moment o undă de regret pentru Terra. Dacă nu ar fi mers pe drumul eşecului ar fi avut şi ea un asemenea Centru de Date. Dar pentru pământeni el este atât de complex, încât nici nu poate fi înţeles principiul după care funcţionează, nicidecum folosit; nu poate fi utilizat pentru că pământenii au un nivel de inteligenţă foarte scăzut, iar pentru a te conecta la Centrul de Date îţi este necesar un creier dezvoltat.

După ce am memorat tot ceea ce mă interesa, m-am îndreptat către sala de primire, unde am fost întâmpinat ca de obicei, cu respect faţă de Adevăr şi cu multă, multă dragoste. Lipsa mea era resimţită în întreg Universul. Toate fiinţele de pe celelalte planete aveau nevoie de mine.

Absenţa oricăruia dintre cei trei conducători se simte. Singur, eu, ca spirit evoluat, sunt omniprezent din punct de vedere energetic. Este suficient să mă cheme cineva în gând şi îi răspund făcându-mi apariţia cu corpul energetic. De altfel şi discuţiile mele de pe planeta Bază unt cerebrale. Nimeni nu pronunţă nici un cuvânt. Transferul informaţiilor este mental. Cam în acest fel decurge şi discuţia între mine şi prietenii mei.

Toţi mă rugau să meargă în locul meu; în acelaşi timp însă, ştiau că nu voi accepta niciodată să renunţ la această misiune, deoarece mă privea direct.

- Ştii foarte bine că orice contact cu Terra este extrem de periculos. Dacă nu ar fi atât de prost plasată, am putea avea controlul asupra ei, dar aşa...

- Înţelegeţi, acolo este poporul meu, din care îmi trag rădăcinile. Nu-l pot lăsa aşa. Vreau să dau o ultimă şansă acestor oameni. Cu orice risc.

M-au lăsat să înţeleg că numai din respect şi dragoste pentru mine acceptă această ultimă experienţă.

Întâlnirea cu prietenii mei se apropia de sfârşit. Aveam la dispoziţie foarte puţin timp pe care nu-l puteam irosi, datorită rangului şi puterii mele. Am rămas singur cu Tatăl meu. El este cel mai vârstnic din Univers. Vârsta Lui copleşeşte orice personalitate. Este foarte înţelept şi întotdeauna prevede cu exactitate ceea ce se va întâmpla.

Ochiul Lui plâns, chipul Lui strălucitor, nu-mi permit niciodată să-L contrazic.

„Fiule, tu ştii care este rezultatul experimentului pe care l-am făcut cu tine prima dată. Acum este altceva, e mult mai serios. Eşti respectat de tot Universul, cuvântul tău este oricând ascultat, iar sfaturile tale sunt ca şi ale mele; am de ce să fiu mândru de tine. Cu toate acestea, îmi permit să-ţi dau totuşi un sfat: tu ştii foarte bine că salvăm această planetă pentru a treia oară. Ştii ce s-a întâmplat în celelalte două dăţi, datorită neînţelegerii şi neînţelepciunii pământenilor. Am înţeles când ai vrut să te duci tu personal. Însă vezi bine cât de înapoiaţi au rămas pământenii este o dezamăgire pentru noi toţi. Soarta Terrei e aproape necontrolabilă. Te expui la o încercare foarte periculoasă, pentru tine şi pentru întregul Univers".

L-am privit în ochi, adâncindu-mă în profunzimea lor, citind imensa iubire pe care o dăruia lumii. I-am mulţumit şi i-am promis că voi face tot ce-mi va sta în putinţă, apoi mi-am luat rămas bun.

Am intrat în duşul energetic, pentru a mă reface înainte de transfer, recapitulând cele „discutate". Categoric - nu trebuie să dăm greş. Nu trebuie să înşel speranţele prietenilor mei.

Am privit pentru ultima oară locurile atât de dragi. Mi-am îndreptat gândurile către Centrul Energetic al Universului, care se afla atât de aproape acum.

Din nou, vârtejul Tunelului şi sosirea pe Marte, apoi senzaţia groaznica până pe Terra şi... camera de spital. Cât de sinistru mi se pare acest peisaj citadin, acum când mi-e proaspătă în memorie imaginea Bazei! Ce arhitectură lipsită de imaginaţie, care pur şi simplu te sufocă! Şi poluarea aceasta, care demult a depăşit limitele admise oriunde în Univers... Dar trebuie să trec peste toate acestea.

CAPITOLUL 5

Acolo unde Dumnezeu este banul

Mai păstrez încă senzaţia că mă aflu în Bază. Parcă a fost un vis. Un vis frumos!... Mirosul de spital mă pătrunde uşor şi-mi aminteşte unde mă aflu. Pentru o clipă, îmi revine în memorie imaginea Bazei îndepărtându-se. Numai dragostea mea pentru oameni poate topi nostalgia pe care o am pentru Casă.

Mă decid cu greu să deschid ochii. Afară, întunecimea nopţii este risipită de zorii zilei. Sub lumina difuză a Lunii se conturează siluete rectangulare. Cât de sinistre sunt clădirile! Ici şi colo, încep să se aprindă lumini la ferestre.

Temperatura corpului creşte normal. Picioarele şi mâinile îmi sunt încă amorţite, dar în câteva minute totul va fi în ordine. închid ochii şi aştept...

Prin fereastră pătrund încet primele zgomote ale dimineţii: un motor de maşină, apoi altul şi altul într-un crescendo continuu, până când spaţiul se umple de un huruit monoton. Pe coridorul spitalului se aud primele voci. Aşa începe o nouă zi pe Terra!... Aştept iar perfuziile şi mă hotărăsc să reglez rapid tot corpul, pentru a nu simţi înţepătura acului atât de primitiv.

Au urmat câteva zile de spitalizare plictisitoare prin monotonia lor, după care... acasă, în sânul noii familii.

* * *

Întins pe canapea, studiez curios jocul fetiţei. Aşezată pe podea, este înconjurată de o puzderie de jucării. Cu gesturi gingaşe, încearcă să-şi clădească un mic univers numai de ea înţeles. Cubuleţe şi paralelipipede de toate dimensiunile şi culorile se perindă prin mânuţe; le răsuceşte pe toate părţile, apoi le aşează cu meticulozitate. Din când în când, îşi strânge mâinile la piept şi suspinând uşor, priveşte încântată la ceea ce a clădit, apoi cu răbdare îşi reia munca.

O păpuşă obraznică nu vrea să stea în poziţia în care o aşează. Supărată, fetiţa o ceartă:

— Of! Faci mereu la fel! Nu vrei să asculţi de mama;
las' că ai să asculţi tu odată şi odată. Ia treci la colţ! Mă apropii încet:
— De ce o cerţi?
— Nu mă ascultă. Nu vrea să stea aşa cum o aşez eu.
— Cum aşa?
— Uite, eu o aşez în poziţia asta, dar ea se apleacă mereu într-o parte.
— Poate că este stricat ceva.
— Da, este, uite aici...
Îmi întinde păpuşa; articulaţia piciorului este ruptă.
— E o păpuşă veche şi pe deasupra e şi stricată. Lasă, am să-ţi cumpăr alta.
— Şi pe aceasta nu poţi să mi-o repari?
— Ei!... ce să mai repar? Uite, e stricată. Nu mai e nici aşa de frumoasă. Hai să mergem să cumpărăm alta.
— Nu, îmi place asta! Repară-mi-o! Vreau să o păstrez! Privesc în ochii mari şi rugători ai fetiţei. Îşi iubeşte mult păpuşa; păpuşa ei cea veche şi stricată. Am şi eu o „păpuşă" veche şi stricată, la care ţin enorm şi vreau să o păstrez.
— Du-te în bucătărie şi adu-mi cutia cu chibrituri. Aprind un băţ şi rămân cu el între degete, urmărind dansul flăcării. Fetiţa priveşte contrariată cum mă frig la degete. Întâlnesc ochii ei şi-mi amintesc de păpuşă. Ard cu grijă cele două bucăţi din plastic, după care le presez uşor.

Nu-mi mai amintesc de câtă vreme n-am mai folosit o tehnologie atât de grosolană...

* * *

A trebuit să mă adaptez la modul de viaţă de pe Terra, total diferit de modul de viaţă de pe celelalte planete. Răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare. Vedeam în jurul

meu numai agitaţie şi mă revolta orice gest de inconştienţă manifestat de oameni. Ei nu ştiu că orice gest de agresivitate, chiar şi îmbulzeala din autobuze, orice vorbă urâtă sau orice gând prost are o influenţă negativă puternică pentru nivelul spiritual al planetei. Să ne gândim la dimensiunea catastrofală a poluării produsă de obiectivele atomo-nucleare, în care se pregăteşte moartea unei civilizaţii; de obiectivele industriale ridicate fără acoperire ecologică, ale căror reziduuri umbresc cerul, sau la poluarea datorată mijloacelor de transport existente. Acestea sunt doar câteva din exemplele posibile legate de poluarea atmosferică directă, dar dacă ne gândim şi la defrişarea masivă a pădurilor, vom constata că se află în pericol şi sursa de regenerare a atmosferei.

Nici viaţa subacvatică nu a fost scutită de dezastru.. Dovadă sunt deversările de substanţe, începând cu apele reziduale şi culminând cu imensele pelicule de ţiţei pe oceanele planetei. Tot ce atingi e poluat, otrăvit cu moarte.

Dar cui îi pasă de toate acestea? Protecţia mediului este o investiţie care nu aduce nici un profit: Iar atâta vreme cât materia primă se ia din mediul ambiant, marii industriaşi vor continua să distrugă şi să risipească fără discernământ. Dar până când? Natura, obosită şi stoarsă de toate resursele sale de regenerare, îşi reduce tot mai mult capacitatea de susţinere a vieţii.

Iată cum locuitorii planetei, indiferent de domeniul de activitate şi de puterea lor de decizie, sunt răspunzători prin ignoranţă şi neglijenţă, pentru atentat la viaţa planetei.

Nu o dată am fost dezgustat văzând beţivi cu ochii injectaţi şi chipurile schimonosite de băutură, ori prostituate care, pentru a-şi câştiga existenţa, îşi vând trupul, sau oameni copleşiţi şi descurajaţi, care găsesc în droguri iluzia împlinirii. Ştiu ei oare că trupul lor este un dar pe care nu au dreptul să-l distrugă? Căci corpul uman este o creaţie perfectă; construit ca să funcţioneze integrat în natură, el trebuie menţinut în continuă armonie cu natura.

Şi dacă uneori cel mai uşor ne este să murim, nu trebuie să uităm că viaţa ne-a fost dată să luptăm pentru viaţă. Dar cum să nu uite oamenii aceasta, când existenţa lor e tot mai degradantă, când tot ceea ce fac îi îndepărtează şi mai mult de drumul spre Adevăr. De fapt, aflarea Adevărului nu preocupă pe nimeni în jurul meu, nimeni nu manifestă o cât de mică dorinţă să înţeleagă cu adevărat ce caută el în această viaţă, încotro se îndreaptă el şi lumea în care trăieşte. Nimeni nu înţelege posibilitatea sfârşitului acestei stări, atâta timp cât nu-şi pune măcar problema Creaţiei şi a necesităţii evoluţiei.

Cum poţi să-i ajuţi pe oameni să găsească răspunsuri la întrebări pe care refuză să şi le pună? Cu forţa nu se poate, pentru că efectul ar fi contrar celui dorit. Sunt dezamăgit când văd cum trăiesc, ce preocupări au, cum înţeleg ei să-şi folosească viaţa, ce visează, ce speră, ce înţeleg prin fericire şi cum luptă să o obţină. Artificializarea excesivă şi schematizarea vieţii cotidiene, au produs o îngrădire umilitoare a libertăţilor umane.

S-a pierdut contactul cu Creatorul, iar în locul credinţei în Dumnezeu s-au instalat frica, dorinţa de înavuţire, plăcerile mărunte...

Sensul vieţii a fost abandonat pentru o lume iluzorie, de sentimente false, autoîntreţinute. Au fost inventate legi proprii acestei stări, legi care, dacă le înţelegi, vezi că sunt de fapt, doar jgheaburile pe care omenirea alunecă spre autodistrugere. Da! Oamenii de pe această planetă sunt singurii responsabili de decăderea lor.

Problema numărul unu este viaţa politică. Politica s-a întins ca o caracatiţă în toate, chiar şi în viaţa particulară a fiecărui individ. Disputele politice sunt principalele manifestări publice ale oamenilor. Ele generează evenimentele marcante ale istoriei, reprezentând de fapt conflicte şi compromisuri între anumite grupuri de interes, care îşi împart influenţa asupra diverselor teritorii şi categorii sociale.

Descurajator pentru mine este şi faptul că pe Terra există graniţe, toată planeta fiind împărţită în state şi stătuleţe, fiecare cu conducerea, limba şi moneda ei proprie.

Această împărţire a dus la concurenţa şi lupta dintre state şi în consecinţă, la distrugerea armoniei planetare.

O altă „ciudăţenie" este înregistrarea oficială a tuturor oamenilor, fiecare persoană fiind obligată să deţină un document de identificare. Fără acest document, omul nu poate să desfăşoare o viaţă publică. De fapt, totul se realizează pe bază de documente scrise. Până şi o căsătorie este recunoscută de societate, doar dacă are la bază un document, chiar dacă aceasta este uneori formală. Uimitor este faptul că există şi divorţuri legale, deci se mai întâmplă ca oamenii să se mai şi sature de viaţă de familie, iar acest lucru este aprobat de societate, indiferent că familia respectivă are şi copii; nu interesează pe nimeni soarta micilor nevinovaţi.

Interesul pentru educarea societăţii, în special interesul pentru tineret, este minim. Pe nimeni nu mai interesează viitorul societăţii; în tineret, dacă se face o investiţie, rezultatul este întârziat, iar aici, pe Terra, singura clipă importantă este cea prezentă.

Aspectul dramatic al existenţei este creat de sensul pe care oamenii l-au dat vieţii lor şi constituie practic sursa tuturor celorlalte dezastre. Este vorba de setea de înavuţire. Existenţa oricărei fiinţe pe Terra este absolut dependentă de bani. Totul se măsoară în bani, se vinde sau se cumpără. Banii dau măsura succesului unei vieţi. Averea e considerată semnul puterii pe Terra. Cei bogaţi domină totul. Ei iau marile decizii de război sau pace, manipulează populaţii întregi, organizează lovituri de stat, generează foamete într-o parte a planetei şi bunăstare în alta. Îi umilesc pe cei mulţi cumpărându-le existenţa la preţuri derizorii.

Gândirea oamenilor este subordonată nevoii de bani. Toate aspiraţiile sunt legate de câştig, indiferent că e vorba de goana după înavuţire sau despre lupta pentru subzistenţă. Majoritatea nu au timp să gândească mai departe de ziua de mâine, fiind obligaţi să muncească 8-10 ore pe zi şi atunci se pune întrebarea: Cât timp are un pământean să gândească numai pentru sine? Practic, el nu-şi mai aparţine. Şi-atunci când să gândească el la Univers şi la tainele lui?

În acest fel, omenirea a intrat încet, dar sigur în sclavie; deci, o planetă de sclavi. Oriunde este sclavie, nu poate fi vorba de creaţie, iar o planetă lipsită de creaţie are un singur sfârşit: distrugerea!

Sub masca comodităţii în gândire oamenii se mulţumesc să-şi vândă potenţialul fizic şi intelectual în profitul altora. Se mulţumesc cu mediocritatea unei vieţi care şi-a găsit echilibrul la nivelul unei linişti aparente şi al unor plăceri mărunte. Structurile de dominare sunt foarte bine puse la punct, existând un adevărat lanţ al dependenţelor şi al condiţionărilor.

Studiind modul de structurare şi de organizare ierarhică a vieţii administrative şi sociale, am constatat că oamenii sunt adunaţi în comune, oraşe, judeţe (departamente), state; statele mici sunt sclave ale celor mari, în timp ce marile puteri, la rândul lor sunt sclave ale câtorva magnaţi; iar aceştia din urmă sunt sclavi ai banilor. Banul le dă putere, pe el îl slujesc şi lui i se închină. Banul este Dumnezeul lor.

Se vând şi se cumpără iluzii, se vând şi se cumpără sentimente. Se vând şi se cumpără ţări. Minciunile sunt la mare preţ, iar armele sunt foarte căutate. Se târguiesc clipele de pace. Se comercializează vieţi

Pe nici o altă planetă din Univers nu există nimic din toate acestea. Celelalte planete şi-au urmat continuu firul evoluţiei în deplină armonie cu Centrul Energetic, în timp ce Terra a fost mereu obligată să pornească de la capăt ciclul evolutiv.

Fiecare planetă are un singur popor, care vorbeşte o singură limbă; nu există state şi delimitări teritoriale, iar conducerea întregii planete aparţine unui organism unic. Nu există grupuri cu interese contradictorii şi nici ameninţări de războaie. Nu sunt nici bogaţi, nici săraci, nu există bani sau sistem de plată.

Oamenii se ajută între ei ori de câte ori este nevoie. Fiecare e specializat în producerea unui anumit gen de produse şi se practică schimbul de mărfuri. Căsătoria nu e condiţionată de existenţa unui document. O familie se întemeiază prin iubire, respect şi încredere reciprocă.

Munca nu este o povară. Se munceşte în schimburi şi atunci când cineva se simte obosit, el se poate relaxa folosind duşul energetic. Conştiinţa fiecăruia este maximă, astfel încât nimeni nu profită prelungind momentele de relaxare.

Adesea, fiinţe umane de pe alte planete, cu grad de inteligenţă ridicat, vin pe planete cu dezvoltare mai redusă pentru a le sprijini evoluţia.

Deplasările interplanetare se fac diferit, în funcţie de distanţa de parcurs. Astfel, pentru distanţe mari se folosesc nave cu un sistem de propulsie total nepoluant şi viteze depăşind cu mult viteza luminii. Pentru distanţe mai mici şi pentru deplasări în cadrul aceleiaşi planete se foloseşte teleportarea, dar şi deplasarea energetică. în cazul teleportării sunt stabilite anumite frecvenţe. Pentru o anumită destinaţie se apelează la frecvenţa proprie şi teleportarea se realizează instantaneu. Deplasarea energetică intervine între două persoane atunci când una lansează un apel mental celeilalte. Persoana chemată recepţionează instantaneu apelul, după care, în câteva secunde, îşi părăseşte corpul fizic, deplasându-se doar cu corpul energetic.

Dar există încă multe diferenţe care-mi demonstrează cât de grea va fi lupta.

* * *

E seară. Soţia întârzie ca de obicei. Trist, îi spun fetiţei să ne plimbăm puţin pe afară.

— Hai, vino să te îmbrac.

— Dar îmi cumperi o îngheţată?

— Bineînţeles că-ţi cumpăr. Haide.

Sunt şi lucruri amuzante pe Terra. Şi acum zâmbesc când îmi amintesc de sentimentul pe care l-am trăit când m-am aflat pentru prima oară în faţa unui vânzător. Aşa cum stăteam în aşteptare, cu banii în mână, inocent şi nepriceput, probabil arătam ca un viţel pe linia de tren, neştiind ce să fac. Mi se părea atât de nefiresc să cumpăr ceva! În câteva minute ajungem în parc.

Vin deseori aici să văd cum se joacă copiii. Îmi place zbenguiala lor, iar veselia lor mă face să uit puţin de necazuri.

* * *

Trebuia să fac ceva. Firea mea dinamică nu-mi permitea să stau şi să număr clipele moarte. M-am hotărât să merg până la locul de munca al „gazdei" mele, chiar dacă mai aveam două luni de concediu medical.

— Domnule director, aş dori să încep lucrul. Nu am răbdare să mai stau acasă şi vreau să văd dacă mai pot lucra în subteran.

Directorul m-a privit câteva clipe nedumerit, apoi a început pe un ton demagogic:

— Noi oferim totul oamenilor, le asigurăm toate condiţiile. Oamenii muncii trebuie să aibă totul asigurat şi în primul rând ne preocupă sănătatea lor. Aceasta este o condiţie sine-qua-non a bunei desfăşurări a activităţii în mină. Dacă medicii ţi-au recomandat odihnă, este bine să te odihneşti, eu nu pot să trec peste recomandările specialiştilor. Dar dacă insişti... câteva schimburi... poţi să încerci. Ştiu şi eu? Să vedem... Dacă simţi că ceva nu e în regulă, te rog foarte mult să nu forţezi. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

Ordinea în care se intra la serviciu era aceea de doi oameni la fiecare schimb. Am fost repartizat împreună cu un bătrânel din secţia în care „lucrasem" înainte de accident. În timp ce coechipierul meu abia se îmbrăca, am coborât în galerie şi am lucrat pe o distanţă de trei kilometri. La întoarcere, pe la jumătatea drumului m-am întâlnit cu moşul meu care, temându-se că mi s-a făcut rău, venea să-mi dea o mână de ajutor. Când a constatat că făcusem deja o muncă imposibil de realizat în numai 30 de minute, s-a blocat pentru câteva secunde, apoi a ridicat din umeri, clătinându-şi capul. L-am lăsat în galerie, nedumerit. Isprava mea intra în sfera neobişnuitului şi asta putea să aibă consecinţe jenante, atrăgând atenţia asupra mea.

După această întâmplare, la scurt timp am fost avansat în cea mai bună echipă. Nu am reuşit să mă abţin să nu mai fac astfel de „greşeli" cu care mi-am impresionat şi mai mult colegii de muncă.

Într-o scară, după ce am recapitulat toată activitatea desfăşurată în mină, am ajuns la concluzia că rămânerea la serviciu putea să-mi producă o serie de neplăceri. Dacă continuam aşa, apăreau multe semne de întrebare, iar faptul că ieşeam în evidenţă avea să-mi îngreuneze misiunea. Zis şi făcut!

M-am dus la medic care, revoltat că nu i-am respectat prescripţiile, m-a scutit pentru încă 3 luni şi m-a avertizat că starea sănătăţii mi se va agrava.

Sfaturile lui se potriveau foarte bine planului meu. Nu-mi făceam griji în privinţa banilor. Ca miner activ primeam un salariu comparabil cu cel al unui ministru, iar ca bolnav aveam asigurat un venit de ministru adjunct. Aveam deci bani suficienţi.

* * *

Viaţa de bolnav este foarte plictisitoare. Profit de orice ocazie să ies în natură, să mă mişc, să simt viaţa. Merg adesea în parc şi mă joc cu copiii. Când sunt singur, îmi fac planuri pentru viitor. Uneori îmi urmăresc soţia, ca să găsesc un pretext credibil pentru o viaţă mai detaşată.

Nu puteam face nici un pas înainte dacă rămâneam legat de această familie. Şi nu mi-a fost prea greu să găsesc pretextul. Mi l-a oferit chiar soţia mea prin comportamentul şi atitudinea ei.

Aveam o soţie cu un fizic plăcut, un gen de femeie agreat de bărbaţi. Nu se prea ocupa de treburile casnice, în schimb acorda o atenţie deosebită aspectului său exterior. Deosebit de cochetă, stătea ore în şir în faţa oglinzii, întreţinându-şi frumuseţea. Într-o zi, întorcându-mă acasă, am găsit-o împrospătându-şi fardul.

— Bună!

— Bună!

— Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine.

— Aţi fost în parc? V-am văzut, dar mi-a fost lene să mai ocolesc, să trec pe lângă voi. Cum te mai simţi? Nu mi-a ajutat Dumnezeu să scap de tine! Aveam şi eu o pensie frumuşică, eram mai liberă...

Cât de sfidătoare putea fi... Mă doare sufletul când mă gândesc că majoritatea oamenilor de pe Terra gândesc la fel.

Atitudinea ei mă avantaja. Nu sunt aici pentru a petrece o viaţă de familie, cu soţie şi copii. Am o familie de câteva miliarde de suflete care au nevoie de mine şi mă aşteaptă.

CAPITOLUL 6

Pentru o iubire nemeritată

Omul cunoaşte mişcarea, mişcarea reală şi ideală. Şi întrebările, şi răspunsurile o stârnesc. Trebuie să-ţi consumi toată mişcarea ca să poţi vedea nemişcarea unde, poate îl afli pe Dumnezeu, cine ştie?

Cine l-a aflat nu s-a întors niciodată, iar dacă eu m-am întors din dragoste pentru fiinţele umane, prin însăşi întoarcerea mea, am provocat mişcarea.

De fiecare dată, cu fiecare întoarcere, mi-am dat seama că e imposibil să aduc Informaţia aici. Am dat peste un microunivers, peste o existenţă iluzorie, abstractă, ce nu poate susţine adevărul, căci nu are cu ce. Dar o dată cu venirea mea, iluzia a început să devină reală şi periculoasă. Nu am ştiut la început ce se întâmplă, dar apoi mi-am dat seama că însăşi prezenţa mea a declanşat acest proces. M-am înspăimântat atunci puţin la gândul că această lume iluzorie ar vrea să mă captureze, să mă asimileze. Dar niciodată nu am dat înapoi şi apoi — îmi plăcea să risc.

M-am dăruit cu totul şi am luat-o fără odihnă de la capăt. Este adevărat, un altfel de capăt...

Drumul l-am păstrat adânc încuiat în mine... Drumul care duce la Poartă...

Îmi ard ultimele mişcări odată cu ultimele speranţe pentru o lume inertă, închisă, pentru un univers spiritual bun, ce-i drept, dar prea organizat, ca un perpetuum mobile. E trist... Oare chiar nu pot să târăsc prin Poarta către Centru pe cineva?... Măcar un om...

Dragostea dinlăuntrul conştiinţei mele multidimensionale m-a mânat aici. În această lume a iluziilor, o lume ce se mândreşte cu „perfecţiunea" ei. Am coborât în cea mai joasă dimensiune a ei, ca să-mi pot lua avânt spre altă Casă. Am riscat, am acceptat atâtea legi dureroase ca să vin până aici. Am învăţat pe de rost tot Universul. Ce să mai fac?

Senzaţii, viaţă, moarte, trăiri, învieri, plictiseală, pe toate le-am încercat. şi le mai încerc încă o dată, pentru iubiţii mei dintotdeauna, oamenii.

În vremuri uitate de timpuri, venind pentru prima oară pe Terra, în pleiada de suflete rătăcitoare şi oarbe, am întâlnit şi am ales 18 conştiinţe joase, exponente ale păcatului. I-am atins cu iubirea mea nefirească pentru ei, i-am ridicat, i-am înviat şi i-am făcut prieteni. I-am adunat de jos, de foarte jos, ca să poată primi, prin dragostea mea, eliberarea.

Însă, construcţia lor nu era făcută pentru ce le-am dăruit. Iubirea ce le-am dat-o aproape că-i ardea, nu puteau să o vadă, să o simtă aşa cum era ea. De aici şi multele greşeli pe care le-au făcut, culminând cu sacrifcarea mea.

Şi totuşi i-am eliberat. Îi iubesc şi-i port cu mine oriunde, însă suferinţa lor e mare. Suferinţă pentru o iubire nemeritată. Eliberaţi, dar toleraţi şi dispreţuiţi de toţi eliberaţii din Univers. Încă de atunci, dorinţa lor de a-şi merita iubirea le-a mistuit existenţa.

Acum, în misiunea cea mare, toţi într-un glas şi-au strigat durerea de secole, implorând coloşii Universului să le accepte plecarea alături de mine. I-am susţinut în faţa Consiliului, ştiindu-le suferinţa.

Dorinţa mea de a-mi lua prietenii a făcut să vibreze toate planurile Universului şi a răscolit efectiv timpul cu toată istoria lui.

Îi iubesc cum numai eu ştiu, cu o iubire unică, infinită, iubire pe care nici cele mai evoluate spirite ale acestui Univers nu o pot înţelege.

Dar, de fapt, ce este cu aceste spirite. Cine sunt?

Au fost continuu într-o fază de naştere, s-au născut iubindu-mă fără să mă afle, neputând să-şi explice de ce mă iubesc şi de ce nu pot trăi fără mine.

Apoi au început să-şi pună şi ei întrebarea cine sunt şi să privească altfel lucrurile. Dar oricât se chinuiau să ajungă la aceeaşi concluzie cu ceilalţi, care-şi aflaseră deja Creatorul, nu puteau, căci ajungeau la mine. Se loveau de mine contopindu-se în uitare, în zdrobitoarea întrebare...

Eliberaţi fiind, pe măsură ce evoluau, au conştientizat tot mai adânc greşeala lor şi de atunci tot mai dese gânduri de distrugere şi-au creat. Era ceva morbid în ei, sau poate o presimţire a negaţiei lor.

Acum i-am adus cu mine pe Terra, acolo de unde i-am ales şi i-am cules prima dată, să-şi poată lua energia pentru ultimul drum, ultima şansă.

Nu pot să le spun acest lucru. Încă mă lupt cu conştiinţele lor fragile, cu dorinţa lor ardentă de a se pedepsi tot timpul sau cu pornirile lor de abandonare...

Trebuie să-i fac să se ridice singuri măcar până la Poartă. Aşa a fost convenţia noastră la plecarea din Bază. Acum însă, nesusţinuţi de memorie şi învăţaţi să-i ajut, mă invocă inconştienţi tot timpul.

E greu cu ei, dar îi îndrăgesc aşa cum sunt. Nu pot trăi fără ei, căci m-am dăruit lor.

Pe fondul unei misiuni vitale pentru Terra atât de extraordinare prin amploarea ei pentru Univers, are loc de fapt un unic şi irepetabil experiment, o ultimă şansă: şansa prietenilor mei.

Într-adevăr sunt singur. Singur în căutarea lor.

CAPITOLUL 7

În căutarea prietenilor

În sfârşit, mă aflam mai aproape de prietenii mei. Trebuia acum să găsesc o cale de a-i aduna pe toţi.

Cum poţi aduna 18 oameni despre a căror viaţă actuală nu ştii nimic? În plus, ei nici măcar nu sunt conştienţi de existenţa mea.

Am început să caut soluţii. Am observat că în ţara în care mă aflam se manifesta un interes deosebit pentru ştiinţele străvechi, astrologia si medicina tradiţională.

Având cunoştinţe în aceste domenii, am anunţat organizarea unor cursuri de iniţiere.

Mii de oameni mi-au trecut prin faţă. Unii veneau din dorinţa de cunoaştere, alţii din curiozitate. Erau însă şi oameni care veneau pentru că nu aveau altceva de făcut. Am oprit lângă mine pe cei care doreau sincer să cunoască tainele naturii umane, pe cei care voiau să se alăture în efortul pentru atingerea ţelului nostru — salvarea planetei.

Toţi au ştiut din primul moment care mi-e scopul. N-am oprit forţat niciodată pe cineva lângă mine.

Din cei infiltraţi am acceptat câţiva, deşi le cunoşteam gândurile din primul moment. Le-am dat ocazia să vadă cu proprii ochi că nimic din ceea ce făceam nu era „necurat". Am sperat că, ţinându-i în apropierea mea şi ascultându-mă tot timpul, se vor schimba şi vor înţelege ce rol absurd şi josnic au şi că poate unul din ei va da o turnură rodnică propriei existenţe. Din păcate, ei au fost sămânţa aruncată pe drum. Cu o încăpăţânare de robot care nu-şi cunoaşte decât programul, ei au semănat suspiciune între cei dispuşi să-i asculte.

Am sperat tot timpul că în afara celor 18 să mai câştig oameni. Era de ajuns un singur om pentru ca misiunea să fie reuşită.

În tot acest timp, cel mai greu a fost cu cei nehotărâţi. Au preferat efortului de autodepăşire o viaţă comodă, banală. Le-a fost mai uşor să se piardă în anonimatul pe care societatea îl promovează.

La fel de greu mi-a fost cu tinerii visători şi cu capul în nori. I-am primit şi pe aceştia, sperând să-şi deschidă ochii. Să nu mai viseze minuni şi vrăji.

Negăsind ceea ce căutau, unii au plecat chiar de la început, alţii au persistat în convingerea lor că, dacă vor avea răbdare, vor căpăta puteri miraculoase cu care vor uimi şi speria lumea.

Puţini erau cei care credeau că toate acestea pot fi obţinute numai prin credinţă. Aşa cum mai târziu, trei dintre oamenii mei au reuşit numai prin credinţă să parcurgă în alergare 3.000 de km şi asta numai în 28 de zile. Oare au înţeles oamenii că această performanţă nu mai ţine de fizic, ci de psihic? Şi că cei trei au obţinut prin propriile forţe, ceea ce ei aşteaptă să le pice din cer? Cum ar fi putut — fără practică sportivă — să realizeze această performanţă demnă de călugării tibetani?

A fost o perioadă tristă, dar şi puţin amuzantă. Toţi se contaminaseră de energii, premoniţii şi vise profetice. Care mai de care se credea mare iniţiat. Aveau impresia că sunt personalităţi spirituale ale lumii. Unul se credea Budha, altul Ilie. Mă amuza neştiinţa lor, dar mă punea pe gânduri lipsa lor de modestie. Începuseră la un moment dat să oprească secundarele ceasurilor cu privirea şi se credeau zei. Unul din ei avea pretenţia că roteşte cu privirea lustra. Poate o şi credea.

La un moment dat, am obosit să le suport jocurile de-a telekinezia şi le-am spus: „Credeţi că asta e calea? Să mişcaţi acele ceasurilor cu privirea? Ţine acest lucru vreunui copil de foame? Nu. Şi nu salvează nicidecum planeta de la distrugere. Şi apoi, ceea ce faceţi voi, un copil de zece ani poate să facă cu mai mult succes, dacă e puţin antrenat”.

Câţi dintre ei nu au acţionat ca adevăraţi magneţi ai răului! Unii o făceau în mod voit, deliberat, iar alţii pur şi simplu din necunoştinţă. Mi-i amintesc perfect. Au fost cauza unor puternice tensiuni între cei din jurul meu. Ei au determinat pe mulţi să plece, ba chiar i-au stârnit împotriva mea. Nu îi alungam, din diferite motive. În primul rând pentru că eu nu alung pe nimeni, tuturor le dau o şansă; în al doilea rând, eu nu am voie să mă amestec în cursul firesc al evenimentelor. Apoi mai era şi faptul că voiam în acest fel să testez oamenii de lângă mine. Nu aveam nevoie de oameni de ceară, care să se topească la primul foc de paie. Aveam nevoie de stânci care să nu cedeze în faţa primului venit să mă insulte.

De multe ori, le-am arătat şi unora şi celorlalţi că ştiu ce gândesc şi vorbesc despre mine. Se pare însă că nu a fost suficient. Aceştia au continuat să se ia după zvonuri şi guri răuvoitoare, împroşcându-mă cu noroi, uneori numai prin gândurile lor.

Am făcut şi „minuni". Deşi nu aveam voie, le-am făcut pentru a câştiga încrederea oamenilor, credinţa lor. Deşi ştiam că lupt pentru o cauză dinainte pierdută.

Au trăit lângă mine şi nu au ştiut să discearnă, deşi vedeau la fiecare pas că drumul pe care eu l-am arătat este curat. Dacă atunci ar fi avut încredere în mine, misiunea mea ar fi fost mult mai uşoară.

Ei au preferat să clevetească pe la colţuri, în loc să-mi spună ce aveau de spus. Le-aş fi explicat. Aşa, au urmat exemplul unora care nu aveau alt scop decât distrugerea.

Voiau să mă distrugă pe mine şi grupul pe care îl adunasem.

Îmi amintesc de un „mare specialist yoghin". Avea o brumă de cunoştinţe în acest domeniu, cunoştinţe pe care şi le etala ori de câte ori avea ocazia, încercând să epateze. Orice cunoscător, însă, şi-ar fi dat seama că nu ştie nimic. Concluziile greşite pe care le enunţa te făceau să-ţi dai seama imediat cu cine ai de-a face. A profitat odată de lipsa mea şi, încetul cu încetul, s-a erijat în leader al unei mici părţi a grupului. A încercat prin toate mijloacele să îndepărteze cât mai mulţi oameni. Alegea anume pe cei mai slabi şi. având oarecare fler, îi „convingea". Unora le explica folosind tot felul de argumente că drumul pe care mergeau e prea greu şi exista o cale mult mai uşoară. Altora le promitea slujbe în cabinete de medicină tradiţională unde să-şi folosească bioenergia. Pe cei nehotărâţi i-a lăudat pentru „tăria lor de caracter", câştigându-i astfel de partea lui. Celor care se îndoiau de mine le-a întărit îndoiala. Şi toate acestea erau argumentate de îndelunga lui carieră de

yoghin pe care cei mai mulţi nu aveau cum să o verifice. A reuşit astfel să îndepărteze bună parte din grup. Ulterior a fost oprit de oamenii mei şi alungat. Poate un pic prea târziu. Poate un pic prea devreme... De ce prea devreme? Pentru că poate aşa nu ar fi existat un alt seism în grup.

Epicentrul" a fost o tânără care se dădea drept mediu. S-a folosit de un alt prilej pentru a produce efectul scontat. De fapt, începuse cu mult înainte, în perioada în care eu eram încă acolo cu ei. Cunoscându-i de la început gândurile, am încercat să le arăt indirect oamenilor cu cine au de-a face. Am chemat-o într-o cameră împreună cu doi dintre oamenii mei şi i-am spus tot ce voiam să facem. Peste cinci minute reproducea oamenilor mei exact aceleaşi lucruri pe care le auzise de la mine, prefăcându-se a fi în transă. Din păcate, trebuie să recunosc, la acest test oamenii s-au clătinat, putând să accepte după ce stătuseră lângă mine, că prin gura unei necunoscute aş fi vorbit eu. A încercat să dezbine şi să învrăjbească folosindu-se de , autoritatea ei de mediu. În cele din urmă, şi-au revenit şi au trimis-o acasă, unde probabil n-a ajuns niciodată.

Au fost multe încercări şi ispite. Totuşi, în jurul meu au rămas mulţi oameni... Printre ei se aflau şi cei 18 prieteni. În sfârşit îi regăsisem pe toţi. Insă cu ce preţ! Acest preţ urma să-l plătesc mai târziu.

Ştiusem din start că aşa se va întâmpla, însă altă şansă nu era. Apoi mizasem pe faptul că cei 18 ar putea să schimbe cursul evenimentelor. Din păcate, n-a fost să fie aşa. Din slăbiciune, din frică, din necredinţă. încă o probă netrecută. Vor mai avea ocazia în timpul acestei vieţi. Am mai spus că situaţia celor 18 era mai deosebită. Eliberarea le-o dăruisem eu, trecându-i peste multe etape a căror experienţă nu au avut-o.

— Cum este pentru cei 18 acolo în Bază, având în vedere situaţia delicată în care se află? mă întreabă într-una din zile chiar unul dintre ei.

— Imaginează-ţi, i-am răspuns, căutând o imagine cât mai plastică, un hoţ care tocmai a furat ceva şi i se pare tot timpul că va fi prins, că toţi oamenii pe care-i întâlneşte îi citesc vina pe faţă. Cam aşa se întâmplă cu fiecare dintre ei.

Dar eu ştiu pentru ce i-am oprit lângă mine şi le-am acordat încrederea. Acum ei sunt transferaţi în oameni cu familii, cu probleme zilnice pe care trebuie să le rezolve. Ei au acum trecutul şi amintirile persoanelor care le-au dăruit şi trupul. De aceea, mi-a fost foarte greu să-i strâng. Erau angrenaţi în cele mai diverse domenii de activitate. Nu ştiau aproape nimic despre ei.

Însă chiar stagnată, memoria lor răzbătea în personalitatea fiecăruia. O fracţiune din subconştient se activa la simpla întâlnire cu mine. Astfel, ei mă recunoşteau în subconştient. Unii m-au recunoscut chiar deplin şi mi-au pronunţat numele cel adevărat. Au venit pe rând. I-am aşteptat pe toţi, până la unul, cu nerăbdare şi cu emoţia că s-ar putea ca, angrenaţi în noile lor vieţi, să uite pentru ce au venit pe Pământ. Pe unii i-am scos din noroi. Cu aceştia nu mi-a fost prea greu, pentru că mă aşteptau. Acceptaseră noroiul pentru că în această lume se simţeau străini de năzuinţele mărunte şi meschine ale celor din jur. Căutau astfel uitarea. Voiau să uite de inutilitatea unei vieţi sortite eşecului. Alţii erau curaţi şi aleseseră câte un drum pe care mergeau cu încredere. Şi-au dat apoi seama că, alegând o cale, mergând pe un drum, nu aveau de câştigat decât ei. Nu ajutau în acest fel societatea. Şi vedeau desigur, că trebuie ajutată. I-am strâns pe toţi, oferindu-le fiecăruia ce-şi dorea mai mult.

Purtam cu ei foarte multe discuţii. Erau interesaţi de cunoaştere. În sinea mea râdeam de întrebările pe care mi le puneau şi la care şi ei, ca şi mine, aveau răspunsul. Le dădeam câte un răspuns ajutător şi atât. Datorită memoriei lor blocate, cei 18 nu mi-au fost de mare ajutor în perioada cursurilor. Erau doar oameni curioşi să afle tainele Universului. Entuziaşti, sufletişti, dar nu ştiau nici cine sunt, nici care le e rolul. Mi-am canalizat

preocuparea şi în această direcţie. Trebuia să-i trezesc. Aveam mare grijă să o fac treptat, căutându-mi cuvintele şi metodele.

Uneori, violenţa reproşurilor mele îi speria, nu înţelegeau ce li se reproşează sau greşelile li se păreau prea mici, neimportante. Cunoscându-i foarte bine, până la ultima celulă, ştiam gravitatea faptelor care de fapt aveau rădăcini adânci, nu în această viaţă, ci în trecut. Acestea erau, în majoritate, rod al trecerii lor rapide peste succesiunea firească a evoluţiei.

Le-am spus odată că păcatele nu există decât pe Pământ. Că pe alte planete nu există păcat. Le-am explicat că, dacă nu ar fi existat Legea, nici păcatul nu ar fi existat.

Au înţeles aceste lucruri cum au vrut ei, oarecum influenţaţi şi de alţii, pentru care păcatul chiar era o noţiune inexistentă. Au înţeles în cele din urmă că e mai uşor să trăieşti în păcat, fără Dumnezeu, dar că aşa nu obţii nimic şi plata şi-o ia fiecare, exact pe măsura faptelor. Faptele rămân încremenite în timp ca într-un zid. De faptele pe care le-ai săvârşit, nu scapi decât plătind. Aceasta este de fapt iertarea, să ai posibilitatea să plăteşti pentru greşelile tale

Nu există iertare, aşa cum se crede. Cum îşi poate imagina cineva că, intrând în biserică şi spovedindu-se, uneori tot unui păcătos, îţi poţi spăla păcatele? Apoi fiecare e liber să se întoarcă înapoi în păcatele sale.

Au fost în acea vreme multe lucruri amuzante, care şi acum mă fac să râd, dar fiecare din aceste întâmplări, purtau în ele şi partea lor profundă, plină de înţeles.

Era o fată, dintre oamenii mei, foarte deschisă cu care comunicam uşor. Într-una din zile am întrebat-o de faţă cu mai multe persoane:

— Auzi, tu de ce îţi întinzi rufele la uscat în baie? Nu aveţi uscătorie în bloc?

— Ba da, dar de unde ştiţi?

— Nu ţi-am spus că ştiu tot ce faci? De ce nu mă crezi? De exemplu aseară, la ora nouă fără un sfert, ţi-ai întins rufele la uscat, apoi ai făcut duş vreo douăzeci de minute, pe urmă ai mâncat, ai citit din cartea aceea despre care ţi-am spus că nu are nici o valoare, iar pe la ora unu ai adormit. Este exact?

— Da, aşa este, dar asta înseamnă că nu mai pot face nimic fără să mă vedeţi? mă întrebă ea ruşinată.

Nu i-am spus că nu are nici un motiv să se ruşineze. Eu vedeam de fapt gândurile şi corpul energetic, nicidecum trupul, care îi provoca ei atâta jenă. Am sărit peste întrebare.

— Te văd în oglindă. Şi tu poţi seara să vorbeşti cu mine în oglindă.

A doua zi acoperise toate oglinzile, neştiind că, de fapt, oglinda nu face decât să amplifice fluxurile energetice şi eu oricum eram la curent cu tot ce face, doar că efortul meu era puţin mai mare.

— Mi-ai acoperit ochii. De ce?

— Fiindcă nu voiam să mă vedeţi tot timpul.

— Bine, atunci să nu mai adormi îmbrăcată.

— Nu te-ai trezit azi noapte pe la ora două şi ceva să îţi îmbraci pijamaua fiindcă adormiseşi îmbrăcată?

După aceasta a rămas fără replică.

Conştienţi că ştiam ce făceau şi ce, gândeau zi cu zi, îşi controlau fiecare gest, fiecare acţiune, fiecare gând. Toate acţiunile pe care până atunci le considerau lipsite de importanţă, acum căpătau încărcătură: „Oare e bine aşa, oare trebuie altfel?" Era un pas înainte. Ştiau că există cineva de care nu se puteau ascunde. Trăiau astfel atenţi la faptele lor, alungând singuri răul din ei, rău pe care până acum îl toleraseră din inerţie.

Acum au trecut exagerările primelor zile. Chiar faptul de a şti că există cineva care le vede pe toate, le-a dat o naturaleţe deosebită, pentru că acum ştiu că nu pot minţi şi că pentru greşeli trebuie să plătească. Mai au însă multe de îndreptat.

În perioada de început le-a fost şi lor greu, ca şi mie. Între curentele „paranormale" trebuiau să aibă puterea să găsească în ei resursele de bun simţ care să-i susţină. Eu întotdeauna le-am fost exemplu şi-n mine au găsit confirmarea iniţiativelor juste.

Ştiam perfect pentru ce ţineam lângă mine pe fiecare din ei, ce aştept de la ei, care le sunt calităţile şi defectele, gândurile... Toate acestea le ştiam încă din prima clipă. Cei 18 însă le descopereau separat, pas cu pas, trăind experienţe triste. Îi şoca perfidia, minciuna şi egoismul unora şi se zbăteau să afle cum de îi suport pe aceştia. Cunosc sau nu cunosc aceste lucruri? Pendulând între convingerea că da şi bănuiala că nu, din dorinţa ca toate acestea să nu mă lovească, au început ei înşişi să ia iniţiativa îndreptării lor.

Astfel, au izolat un grup de tineri, de altfel oameni de calitate, pentru motive pe care i-au mirat şi pe ei mai apoi. De fapt nu acestea erau motivele reale. Îi deranjase în realitate faptul că în loc să se alăture, concret efortului comun, aceştia căutau şi aşteptau rezolvarea diverselor situaţii, stând în aşa zise meditaţii şi consumându-şi timpul în interminabile discuţii sau, mai rău decât atât, aşteptând venirea mea, care în mod miraculos ar fi rezolvat totul. De fapt cine ştie cu adevărat ce este aceea o meditaţie? Sau, poate o discuţie oricât de lungă sau profundă să îndepărteze drobul de sare de pe marginea sobei?

Despre aceşti tineri eu cred că în altă conjunctură s-ar fi dovedit buni colaboratori şi prieteni. Ei nu sunt ca ceilalţi oameni. Sunt entuziaşti, muncitori şi foarte deschişi ideilor novatoare. Trebuie numai să coboare cu picioarele pe pământ şi să se implice în realitate, căutând să o îndrepte. Îmi aduc aminte de un moment critic când era să-mi pierd unul din oameni. Acesta muncea foarte mult, ca de altfel toţi ceilalţi. Totuşi, vedea că nu se progresează, că se bate pasul pe loc. Îi vorbisem cu câteva zile înainte despre dăruirea de sine până la sacrificiu, pentru realizarea unui scop, a unui obiectiv. El atunci s-a gândit că grupul poate nu înaintează din cauza lui. Comportamentul lui ciudat începuse de dimineaţă. Şi-a chemat colaboratorii şi le-a încredinţat sarcinile sale, le-a dat instrucţiuni despre cum trebuie îndeplinite până în cel mai mic amănunt. Aceştia, surprinşi, au încercat să afle cauza comportamentului său. Mare le-a fost mirarea când acesta le-a răspuns scurt, în stilul lui caracteristic: „Plec", fără vreo altă explicaţie.

Ziua s-a scurs în tensiune, aşteptându-se cu nerăbdare seara, când ne strângeam cu toţii să vedem ce s-a mai întâmplat, ce paşi am făcut înainte şi să organizăm ziua următoare. Toţi îl iubeau, şi pentru oricare din ei, plecarea lui însemna o pierdere irecuperabilă.

Când, în fine am fost toţi împreună, s-a purtat o discuţie ciudată, puerilă aproape. Oamenii încercau să afle care este cauza acestei plecări atât de neaşteptate.

— Bine, vrei să pleci, însă trebuie sa ai un motiv, l-am întrebat, încercând să-l descos.

— Am stat toată această vreme lângă dumneavoastră şi am învăţat multe. Am învăţat să trăiesc. Acum, că sunt pe picioarele mele, vreau să plec, sa-mi găsesc un om căruia să-i predau la rândul meu această învăţătură.

— Şi ce-ai învăţat tu de la mine?

— Multe. Ce să vrei de la viaţă, cum să fii om adevărat.

— Şi acum tu eşti un om adevărat?

— Nu încă, dar ştiu destule pentru a deveni şi vreau să împărtăşesc aceasta cuiva.

— Cui?

— Acum nu ştiu, dar am să găsesc pe cineva.

— Dar în acest moment, ce vrei tu să faci dacă pleci în lume?

— Am să încerc să îmi fac o situaţie materială care să mă ajute, am să mă însor poate.

— Bine, dar toate acestea le poţi face şi rămânând lângă noi. De ce vrei totuşi să pleci? Poate nu mai ţii la noi. Nu ne mai iubeşti? Te-a supărat cineva? Poate te-a decepţionat ceva?

— Nu, nu e vorba de asta. Niciodată nu voi înceta să ţin la toţi cei de aici şi ştii că tot timpul m-am dăruit din tot sufletul. Şi acum e la fel.

— Da, dar tot nu înţeleg... încercam să-l fac să spună adevăratele motive ale plecării.

— Înseamnă că tot timpul tu ai ascuns ceva, care te-a ros, dacă te văd pregătit de plecare. După o pauză de gândire răspunde:

— Da, m-a durut cum oamenii de pe alte planete, de pe planete mai dezvoltate, pot urmări şi interveni în tot ce se întâmplă pe Pământ. Un pământean nu este altceva decât un obiect de studiu, nu e mai mult decât o insectă pentru ei. Şi ce poţi face? Poţi tu schimba această ordine? Ei nu fac acest lucru decât pentru a-i ajuta pe oameni.

Toate răspunsurile sale erau incoerente. Eu cunoşteam tot zbuciumul său lăuntric, însă nu puteam interveni chiar dacă pleca. Aceasta era o problemă pe care el trebuia să şi-o rezolve.

În acest timp toţi erau foarte tensionaţi. De fapt urmăream doi iepuri. Voiam în acest fel să văd şi cât de uniţi erau, care era rezistenţa lor la şocuri. Cât de uşor ar fi acceptat ca cineva dintre ei să plece. Ceea ce mă supărase era cum de n-au ştiut ei, nici măcar nu au intuit frământarea prietenului lor, cum de n-au putut să elimine din start această stare. Îmi părea de asemenea rău, că el nu dorise să se destăinuie nici unuia dintre ei măcar. Era pentru ei toţi o lovitură grea, deoarece, fiind posibilă o disimulare atât de perfectă, însemna reînvierea coşmarului bănuielilor şi suspiciunilor într-un moment în care se credeau ajunşi la liman, când purificarea grupului era deja făcută şi sperau că-l pot numi pe cel de alături prieten.

— Bine. Deci eşti hotărât să pleci în lume.

— Da.

— Ştii că pleci în groapa cu lei.

— Cu ce am de la dumneavoastră cred că voi rezista.

— Dar să ştii că în momentul când părăseşti această casă totul se distruge. Tu eşti în continuare hotărât să pleci?

—- Da.

— Eu nu te opresc, n-am oprit niciodată pe nimeni cu forţa. Vreau însă să ştii, că tu nu pleci cum au plecat ceilalţi. Pentru tine uşa mea va sta întotdeauna deschisă, iar pentru cei de aici, vei rămâne în continuare un prieten.

— Vă mulţumesc.

Era rigid în hotărârea luată. Voia să plece cu orice preţ. Aşa credea el că este mai bine pentru toţi. Dar trebuia să l fac pe el s-o spună.

— Înainte de a pleca îţi fac totuşi un dar. În clipele tale cele mai grele şi când vei fi în pericol ai să auzi glasul meu.

— Vă mulţumesc, repeta el la fiecare nouă frază de-a mea pentru a scăpa de explicaţii.

Oamenii refuzau acest deznodământ. În gând mă implorau să fac ceva să nu-l las să se piardă. Îşi legaseră toată speranţa de mine. Ştiau că eu pot face ceva şi îmi cereau în gând să-i spun odată că ceea ce gândeşte el este eronat.

Intuiseră în cele din urmă că motivul nu era cel pe care ni-l spusese nouă. Nu puteau concepe că de a doua zi nu le va mai fi alături.

Dar ce era în sufletul meu! Când fiecare din ei e o părticică din mine şi plecarea lui o simţeam ca şi cum aş fi rupt o bucată din trupul meu. În acelaşi timp, nu aveam dreptul să-l opresc. Era voinţa lui, peste care nu puteam trece. Nici să-l influenţez nu aveam dreptul. Văzusem, în orice caz, că nu era foarte hotărât.

L-am rugat pentru ultima oară să vină în altă cameră să-l întreb ceva. Pentru toţi era o undă de speranţă. Cum am ieşit noi, ceilalţi au izbucnit între ei: „Ce poate fi?" „Putem face noi ceva?" „Poate s-a îndrăgostit". „Dar acesta nu este un motiv să ne părăsească". „Poate că e supărat pe cineva dintre noi, dar de ce nu ne-o spune?" „Doar ştii cât e de sensibil". „Da, dar până la a pleca e cale lungă".

Îşi împărtăşiseră pe rând toate părerile, iar acum aşteptau cu sufletul la gură rezultatul convorbirii mele cu el. Îmi spusese adevăratul motiv pe lângă care bineînţeles mai erau şi celelalte pe care le auziseră toţi. Motivul principal însă, era o dovadă de altruism, de sacrificiu. Voise astfel să ne cruţe pe noi, să mă cruţe pe mine de sentimentul vinovăţiei care s-ar fi putut naşte, dacă ştiam motivul adevărat.

Când am intrat, am văzut un spectacol demn de imortalizat. Înfrigurarea se citea pe chipurile lor, iar în sine aşteptau chiar un reproş, dorindu-şi să fie ei paratrăsnetele acestei tensiuni. Toate acestea numai să-l ştie înapoi.

Eu nu mă amestecasem în nici un fel. Doar l-am întrebat care era adevăratul motiv al plecării sale. Şi mi-a spus Asta dovedise că nu era atât de sigur pe cât voia să pară.

Am intrat în cameră şi m-am aşezat pe fotoliu. După mine a intrat el, însă pe chipul lui nu se citea nimic, aşa că în cele din urmă am spus natural: „Nu mai pleacă".

Nu se poate descrie cum a fost totul în acel moment. Păcat că graiurile de astăzi nu mai păstrează nimic din cuvintele vechi care ar fi putut exprima ceea ce a urmat. O explozie de lumină revărsată din ochii tuturor. Toată tensiunea adunată în decursul unei întregi zile revărsate în bucuria unei reuşite. Păcat că dintre toţi numai eu puteam vedea şi altfel, pentru că atunci, într-adevăr ar fi meritat să vadă. Cu câteva excepţii din acestea, nu numai că nu merită să poţi vedea gândurile, dar este îngrozitor de greu. Eu, rareori îmi deschid ochiul, pentru că atunci mă simt intr-adevăr singur, singur doar cu oamenii mei pe o planetă sinucigaşă, între oameni sortiţi pieirii definitive.

Le-am explicat apoi şi motivul pentru care voise să ne părăsească. Credea că el împiedica mersul înainte al grupului. A vrut în acest fel să ne scutească pe noi de o problemă. Să se oblige să trăiască departe de cei pe care îi iubeşte. Dar nu oricine şi nu oricum, ci el care ştia ce înseamnă o viaţă sterilă, lipsită de sens între oameni pe care nu-i putea înţelege şi care niciodată nu-l vor înţelege. În „groapa cu lei". Să renunţe la idealurile lui, să renunţe să facă ce-şi dorise. Aceasta însemna autodistrugere. Cum putea el să trăiască mai departe curat şi drept într-o lume a invidiei, a urii, între oameni mulţumiţi de o situaţie materială. Între oameni care-şi bat joc de ideile lui, şi-l consideră nebun că vrea să schimbe lumea. Era sacrificiul suprem. Ca şi altădată in Bază. Trebuia să-i spun asta.

— Tu nu-ţi poţi aminti asta, dar atunci, în Bază. când m-ai văzut hotărât să plec, ai fost primul care, s-a ridicat să vină cu mine. Voi toţi v-aţi opus să vin pe Terra, mai ales tu. Totuşi nu ai pregetat să mă urmezi.

În fine. după atâta stres, se putea discuta în pace. Puteam să le amintesc câte ceva.

— Ce înseamnă o eternitate?

— Ceva fără sfârşit, îmi răspunseră aproape în cor,

— Ceva sau cineva, i-am corectat eu.

— Un spirit eliberat este o eternitate, am reluat tot eu după o scurtă pauză. Fiecare planetă are entităţile ei eliberate. Aceştia au grijă de bunul mers al planetei, de felul cum evoluează civilizaţia. De fapt, este aproape un blestem să fii etern. Este enorm de greu.

Eternităţile poartă toate păcatele lumii din care vin. Sunt nişte coloşi într-adevăr, dar de multe ori se roagă să moară cu adevărat. Este foarte greu să fii conducător.

— Uite, voi, acum, vă gândiţi şi încercaţi să pătrundeţi ce înseamnă să fii etern. Pentru voi aceasta e o noţiune foarte abstractă. Eu însă îmi pun probleme la care voi nici nu visaţi. Spre exemplu, când voi vă gândiţi „Oare cum arată Dumnezeu, cum ni-l putem închipui?", eu mă gândesc: „Oare dincolo de Dumnezeu, ce se află?"

Mi-am strâns oamenii. dar cu ce preţ. Toţi aveau familii aici pe Pământ. Unii mai legaţi, alţii mai independenţi. Părinţii unora erau mai înţelegători. Alţii erau posesivi în iubirea lor. Unii dintre ei erau chiar alături în efortul nostru. Ne înţelegeau şi chiar ne ajutau, după posibilităţi. Erau şi sunt oameni buni, deschişi noului. Intuiau adevărul dincolo de murdăria cu care ne împroşcau ceilalţi. Alţii, obtuzi, fără nici un orizont, învăţaţi cu intrigile şi cu certurile, încercau să ne despartă. Căutând primul prilej de a şi arăta autoritatea, au apelat la toate resursele lor pentru a le face rău. Nu îi condamn prea tare, mai mult nu ştiau. Singurele lor scopuri în viaţă erau poziţia socială şi starea materială. Iar mijloacele erau cele mai diferite. Cu primul zvon apărut în presa de scandal au şi început certurile. Interminabile dispute pentru a-şi vedea copiii „în rândul lumii", dorind să-i robotizeze, să-i uniformizeze după standard, doar pentru că nu înţelegeau şi nici măcar nu încercau să înţeleagă ce facem noi acolo. Totul se reducea la faptul de a ieşi sau a nu ieşi vreun ban din asta şi la gura lumii care, citind un ziar, vorbea pe la colţuri. O lume la fel de mărginită care se lăsa condusă de mass-media fără a încerca măcar să treacă informaţiile prin filtrul gândirii proprii.

Părinţi care ani întregi nu aveau habar de cei pe care îi revendicau. Pentru ei, copiii nu erau decât o preocupare citadină ca, spre exemplu, mersul la serviciu, cumpăratul pâinii sau datul de mâncare la porci. I-au lăsat să se dezvolte la întâmplare, cu tare psihice şi emoţionale greu de recuperat. Era foarte greu pentru oamenii mei, aşa fără memorie, să realizeze ce jalnică moştenire căpătaseră. Dacă nu eram eu, ar fi căzut în mocirla acelor lipsuri cu toată forţa personalităţii lor canalizată greşit.

Îmi vine greu să le spun părinţi, deoarece copiii lor nu erau decât nişte marionete pe care le manevrau la dorinţă, fără a le da posibilitatea să aleagă.

I-am învăţat să iubească, să trăiască, să ştie ce să ceară de la viaţă şi să se descurce singuri. Eu i-am învăţat tot ce trebuiau să ştie deja când m-au întâlnit, dar nu învăţaseră din dorinţa unora — egoistă — de a-i păstra dependenţi până la sfârşitul vieţii. Sfârşitul unei vieţi fără nici o satisfacţie, fără istorie.

M-au acuzat că sunt răspunzător pentru viaţa copiilor lor. Iar eu am spus tot timpul că nu ţin pe nimeni cu forţa, însă nici n-am să îndepărtez pe cineva, de-ar fi să mi se întâmple mult mai rău decât mi s-a întâmplat.

Acum suntem împreună, am rămas doar noi, singuri, fără nici un om câştigat.

Însă cine ştie, poate ceea ce facem acum, poate ceea ce vom face în viitor va determina pe cineva să ridice privirea către cer.

CAPITOLUL 8

În cel mai chinuitor colţ al infernului

Trag după mine trecutul celui care mă „găzduie". Antecedentele lui penale îmi umbresc prezentul făcându-mă o persoană dezagreabilă unora care nu pot înţelege realitatea. Şi, din păcate, sunt mulţi...

Totuşi, nu sunt singur! Am în jurul meu pe cei optsprezece prieteni şi, alături de ei, simpatia tinerilor interesaţi să pătrundă tainele cunoaşterii. Sunt căutat de oameni dornici să cunoască şi să practice adevărata Yoga ori metodele de tratare prin medicină

tradiţională. Alţii mă solicită să-i învăţ astrologia, alchimia. Mă încântă setea oamenilor de a cunoaşte tainele ştiinţelor moarte. Intuitiv, omenirea a ajuns la concluzia că adevărul primar zace, uitat şi prăfuit de timp, în aceste ştiinţe străvechi.

E un lucru bun că există interes ţi preocupare din partea unora. Păcat însă, că sursa de informaţii este atât de săracă... Şi atunci oamenii vin la mine cu speranţa că vor afla. Mă cred ei, oare?

Terra trăieşte o epocă a valorilor răsturnate. Mare parte din adevăr s-a pierdut, frânturi din acest adevăr au rămas risipite în legende şi mituri. Teorii false au rang de adevăr pur, de necombătut.

Aflarea, dar mai ales acceptarea adevăratei realităţi depinde de capacitatea de înţelegere a oamenilor, de puterea lor de desprindere ţi de negare a realităţii iluzorii.

Mi-aduc aminte cum, într-o zi, un tânăr mi-a cerut să stăm puţin de vorbă.

— Vă cunosc de aproape un an de zile şi ştiu că numai dumneavoastră mă puteţi ajuta. N-aş fi îndrăznit, dar sunt disperat.

— Spune ce te frământă; bănuiesc că e vorba de tatăl tău.

— Într-adevăr, tatăl meu este pe moarte, e grav bolnav de diabet. De trei săptămâni este la pat. A orbit, nu mai are nici un pic de putere, nici un calmant nu-l mai ajută. Medicii l-au trimis să moară acasă. Văd cum i se scurge viaţa, picătură cu picătură. Numai dumneavoastră îl puteţi salva.

— Bine, dar ştii că nu am tratat pe nimeni. Când vom avea clinică, vom trata toate bolile considerate acum incurabile. însă până atunci... ce pot face?

— Până atunci moare.

— Bine; am să vin să-l văd.

Într-adevăr, bătrânul era într-o stare avansată de diabet. Au urmat câteva luni de tratament homeopatic, masaj şi acupunctură. Omul şi-a revenit. Rezultatul analizelor îl înnebunea pe medicul curant. Efectul a fost miraculos pentru ceilalţi, dar nu şi pentru mine. Era de neînţeles pentru ei, că omul începuse să vadă, să se mişte, să trăiască...

În scurt timp, m-am trezit asaltat de oameni suferinzi, dornici să trăiască. N-am refuzat niciodată pe nimeni. Am început să-i tratez. Am încercat să le tratez bolile, dar mai ales, sufletele mutilate de o existenţă fără sens. Devenisem, fără să vreau, un rival al medicinii alopate, devenisem incomod.

Pas cu pas, cu sânge rece, mi se deschideau porţile către cel mai chinuitor colţ al infernului. Le mai rămăsese un singur lucru: să mă împingă dincolo de ele, în întuneric.

Şi nu a fost greu. Pentru un pumn de bani, au fost oameni care s-au dezis de mine, oameni obişnuiţi să-şi vândă conştiinţa. Aşa am devenit şarlatan şi înşelător. Ce a urmat e uşor de presupus. În lumea asta vândută răului şi aservită banilor, sub masca justiţiei, să furi libertatea şi viitorul unui om e un lucru simplu.

Devenisem victima unui proces penal înscenat cu multă meticulozitate.

Închisoare... o lume întunecată şi rece. Un petic de cer, brăzdat de gratiile celulei îmi arăta că sunt pe Terra. Numai pe Terra există închisori. E şi firesc să fie aşa. Firesc şi trist, dureros de trist.

Iată-mă izolat între patru pereţi cenuşii şi o uşă masivă de fier, rupt de natura mea dragă şi de oamenii pe care îi iubesc atât de mult. Am venit cu dragoste, cu iubire, m-am dăruit oamenilor şi ei m-au pus în lanţuri. Am adus Lumina şi ei m-au pus în întuneric.

Nu este pentru prima dată când mi se întâmplă aşa; am fost avertizat încă de la plecarea mea din Bază. Însă eu, tot timpul am refuzat să cred că oamenii nu pot fi mai buni şi încă sper că pot fi schimbaţi.

Au urmat doi ani de coşmar atât pentru mine, cât şi pentru prietenii mei. Pe parcursul detenţiei, vizitele mele la Bază au fost voit mai rare. Evitam să dau ochii cu ceilalţi din Consiliu. Ştiam că toţi sunt nemulţumiţi şi îndureraţi de tot ceea ce mi se

întâmplă. Încă de la început, ei au fost sceptici în privinţa reuşitei mele, însă, din respect pentru mine, au fost nevoiţi să accepte.

Îmi aduc aminte cum într-o noapte, dezgustat de trista realitate, mă chinuiam să adorm. Îmi era tare dor de casă şi abia mă stăpâneam să nu fac o incursiune în Centru. Deodată simt cum pulsul scade, trupul mi se răceşte treptat, inima încetează să mai bată. Deşi bănuiam ce se va întâmpla, am încercat să-mi păstrez controlul, dar nu am reuşit. Pentru scurt timp mi-am pierdut cunoştinţa. Fusesem luat în Bază.

— Tot Universul te respecta, din toate timpurile. Soarta ficărei planete, a întregului Univers am hotărât-o întotdeauna împreună, în armonie. Când ai plecat pe Terra, ştii prea bine că părerea noastră a fost alta. Totuşi te-ai opus, iar noi ţi-am acceptat acest nou supliciu din dragoste. Tu eşti iubirea, ai creat-o şi ai sădit-o în fiecare fiinţă umană. Ai sperat că iubirea oamenilor te va ajuta în operaţiunea de salvare şi noi te-am lăsat să te convingi singur.

— Prieten drag, sute de mii de ani au trecut peste noi şi nu ne-am despărţit niciodată. Primeşte sfatul nostru, întoarce-te Acasă. Acceptă realitatea, pământenii nu se pot schimba. Ai devenit pentru ei un mit, o legendă aproape uitată. Ei se cred posesorii adevărului care îţi are rădăcinile profunde într-un trecut iluzoriu. Şi ce e mai trist, e faptul că lor le place aşa. Iar tu ce faci? Te duci printre ei să le răstorni orizontul atât de plăcut. Cine te va crede?

— N-au crezut când te-au văzut şi te-au cunoscut. Ai impresia că te vor crede acum ?

...Tăceam, adevărul doare, dar eram hotărât să suport pentru că sunt plămădit din iubire şi speranţă. în plus, întotdeauna, spre deosebire de mine, cei din Consiliu au fost mai fermi, mai categorici în faţa greşelilor fiinţelor umane.

— Niciodată noi nu am luat o hotărâre fără tine, însă părerea noastră în acest caz este să renunţi. Nu ne forţa să luăm o decizie împotriva voinţei tale. Ştim cât ar costa întregul Univers un astfel de pas. Dar suntem gata să ne asumăm acest risc. Nu mai putem îndura atâta suferinţă gratuită. Este o nedreptate tot ce ţi se întâmplă ţi nu putem închide ochii tocmai noi... Numai prezenţa ta pe Terra ne opreşte să nu declanşăm viitorul catastrofal al planetei. Ştim cu toţii că ceea ce faci tu acum este o intervenţie în timp şi în mersul planetei către un sfârşit meritat. Dar, merită oare, efortul tău?

— Prieteni dragi, mă înclin în faţa devotamentului şi iubirii voastre dintotdeauna. Vă respect durerea şi aş vrea să vă pot spulbera temerile. Însă, gândiţi-vă că nu pot renunţa, iar de voi fi retras, suferinţa mea va fi veşnică. Ştiţi bine iubiţii mei, că multă durere naşte suferinţă, dar şi mai multă durere naşte fericire. Eu vreau să dărui fericire oamenilor de pe Terra — sentiment de mult uitat ţi confundat cu bucurii materiale mărunte.

Lăsaţi-mă să mă întorc şi să încerc să-mi salvez semenii şi planeta natală. Toţi aveţi câte o planeta natală şi sunteţi mândri de ea; lăsaţi-mă să mă bucur ţi eu de planeta unde m-am născut.

Cu multă durere au acceptat întoarcerea mea, însă cu o condiţie: mi-au luat controlul asupra trupului fizic şi aşa destul de şubred. Aşa că, declanşarea oricărei boli nu o mai puteam controla sau anihila. ..Iar în infern. Întors în trup, am deschis ochii. Aceeaşi atmosferă cenuşie, aceleaşi gratii. Lângă mine, medicul de gardă, somnoros şi plictisit, îmi ascultă inima:

— Ce faci dom' le? Acum ţi-ai găsit să mori? Ai avut noroc de un gardian cumsecade care a venit şi m-a anunţat, că altfel aveai şi aripioare până acum. De două ore mă lupt cu tine. EKG-ul arăta clar: preinfarct. Nu ţi mai merge „ceasul" tinere, ce să-ţi fac? Vorbesc serios: inima ta e în pioneze şi puşcăria asta te ajută să ajungi mai repede la doi metri sub pământ. Ce naiba ai făcut de ai ajuns aici?

— Am făcut bine la oameni.

— Hai, dom'le, lasă chestiile astea. Aşa spuneţi toţi. Ce, e vreunul care să recunoască? Vă ştiu eu, că doar lucrez de 15 ani aici, în infecţia asta şi sunt sătul de voi. Suport toate cuvintele grele ale medicului, spunându-mi: „Iartă-l Doamne, că nu ştie ce zice..."

Rămân în celulă, alături de alţi douăzeci, aflaţi în situaţia mea. Numai o minte diabolică a putut inventa închisoarea. Dar cât se înşeală oamenii... Aruncându-te în beciurile puşcăriei, ei cred că te-au frustrat de libertate. Da, nu mai ai libertatea de a-ţi vedea familia, de a mânca atunci când pofteşti, de a dansa sau de a asculta muzică, nu ai libertatea de a-ţi rătăci paşii pe aleea unui parc. Însă libertatea cea mai scumpă pentru o fiinţă umană ar trebui să fie libertatea de a gândi. Ori, asta nu ţi-o poate lua nimeni. Păcat însă, oamenii nu pun nici un preţ pe libertatea de gândire. Nici nu realizează că o au.

De fapt, nu poţi lua libertatea cuiva. Este o stare de spirit. Dacă cineva ar fi venit la mine şi mi-ar fi spus: „Uite, hai să facem un târg. Îţi redau libertatea în schimbul dispariţiei tale ca personalitate. Dar nu trebuie să-ţi mai vezi prietenii, nu trebuie să mai conduci nici o acţiune ca cele de până acum", l-aş fi refuzat categoric. L-aş fi refuzat pentru că, de fapt, redându-mi libertatea trupului, mi-o lua pe cea adevărată. Îmi lua libertatea de a alege, libertatea de a spera. M-ar fi transformat într-un om fără orizont.

Închid ochii. Rememorez totul. Îmi adun toate forţele, toată energia, şi-mi repet cu tărie: „Trebuie să reuşesc, indiferent de răutatea lor. Îi iubesc şi nu-i voi lăsa. Depinde acum dacă oamenii mă vor lăsa pe mine..."

Nu acuz pe nimeni, deşi am fost supus la grele umilinţe şi — cu toate că nevinovăţia mea era evidentă — am fost tratat ca un „mare pericol social". Am fost torturat fizic şi psihic. Am fost la un moment dat bănuit a fi spion KGB —sau CIA. În zadar organizaţii interne şi internaţionale de apărare a drepturilor omului au făcut demersuri în sprijinul meu. Decât să-şi recunoască greşeala, justiţia a preferat să-şi ducă jocul murdar până la capăt, chiar dacă acesta poate costa vieţi omeneşti.

Nu vreau să fac o statistică a vieţilor curmate pe nedrept, dar cât de strâmbe sunt legile, cât de injustă e justiţia oamenilor! De ce oamenii au creat un sistem de legi care să subjuge şi să distrugă personalitatea fiinţei umane? N-au văzut ei oare, că Biblia le oferă cele mai bune şi mai drepte legi? Sigur, ale lor sunt mai bune, deoarece le oferă posibilitatea distrugerii semenilor în funcţie de interesele lor ascunse.

Am fost pus în rândul răufăcătorilor. Haina albă mi-a fost înlocuită cu zeghea aspră. Mâinile mele, obişnuite numai să mângâie şi să aline suferinţa, mi-au fost încătuşate. Ochii mi-au fost arşi. Viaţa mi-a fost amară.

Nici oamenii mei n-au scăpat uşor, nici pacienţii mei. Au fost terorizaţi, li s-au spus tot felul de minciuni menite să-mi distrugă autoritatea şi demnitatea.

Tristeţea mă cuprinde când retrăiesc aceste clipe. Am uitat totul, dar niciodată nu voi uita gustul amar al umilinţei şi nedreptăţii.

În pofida denigrărilor şi calomniilor, cei care m-au iubit, nu m-au uitat şi n-au dat înapoi în faţa valului de ură stârnit împotriva mea.

Niciodată, în cele mai grele clipe, la aşa zisul proces, nu am fost singur. Sala era mereu plină de oameni, care au avut ochi să mă vadă şi puterea să discearnă între adevăr şi înscenare. Mi-aduc aminte cum, într-o zi, prietenii mei şi mai mulţi pacienţi au venit cu buchete imense de flori. Sperau că vor încălzi inimile împietrite ale judecătorilor, întorşi cu faţa de la Dumnezeu, dar mai ales doreau să-mi aline puţin durerea. La sfârşitul şedinţei urma să fim încărcaţi toţi „cei aflaţi în afara legii" în dube mari, întunecoase şi reci.

Oamenii care au fost tot timpul lângă mine, au cerut permisiunea să-mi ofere flori. Nu m-a mirat refuzul categoric şi brutal. Începusem deja să cunosc răutatea şi insensibilitatea oamenilor... Şi cât mă durea asta...

Atunci, prietenii mei au reuşit într-o clipă de neatenţie a poliţiştilor, să-mi arunce florile. N-am reuşit să mă bucur prea mult de ele. În curtea închisorii, când am fost coborât, un poliţist s-a dezlănţuit împotriva mea şi, înecat de furie— a zdrobit în picioare buchetul de flori. Mă uitam, dezamăgit şi trist, cum mor sub apăsarea grea a cizmelor lui... Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat adânc în ochii poliţistului. N-am văzut nimic, doar nişte ochi stinşi, goi şi fără viaţă.

În sfârşit, după multe luni de chin, am fost eliberat, dacă se poate vorbi de eliberare într-o lume de sclavi.

La întoarcere, mi-am găsit oamenii cuprinşi de adâncă dezamăgire, dar nu învinşi. Bucuria revederii noastre a fost scurtă. Aveam multe de făcut împreună, iar detenţia mi-a răpit timp preţios.

CAPITOLUL 9

Este mai uşor să ucizi decât să gândeşti

Iau micul dejun, după care citesc presa. Pentru a nu ştiu câta oară revăd apelul unui ziarist mediocru către preşedintele ţării, apel prin care menţionează că întreţinerea lunară a unui deţinut este de două sute de ori mai mare decât preţul unui glonte. Şi acest individ propune statului o soluţie mult mai simplă — reintroducerea pedepsei cu moartea. Mă întreb ce interese obscure se ascund în spatele acestui apel pentru reintroducerea ei?

Revoltător este faptul că acest apel nu e singurul. Sunt şi alte ziare care îl propagă, propunând referendumuri şi încercând să convingă cititorii. Mă uimeşte şi mă întristează că majoritatea oamenilor optează pentru condamnarea la moarte a semenilor lor. Oare nu-şi dă nimeni seama că se practică o psihoză în masă? Este adevărat că întreţinerea unui deţinut costă foarte mult şi este foarte uşor să apeşi pe trăgaci. Dar are cineva dreptul să suprime viaţa unui om? Oamenii au uitat că numai Creatorul poate decide asupra vieţii şi a morţii? Sau îşi imaginează cineva că omorând un om se plăteşte preţul pentru greşeala comisă de acesta? Vă asigur că nu. Şi vă mai asigur că, omorând chiar toţi infractorii, nu se va da o soluţie problemei infracţionale. Vor apărea mereu alţi criminali câtă vreme va persista sursa care generează comportamentul acestora.

Cauza principală a pericolelor sociale de pe planetă nu o reprezintă cei condamnaţi. Nu sunt ei marii vinovaţi. Ei sunt doar cei pe care se aruncă întreaga vină protejându-se astfel, vinovaţii din umbră.

Ţara în care mă aflu a adus multe jertfe pe altarul istoriei, deoarece poziţia şi condiţiile pe care le oferă au incitat dintotdeauna interesele marilor puteri. Ultimele sacrificii le-a adus revoluţia populară, de fapt o înscenare meschină şi crudă a unor state influente.

Aşa-zisei revoluţii i-au urmat din păcate doar schimbări de formă şi nu de conţinut în structurile organizatorice şi administrative. Sub masca democraţiei, în scurt timp, naţiunea a fost sărăcită din setea de îmbogăţire a celor aflaţi la putere.

O mână de oameni şi-au împărţit între ei bruma de avere a ţării. La ora actuală ei domină sub toate aspectele şi impun sensul vieţii acestei ţări. Sub imaginea unei libertăţi de acţiune prost gândite, s-a permis proliferarea corupţiei şi a minciunii, a pieţei negre şi a prostituţiei, toate având menirea de a umple aceleaşi buzunare nesătule ale puterii.

Toată goana aceasta după înavuţire a accentuat procesul de sărăcire a maselor. Este bine ştiut că sărăcia naşte suferinţă, umilinţă, boală, incultură, iar mai târziu naşte ură şi violenţă. Într-adevăr, societatea a devenit deosebit de violentă, dar adevărata cauză

îşi are rădăcini adânci în decalajul care există între cei mulţi şi necăjiţi şi cei aflaţi la putere.

Grija zilei de mâine, preocuparea excesivă pentru asigurarea strictului necesar existenţei a generat o scădere considerabilă a interesului pentru cultură şi pentru educarea tineretului. Din ce în ce mai des sunt întâlniţi copii vagabonzi, lipsiţi de cele mai elementare condiţii pentru o viaţă decentă. Aceşti copii nu vor învăţa niciodată să deosebească binele de rău, iar viaţa şi-o vor desfăşura după legea junglei obligaţi de instinctul de conservare. În asemenea condiţii, este firesc ca o anumită categorie de oameni să se lanseze în diverse acte ce contravin legilor statului să refuze a le mai respecta câtă vreme simt că astea le îngrădesc existenţa şi le fură demnitatea. Vor cădea victime cei mai slabi, cei care nu vor putea să-şi răscumpere cu bani îndrăzneala de a sfida regulile unei vieţi impuse, cei care sunt nesupuşi faţă de cei puternici.

Revenind la problema suprimării vieţii celor care se fac vinovaţi de fapte deosebit de grave, ştiu că vor fi mulţi cei care mă vor contrazice şi vor argumenta că trebuie luat în consideraţie gradul sporit al violenţei. Însă, rezolvarea problemei violenţei nu stă în condamnarea la moarte, ci în rezolvarea problemelor socio-economice şi financiare ale statului. Violenţa nu se naşte din indulgenţa legilor, ci din atrocitatea unei vieţi lipsite de orice perspectivă. De asemenea, ea nu va dispărea odată cu introducerea unei legi de severitate maximă, câtă vreme starea de tensiune care generează violenţa se păstrează sau, mai rău, se agravează continuu.

Astfel, un nivel de viaţă demn pentru toţi, într-o societate cu un sistem de asigurări adecvat care să ofere un refugiu temporar pentru cei aflaţi în situaţii limită, conferă unei naţii stabilitate, linişte. De asemenea, o investiţie serioasă pentru dezvoltarea sistemului de educaţie ar permite păstrarea unui nivel de cultură ridicat, a unei gândiri sănătoase, care ar elimina din start infracţiunea.

Se spune că întreţinerea unui deţinut costă scump. Nu este adevărat. Cred că mulţi dintre voi ştiu câte ceva despre viaţa deţinuţilor. Mare parte sunt la muncă silnică, dar nici măcar în folosul statului, ci dimpotrivă. Am văzut puşcăriaşi şi soldaţi muncind la vila vreunui director sau ministru. Practic, deţinuţii sunt folosiţi ca sclavi, iar cineva are tot interesul să menţină această stare de fapt.

Am trăit din nefericire printre aceşti deţinuţi şi pot spune că detenţia, aşa cum se practică în această ţară, nu oferă omului perspectiva reeducării şi recuperării lui, ci dimpotrivă, este un instrument perfect de dezumanizare.

Nu! Nici o investiţie nu este prea mare pentru a-i ajuta în plus, investiţia nu trebuie făcută doar pentru întreţinerea lor. Ei aparţin societăţii, iar pentru situaţia lor, principalul vinovat este societatea. Şi dacă aceasta nu a fost capabilă să facă la momentul potrivit efortul de educare a acestor oameni, atunci ea are datoria morală să investească tot ce este necesar pentru reeducarea lor. Din indiferenţa celor din jur au fost transformaţi în „gunoaie" pe care societatea vrea să le înlăture. Dacă unii oameni au avut şansa de a se naşte sub o zodie mai norocoasă, aceştia ar trebui să ştie că aprobarea pentru distrugerea oamenilor, indiferent de gravitatea faptelor, în faţa lui Dumnezeu, este tot o crimă. De fapt cei care controlează banii în această ţară sunt marii infractori şi adevăraţii criminali. Tot ei sunt cei ce vor să vă decidă sensul vieţii. Oricine poate deveni un infractor, un mare pericol social şi — cine ştie — poate chiar un condamnat la moarte. Soluţia stă în fiecare din noi. Nu ne rămâne decât să ne convingem că e aşa. Să redescoperim iubirea din noi şi să o dăruim semenilor noştri.

Iubiţi-vă aproapele. Iubiţi Binele, Adevărul şi Dreptatea şi luptaţi-vă pentru ele. Iar dacă într-o zi această luptă vă va conduce după gratii, nu vă miraţi. Este ceva normal pe Terra. Şi nu vă întristaţi. Este o experienţă din care veţi înţelege poate ce înseamnă

demnitatea. în momentul în care nu veţi mai avea nimic de pierdut veţi descoperi adevărata libertate, libertatea de a gândi.

CAPITOLUL 10

Adevărul despre Yoga

În numeroase discuţii avute cu tinerii, am întâlnit la ei interesul deosebit pentru yoga. Povestindu-le de Tibet, au început să mă asalteze cu întrebări, dar şi cu răspunsuri pe care ei ar fi vrut să le confirm. Erau încântaţi de ceea ce ştiau. Privind mai adânc, mi-am dat seama că, de fapt, acest interes era stârnit oarecum artificial, datorită mişcării spirituale care cuprinsese toată ţara după o descătuşare politică. S-au aruncat în acest curent oameni cu atitudini foarte diferite: oameni care nu puteau să creadă, să-şi explice că există şi manifestarea lui Dumnezeu, deşi voiau; oameni revoltaţi pe religii şi pe dogme; oameni cu suferinţe fizice şi sufleteşti, oameni chinuiţi de întrebări şi dorinţe; iar alţii pur şi simplu din capriciu, făcând yoga o modă. Dar nu orice modă, ci una dirijată spre interese egoiste şi meschine.

Ar fi putut fi o revoluţie ca o zvâcnire, o ultimă forţare de întoarcere la matcă. Dar nimeni nu a avut putere să se ridice... Creierele tinere, pe care se conta mult, nu au rezistat. Excitaţi brusc, s-au trezit, s-au frecat la ochi, au văzut realul şi au început să viseze cu ochii deschişi, confecţionându-şi ei înşişi visele.

Alţi oameni care accidental s-au trezit, dezgustaţi de ce au văzut, s-au retras înapoi în somnul letargic al raţiunii. Diferenţa dintre aceste două categorii de oameni practic nu există, iar dacă există, aceasta este în dezavantaj pentru primii. „Yoghinii" de azi se expun la o falsă contemplaţie a lucrurilor şi stărilor şi se trezesc la sfârşitul vieţii trişti, istoviţi, cu un flux mental şters de atâtea traiectorii consumate în zadar. Păcat este că se visează cu ochii deschişi refuzând astfel lupta de a intra în pulsul prezent al spaţiului şi timpului ce-ţi este dat.

Yoga, aşa cum se practică aici, distruge. Nu există control pentru că nu există maeştri adevăraţi care să o practice. Există doar nişte vânători şi vânzători de himere. Mulţi tineri îmi dădeau diverse definiţii somptuoase, catalogând Yoga drept o artă, o ştiinţă sau chiar curent religios. Mi-o explicau în ramuri şi etape. Îmi spuneau că provine din India, transmisă aici prin cea mai veche limbă. sanscrita, de la scufundatul continent Atlantida... Tăceam, provocându-i la discuţii.

Să facem puţină lumină şi să vorbim despre yoga.

Yoga a fost dată de noi, ca dar pentru pământeni. Ea vine direct de pe Planeta Bază. A fost dată oamenilor să-i ajute. Prin codul de legi etice şi morale pe care le cuprinde, prin practica fizică şi mentală de autocontrol şi disciplină ce o promovează, ea ar fi putut conduce spiritul pe calea evoluţiei.

Yoga trebuie privită şi înţeleasă nu ca scop în sine, ci ca o modalitate de a atinge un scop adevărat, ca mijloc.

Un vechi precept al filosofiei indiene spune că „nu există religie superioară Adevărului". Şi aici se spune tot. Deci dacă religia este considerată ca singura posibilitate de apropiere şi apoi de transcendere spre Dumnezeu, cu atât mai puţin se poate vorbi de Yoga, care poate doar prevedea un grad de transparenţă spre Adevăr.

Yoga este un drum anevoios, un labirint de legi ale conştiinţei, dar care apoi predă ştafeta.

Nimeni pe Pământ nu s-a eliberat prin Yoga. Krisna. care se spune că s-a eliberat astfel, a fost ajutat. Într-adevăr, prin munca şi perseverenţa sa în yoga, a ajuns foarte aproape, dar pasul decisiv nu 1-a făcut singur.

Kali, o tânără pământeană ce practica yoga, a fost de asemenea ajutată să se elibereze. Prin iubirea ce i-a purtat-o, Krisna s-a reîncarnat în Maestrul ei şi prin dragoste energetică a eliberat-o. De aici a luat naştere şi una din pseudoramurile Yogăi de azi, aşa zisa tantra.

Aşa cum se înţelege şi practică azi tantra, este un fel de gimnastică sexuală, canalizând energii joase, disipate, în scopuri mizere, toate acestea în dezavantajul evoluţiei. Ori dragostea este cea mai înaltă experienţă a sufletului omenesc! Ea trebuie să devină expresia simţământului în care să-ţi consumi tot eul, să uiţi de tine, să te dedici, să te arunci şi să te contopeşti în celălalt. Prin dragoste poţi să ajungi la Credinţă. Iată deci ce este dragostea! Am dat iubire şi dragoste. Şi iată ce găsesc: civilizaţia unei societăţi corupte, şi perverse. Am lăsat cuvinte de mângâiere şi întărire şi iată că le găsesc sfârtecate şi aruncate la gunoi!

Nu am vrut să cred când toţi prietenii mei din Bază se rugau şi-mi spuneau: „Nu pleca, căci nimic nu mai este din ce ai lăsat! Sunt idoli şi credinţe false acolo!"

— Nu se poate, le-am răspuns atunci; le-am lăsat Iubirea şi Dragostea mea, nu-nţelegeţi? Le-am dat din mine! Trebuie să găsesc măcar un om care mă aşteaptă...

* * *

Superioară Yogăi este Voinţa. Voinţa nu este dorinţa ci lupta, perseverenta. Există o Yoga mentală bazată pe puterea şi forţa gândului, pe modul de stăpânire şi coordonare a fluxului gândirii. Cel ce o poate stăpâni nu are nevoie să practice sau să arate că practică celelalte ramuri. Toate celelalte te ajută doar să ajungi la starea de Yoga mentală. Cu metodele lor ajută pe cei slabi care au nevoie să se sprijine pe un sistem de reguli, să stăpânească forţa şi să învingă sidisurile.

Corpul uman are şapte centri sau chakre, cum se spune în Yoga. Astăzi, oamenii de pe Terra au doar trei centri activi; restul sunt distruşi. Al treilea ochi le este închis ca pedeapsă.

Închipuiţi-vă deci cum arătaţi! Cât-de mutilaţi sunteţi! „Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Lui"... Asta a fost odată, la începuturi...

Yoga cere o comuniune perfectă cu Natura! O integrare în pulsul şi ritmul ei. Cum se poate aceasta dacă voi aţi distrus-o? Cum poate bătrâna Terra să se mai branşeze la energiile cosmice când voi, cu câmpul negativ, aţi mişcat-o din locul ei firesc şi aţi distrus toate canalele de legătură cu noi, astfel că informaţia vine greu şi denaturat?

Timpul mă presează-n misiunea mea, iar Yoga nu mă ajută la nimic... Yoga, dacă ar fi fost înţeleasă, oamenii ar fi găsit-o în trăirea corectă şi sinceră, fără ambalaje, machiaje şi teatru. Trebuie să ştii să simţi că te mişti în armonie cu natura, să nu i te împotriveşti, să n-o corectezi. Atunci, orice gest al tău capătă semnificaţie şi poate deveni un act de Yoga!

Oamenii nu ştiu să se hrănească, nu ştiu să doarmă, să râdă, să respire şi să se mişte. Totul este o continuă agitaţie. Mişcarea este haotică, cum sunt şi gândurile oamenilor. Totul este haotic, obosindu-i, îmbolnăvindu-i, îmbătrânindu-i.

Trebuie să trăieşti organic şi spiritual prin Natură şi apoi să te dedici Naturii.

Acesta este secretul!

Yoga propune o soluţie problemei mântuirii. Dar mântuirea este individuală, fiecare urmând un drum propriu, unic. Mai există şi oameni care practică corect Yoga. Departe de lume şi civilizaţie, prin contemplaţie, meditaţie, rugăciune, Yoghinii ating trepte înalte de purificare. Despre aceştia nu se va şti niciodată nimic, cum de asemenea nu se va şti niciodată cine este Dalai-Lama, decât după moartea sa. Aceştia sunt

supravegheaţi şi ajutaţi de noi, iar de la un anumit nivel sunt preluaţi sub protecţia unui spirit superior.

Am întâlnit frecvent expresia: „m-am dedublat". Nu este adevărat! Dedublare înseamnă ieşire în altă dimensiune. Ori asta înseamnă eliberare şi nicidecum o întoarcere o dată cu sfârşitul stării de contemplaţie în care, eventual ai intrat.

Toate trăirile şi senzaţiile amintite nu sunt decât fantezii ale creierului. Practicile incorect nu fac decât să provoace creierul la fabricarea de „iluzii concrete", în care omul cade ca într-o capcană.

Există o limită în meditaţie, pe care dacă o treci intri în meditaţia adevărată! Dar până acolo omul luptă cu instinctul de conservare al creierului care-i refuză revelaţia, tocmai pentru a-l proteja de un eventual şoc emoţional.

Acest instinct de conservare este provocat de o barieră mentală creată pe creier care, incitată, îşi intensifică şi mai mult potenţialul. Scopul este să distrugi această barieră, câştigând un procent de inteligenţă. Sunt foarte puţini cei care reuşesc singuri, iar restul sunt ajutaţi.

Există deci o inerţie a creierului care te împinge în reverie. Aici se fac cele mai mari greşeli în meditaţie: se confundă reveria cu revelaţia. Se pierde vremea urmărind derularea unui film mental bogat în imagini, dar sărac în esenţe. Mai bine zis, oamenii asistă la propriul lor vis.

Mulţi cred că, practicând Yoga, îşi pot câştiga eliberarea. Practica Yoga, cu toate formele ei, este o disciplină ajutătoare, dar nu suficientă în procesul de evoluţie spirituală.

Legea fundamentală în Yoga este legea Karmei conform căreia, pe firul evoluţiei spirituale, fiecare fiinţă umană, trece printr-un şir mai lung sau mai scurt de reîncarnări până la nivelul de dezvoltare care îi permite eliberarea.

Potrivit legii Karmei, spiritul se reîncarnează drept pedeapsă pentru greşelile comise în vieţile anterioare. El are şansa, într-o nouă viaţă, să ardă trecutul negativ, aşa putând să urce pe scara evoluţiei.

Caracteristic pentru Yoga nu este doar partea practică, ci şi structura sa iniţatică. Prin practica Yoga, omul detaşat de lumea profană (familie, societate), se străduieşte să depăşească succesiv comportamentele şi valorile proprii condiţiei umane. Precizez: să le depăşească, nu să se detaşeze.

Mă refer aici la detaşarea aceea distructivă care se propăvăduieşte în rândurile falşilor maeştri apăruţi astăzi cu o biografie constituită peste noapte. Aceştia confundă detaşarea cu anihilarea sentimentelor. Ori sentimentele sunt trăiri ale sufletului, sunt viaţa. Deci, astfel de practici duc la distrugerea personalităţii. Dimpotrivă, Yoga adevărată trebuie să te ducă la consolidarea personalităţii individuale, la cunoaşterea şi promovarea sinelui.

Între macrocosmos şi microcosmos a existat o armonie perfectă deteriorată în timp. Mă refer la relaţia Cosmos — fiinţe umane de pe Terra. Atât Cosmosul cât şi viaţa au o funcţie bivalentă. Pe de o parte omul este proiectat, prin viaţă, în suferinţă şi integrat, datorită Karmei, în ciclul migraţiilor (reîncarnării); pe de altă parte omul este ajutat în direct să se caute, să găsească mântuirea şi prin aceasta autonomia, libertatea absolută. Cu cât omul suferă mai mult, cu atât este mai solidar cu Universul, cu atât creşte în el dorinţa de eliberare.

Lupta cea mai mare în Yoga se dă în subconştient, acolo de unde năvălesc tentaţiile şi chemările la abandon. Acum Yoga devine instrument de stăpânire a fizicului şi a mentalului. Asupra eului tău trebuie să ai control ca apoi, dezvoltându-l prin Yoga, să obţii autocontrolul. Ajutorul îţi este dat de spiritele evoluate eliberate care te aşteaptă să devii destul de puternic să te poată conduce. Deci Yoga presupune o disciplină severă în

modul de organizare al vieţii... Ca mijloace de disciplină, se pot folosi sugestia şi autosugestia, exerciţiul fizic şi asceza. Asceza se obţine prin înfrânarea şi abţinerea pornirilor egoiste şi materiale. Important în Yoga este arderea prin muncă şi voinţă a tuturor ispitelor — acolo în subconştient desfiinţând pur şi simplu toate posibilităţile de difuzie în conştient. Asceza devine forţa care poate fi folosită în rezolvarea problemelor imposibile altfel. Ea poate fi înlocuită cu rugăciunea. Dacă ajungi să o înţelegi ca pe o permanentă comunicare cu Dumnezeu. Există în Natură o imensă ecuaţie pe care nimeni niciodată nu a reuşit să o rezolve. Trebuie să intri în această ecuaţie ca apoi, odată ajuns aici, să-ţi dai seama că nu este nevoie să-i cauţi soluţiile.

Lumea aceasta este moartă, în primul rând pentru că nu o găseşti când o cauţi în timpul adevărat şi firesc al Cosmosului. Ea trăieşte în trecut sau în viitor sau, mai grav, în lumi false create de imaginaţii obosite şi bolnave. Atunci, cum poţi să mai spui despre această lume că e vie când ea de fapt nici nu există? Şi apoi, dacă lipseşte Creaţia, dacă nimeni nu ajută Natura să rodească prin participare la Creaţie, cum se poate numi aceasta viaţă? Cum de nu-şi dau oamenii seama că, de fapt, sunt închişi în timp, sunt blocaţi şi pedepsiţi de roadele propriilor acţiuni. Greşelile şi păcatele lor îi vor sugruma! Natura se sacrifică revoltându-se pentru actele lor.

Omul a creat o lume în care agonia are valoare de viaţă. Dacă nu aş fi aici, de mult ar fi dispărut, de mult s-ar fi consumat acest rest de viaţă, această impresie. Oamenii caută fericirea, înţelepciunea, miraculosul şi perfecţiunea. Însăşi căutarea aceasta îi îndepărtează de adevăratul lor loc. Iar toate acestea sunt atât de aproape! Sunt în ei.

Cât de adânc s-au scufundat oamenii în propriile lor reţete, cât de mult s-au confundat cu propriile lor filosofii când totul este atât de simplu!

Le-am lăsat legea iubirii, simplă şi adevărată, de ce oare n-au înţeles-o? Pentru că n-au crezut în ea, au pierdut-o. Acum îşi simt golul din ei şi simt nevoia să creadă în ceva. De aici şi goana după orice pseudoreligie nou apărută. Dintr-un instinct al sacrului rămas undeva adânc în fiinţa umană, de la propria ei creaţie, acum când respiraţia le este interzisă, îşi ridică ochii spre cer a rugăciune. Dar ochii rămân goi, a uitare, buzele deschise a necuvântare, căci nu ştiu cum să se roage, cu ce să se roage! Cuvintele lor, cuvinte de lut, promisiunile lor, promisiuni deşarte. Au uitat cu cine vor să vorbească. Nici ei nu ştiu dacă vor să trăiască, dacă vor să aibă Viaţă. Eu, pentru golul acela neexprimat din ei SUNT AICI! Pentru cei ce, de fapt, nu ştiu ce vor. Pe scânteia aceea rămasă înăbuşită în adâncul sufletelor lor mă bizui. Depinde de ei cât sunt de hotărâţi acum să lase deoparte propriile iluzii şi fantezii în care s-au complăcut atât, să ardă prejudecăţile şi suspiciunile societăţii în care trăiesc, să-şi învingă frica de a privi adevărul în faţă.

Chemaţi-mă!

CAPITOLUL 11

Terra s-a format în altă galaxie

Pământul este planeta mea natală. Mă leagă de ea primii paşi în descifrarea tainelor naturii şi ale Universului. Mă leagă multă, multă suferinţă, dar şi o veche nostalgie. Nostalgia naturii. Întotdeauna când mi-a fost mai greu mi-am găsit refugiu în natura. Se spune că natura nu iartă greşelile. De aceea o şi iubesc. O mai iubesc şi pentru că e singura pe care o înţeleg. Aici, pe Terra. Ea vorbeşte, iar ca să-i înţelegi glasul trebuie să ştii să o asculţi. Păcat însă că pe Pământ, oamenii au uitat aceste lucruri. Demult de tot, cu multe mii de ani în urmă, a vorbi cu o floare sau cu o piatră erau lucruri la fel de obişnuite ca şi discuţia cu un om. Nimeni nu rupea o singură creangă fără să-i ceară iertare, nimeni n-ar fi mutat o piatră fără să aibă un motiv serios. Astăzi este greu să crezi că aşa ceva este

posibil, iar ca să te întorci la acea stare este şi mai greu. Ar trebui să trăieşti în natură, să reînveţi să faci asta, fără să agresezi nimic din ce te înconjoară, să iubeşti totul, să cauţi să înţelegi.

* * *

Eram în munţi cu prietenii mei. Unul dintre ei privea o stâncă ce avea o formă ciudată.

— Ce vezi?... l-am întrebat.

— Stânca asta, seamănă cu ceva... Am senzaţia că înăuntru e ceva.

— Dacă o spargi n-ai să găseşti nimic, te asigur, am încercat eu să-l provoc.

— Nu asta am vrut să spun...

— Ştiu ce-ai vrut să spui. Stâncile astea sunt pline de istorie. În fiecare a rămas încremenit un anumit moment. Am să te învăţ odată să citeşti istoria oricărui lucru. Hai să vezi ceva!... Cu ce seamănă lemnul acesta?

— ...Cu un cap de cerb... exact, un cap de cerb...

— Când copacul era încă în picioare şi foarte tânăr, lângă el a fost ucis un cerb, cerbul pe care îl vezi. Să nu te miri, totul în jur poartă amprenta a ceea ce a fost.

La început, pe pământ, oamenii puteau descifra graiul naturii. Pe alte planete acest lucru se face cu uşurinţă. E ceva care face parte din viaţă. Informaţia exista peste tot. Istoria oricărei fapte este scrisă în Timp fiecare gest, fiecare cuvânt, rămâne „încrustat" pe vecie. Nimic nu se pierde, istoria toată e scrisă, cea adevărată, până la ultimul gest.

— Vreau să vă întreb ceva...

— Spune!

— M-am gândit foarte mult că adevărata istorie a omenirii s-a pierdut, că nu există suficiente vestigii care să ne dea o imagine cât de cât apropiată de cea reală despre tot ce-a fost. În particular sunt foarte intrigat că dacii nu au lăsat o limbă şi un alfabet, că nu înţeleg credinţa care le dădea forţa să râdă în faţa morţii. Aş putea să cred din tot ce ne spuneţi că temerea mea nu-şi mai are un suport?

— Exact! Istoria, după cum ţi-am spus, e încremenită. Fiecare gest în timpul şi în locul lui. Cât despre învăţătură...,învăţăturile adevărate nu se scriu. În cărţi se vorbeşte despre învăţaţi şi învăţături. În ce priveşte pe daci...ca să poţi să râzi în faţa morţii e suficient să ai credinţă. Atât! Credinţa nu e de mai multe feluri.

— Da... ar mai fi ceva: cum se împacă afirmaţia existenţei primilor oameni, care, după câte ştiu, erau foarte evoluaţi, cu teoria evoluţionistă a lui Darwin care la rândul ei este bine argumentată şi acceptată astăzi de foarte mulţi.

— În primul rând, când se vorbeşte despre „teoria lui Darwin", oamenii se gândesc la două lucruri, în funcţie de cât de documentaţi sunt: o dată este vorba despre modul cum evoluează speciile, pentru care concluziile lui Darwin şi ale celor de după el sunt juste. (El a intuit doar o mică parte de adevăr: savanţii darwinişti nu explică multitudinea de „accidente" în evoluţie. De multe ori o teorie rezistă pentru că se ascund dovezile ca o infirmă). Al doilea aspect, cel care te frământă pe tine, nu ştiu dacă mai are rost să-l comentăm. Oamenii sunt oameni. Ei au venit aici, dar astăzi pământenii sunt mai apropiaţi de maimuţe decât strămoşii lor.

Că teoria lui Darwin este falsă în ce priveşte omul, stau mărturie şi multe descoperiri din ultimele decenii, dar asta nu mă priveşte. Oamenii de ştiinţă sunt lăsaţi să descopere suficiente dovezi pentru a reconstitui, fie doar şi cu metodele lor primitive, istoria pământului. Că ei ascund majoritatea dovezilor e un păcat pe care nu ştiu cum îl vor ispăşi. Urmează un moment de tăcere ca o reculegere pentru gravitatea faptelor unor

semeni ce-şi arogă drepturi în numele întregii civilizaţii de pe planetă. Un tânăr sparge gheaţa destul de timid:

— Pot să întreb ceva legat de primii oameni?

— Poţi, numai că eu nu pot să-ţi răspund la orice întrebare.

— Cei care au sosit prima dată erau mult mai evoluaţi decât sunt astăzi pământenii. Până unde merge acest „mai evoluaţi"?

— Erau un popor de eliberaţi.

— Cum, toţi?!

— Toţi!

— Şi au decăzut în asemene hal ?

Mi-a venit să râd. Avea nişte ochi mari şi se ridicase în picioare.

— Cine să decadă? l-am întrebat

— Ei, primii oameni, acest popor... Au decăzut?

— Nu, cum poţi să crezi aşa ceva? Ei au venit, au pregătit planeta pentru colonizare şi apoi au plecat. Ei sunt zeii din legende. E greu pentru voi, să le înţelegeţi cum trebuie pe toate. Acest popor îl avea în frunte pe Remus. Erau viteji şi mai ales necruţători. Erau necruţători în primul rând cu ei înşişi. Ştiu că este greu să accepţi unele lucruri. Multe din cele ce aţi învăţat până astăzi nu sunt adevărate. Pământul nu a aparţinut acestei galaxii. In urmă cu multe sute de milioane de ani, Terra era o planetă cu o populaţie foarte evoluată. Avea un singur popor care vorbea o singură limbă. Remus era conducătorul acestei planete din galaxia CORES, iar viaţa se desfăşura în perfectă armonie cu Centrul Energetic.

— Bine, şi cum a ajuns aici? Nu înţeleg nimic.

— Aşteaptă! Remus s-a bazat pe gradul înalt de dezvoltare al poporului său, şi a decis să-şi urmeze evoluţia singur, independent de Dumnezeu. A distrus toţi centrii energetici ai planetei, tăind astfel legătura cu Centrul. Din acel moment, Terra a devenit necontrolabilă şi, implicit, neprotejată. Ruptă din armonia cosmică, planeta a fost supusă unei serii de cataclisme, iar Remus şi poporul său au fost nevoiţi să se refugieze pe alte planete. Pământul a devenit astfel un asteroid gigantic, călătorind prin Univers, fără viaţă. În drumul său, Terra a întâlnit Luna, o mică planetă populată din sistemul solar, condamnată la distrugere. Deşi greşelile locuitorilor impuneau o asemenea măsură, ei nu erau nici pe departe atât de decăzuţi ca oamenii de astăzi, de pe Pământ. În urma impactului, Terra s-a înscris pe o orbită în jurul Soarelui, iar Luna i-a devenit satelit. — Cum, dar pe Lună nu există nici urmă de viaţă.

— Aşa ai învăţat tu. Urme există, şi încă din plin, numai că savanţii le ascund sau le folosesc pentru a da interpretări false. Ce dovezi mai clare vrei decât urmele existenţei apei în trecut, albii de râuri, fluvii şi mări. În plus de asta, vizitele pământenilor pe lună au adus dovezi care ar zgudui orice om. Ele sunt încă secrete, pentru că astfel de informaţii ar schimba din temelii concepţia actuală despre viaţă. Modul cum se roteşte Luna în jurul axei sale este o dovadă şi pentru copiii de şcoală, că cele două corpuri nu s-au format împreună.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu Remus, cum a ajuns înapoi pe Pământ?

— După distrugerea planetei, Comitetul nu l-a pedepsit pe Remus...

— Cum adică, după ce a făcut praf o planetă, după ce s-a ridicat împotriva lui Dumne...

— Am spus că nu a fost pedepsit. Asta e greu să înţelegeţi voi. Un spirit superior nu poate fi pedepsit. Oricum, el nu-şi va ierta niciodată greşelile. Remus este o mare conştiinţă în Univers. Când a realizat dimensiunea faptei lui, nu a putut să-i suporte povara. S-a autopedepsit: împreună cu poporul său a venit pe Terra. Fără să ceară nici un ajutor, au început aici o muncă de titani. Au refăcut viaţa pe planetă şi au pregătit-o pentru

cei ce urmau să sosească. Au refăcut centrele energetice, au lăsat construcţii şi drumuri, au refăcut vegetaţia, au adus la suprafaţă ape şi-au dat curs râurilor. Au mai lăsat de asemenea o parte din tehnica lor. Prima limbă de pe Pământ a fost limba lor...

— Dar cum a reuşit Remus să refacă viaţa pe Pământ?

—Iisus spunea că „dacă un om ar avea credinţă cât un grăunte de muştar ar putea muta munţii din loc". Oamenii lui Remus aveau credinţa. Ea îţi dă forţa, este mijlocul prin care poţi folosi energia Universului, prin care poţi crea.

— Şi oamenii de azi?

— După ce şi-a terminat misiunea, Remus a plecat împreună cu tot poporul său. Au rămas doar tinerii şi copiii.

Pe ei i-au găsit primii colonişti. Ei sunt semizeii din legende:

— Coloniştii suntem noi?...

— Da. Coloniştii au venit după plecarea lui Remus de pe planete diferite ce suferiseră cataclisme distrugătoare.

— Aşa se explică deci multitudinea de rase de pe Pământ?

— Da, dar nu numai din cauza asta. Pe Pământ au mai sosit din diverse motive, de-a lungul istoriei, oameni din toate colţurile Universului. Toţi aveau memoria ştearsă şi au fost lăsaţi cu acelaşi grad de inteligenţă.

— Şi semizeii?...

— Cu ei începe istoria. Ei i-au învăţat pe oameni, au lăsat limba, obiceiurile şi amintirea primilor oameni, pe care îi numeau pe limba lor ISRAILIANI (cei veniţi de dincolo de Soare). De la ei vine obiceiul de a plânge când se naşte un copil, asta pentru că el venea aici dintr-o lume cu mult mai bună. Despărţirea de un mort era o mare bucurie în schimb. El se întorcea ACASĂ, în lumea lui. Pe vremea aceea, într-adevăr, cei ce mureau se mântuiau. În urma lor au rămas ritualuri prin care oamenii încercau să le imite modul de viaţă. Au rămas foarte multe legende dar acestea au suferit atâtea modificări, încât e greu să recunoşti adevărul în ele.

— Nu limba lor nu se mai vorbeşte astăzi pe Pământ, dar există „documente". Ele sunt într-adevăr ulterioare plecării lui Remus, dar sunt în limba Lui.

— Unde se află aceste documente?

—În Tibet, într-o imensă clădire subterană. Acolo de altfel se păstrează multe alte vestigii ale civilizaţiei lor.

—Discurile vorbitoare?...

— Da, i-am răspuns privindu-l în ochi, pentru că ar fi trebuit să-şi aducă aminte. Da, şi nu numai. Aceste discuri păstrează în ele întreaga istorie a planetei până la un anumit moment. Cele descoperite sunt doar câteva, Iar informaţiile publicate astăzi despre acestea sunt neesenţiale.

— Biblia este cumva inspirată din aceste discuri?

— Inspirată? Da, ai zis bine, pentru că în Biblie sunt adevăruri scrise sau povestite şi bineînţeles modificate. Informaţiile s-au amestecat cu fapte petrecute ulterior iar apoi au fost scrise şi au dat naştere Bibliei. Dar până la Biblie drumul a fost lung.

— Unde au coborât oamenii lui Remus?

— Aici. Acesta a fost primul loc în care au sosit.

— Înseamnă că au coborât în Hiperboreea din legende

— Hiperboreea este doar un nume care a apărut mai târziu. Dar despre daci şi ţara lor, vă voi vorbi altădată.

CAPITOLUL 12

Reîncarnarea — o pedeapsă

Există o viziune asupra vieţii pe care unii oameni şi-o formează, iar alţii, mai comozi, o împrumută. Ei bine, ar trebui să existe o viziune, la fel de bine pusă la punct, şi asupra morţii. M-am întrebat de ce nu e aşa. De ce atâta abandon, atâta frică stupidă de moarte? De ce această lume care îşi spune că e vie (deşi nu o văd aşa), nu are o concepţie la fel de solidă despre moarte? Unde sunt schiţele false, paravanele sau oglinzile menite să conserve iluziile existenţei?

Ce se întâmplă de fapt, de ce s-au rătăcit oamenii într-atât ? Ce i-a determinat? A trebuit să cobor până în zona unde se nasc sentimentele, percepţiile şi impresiile despre moarte şi, de aici, să vorbesc despre ele... Poate găsesc o explicaţie. Pe Pământ am găsit o lume care „trăieşte" sub semnul superstiţiilor, o lume paralizată de frica de moarte, pândită de necunoscut, de stres şi urmărită de gândul nefiinţei...

Uitând astfel să trăiască, oamenii, acum la sfârşit, obosiţi şi învinşi, se trezesc că nu ştiu nimic despre moarte... Ce-i mai grav şi mai dureros, este că un important număr de oameni îşi găsesc prin moarte o rezolvare a vieţii ratate. Am găsit aici o apatie şi o indiferenţă în faţa misterului morţii. Lipsa cunoaşterii a dus la necredinţă. Oamenii nu mai cred în nimic, nu mai cred nici măcar în ei.

Pe lângă refuzul ideii de reîncarnare, există şi o înţelegere falsă a vieţii şi a morţii. Moartea ca şi viaţa sunt date de Dumnezeu. Există o strânsă şi reală interdependenţă între ele. Să înveţi să mori în fiecare clipă a existenţei tale, să arzi prin trăiri adevărate fiecare ceas, iar apoi oricând să-l poţi uita. O viaţă neconsumată în clipele ei fireşti e distrusă de barierele pe care le naşte creierul prin abandonarea luptei pentru înţelegere. Există o risipă imensă de timp în viaţa unui om. Un vechi proverb românesc sintetizează atât de simplu acest adevăr esenţial: „Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi". într-adevăr, oamenii lasă acţiuni neterminate, dorinţe neîmplinite, netrăindu-şi clipa. De aici şi tragedia înscrierii în cercul legic al karmei. Reîncarnarea reprezenta capacitatea spiritului de a lua o forma fizică materială, de trup uman, forma controlată de o lege cosmică şi impersonală_— legea karmei. Aceasta conduce spiritul pe calea evoluţiei. Fiecare om este angrenat într-o ecuaţie karmică din care este dator să se elibereze. În faţa acestei legi şi zeii sunt neputincioşi.

Ideea reîncarnării s-a păstrat în toate religiile, într-o formă mai mult sau mai puţin evidentă...Ea este o dovadă a păcatului, este o pedeapsă şi, în cele din urmă, o şansă a răscumpărării. Omul îşi identifică eul cu trupul fizic, cu ceea ce se vede — de aici marea tragedie. Suferinţa este o etapă necesară în dobândirea cunoaşterii. Dacă nu este depăşită, aceasta îşi pierde caracterul constructiv, poate deveni negativă, stearpă, inutilă. Atunci ea nu mai poate purifica, dar poate distruge. Mulţi oameni tind să-şi facă din suferinţă, gratuit, leitmotivul drumului lor prin viaţa Această atitudine generează un alt aspect negativ: egoismul. Şi atunci e firesc ca la sfârşitul vieţii să nu-nţeleagă moartea ca revelaţie a adevărului, ca un mijloc de transcendere. Conform legii karmice, viaţa ca destin este rodul acţiunii faptelor din viaţa anterioară. Încă de atunci, fiinţa îşi trasează liniile de existenţă care îi vor determina următorul ciclu de viaţă. Depinde de câtă putere ai pentru a-ţi consuma întreaga viaţă ce îţi este dată, pentru a nu îţi crea trasee şi datorii pentru următoarea. Mulţi sunt revoltaţi pentru faptul că „toate li se întâmplă numai lor", deşi nu au făcut nimic rău în viaţă. Ar trebui să accepte de fapt să-şi poarte crucea, să înţeleagă viaţa aşa cum le este dată, s-o trăiască şi apoi să o depăşească aşa cum a făcut Iisus. Crucea prin Iisus este triumful vieţii, victoria prin sacrificiu. Ce dovadă mai mare decât învierea? În momentul morţii, când deja fiinţa nu mai poate face nimic, nimic pentru a schimba destinul vieţii viitoare, se întâlneşte cu Iisus. În fracţiuni de secundă i se derulează întreaga viaţă. Abia atunci îşi conştientizează greşelile comise. Îl întâlnesc pe Iisus şi nu-l pot privi în ochi: îşi amintesc ziua în care L-au batjocorit şi L-au pus pe cruce. Aceasta e pedeapsa Creatorului: moartea şi reîncarnarea.

Totul se plăteşte! Nu există iertare! Altfel unde ar mai fi echilibrul? Pentru a-şi câştiga eliberarea, un spirit trebuie să treacă toate etapele — încercările — cu care este marcat drumul evoluţiei sale. Lipsa unei experienţe sau eventual evitarea ei îi răpeşte din împlinirea finală.

Karma este o însuşire de cauze şi efecte ale existenţei. Existenţa presupune nelinişte în mişcare, în acţiune. Acţiunea implică o cauză şi un efect, care devine cauză pentru următorul... Un lanţ în care spiritele sunt angrenate pentru a evolua. Prin această lege, fiecare individ îşi pregăteşte viitorul. Dură, legea cauzalităţii îndepărtează tot mai mult de om şansa dobândirii nemuririi.

A venit atunci, cu o nouă speranţă, Christos. Legea sa e simplă şi curată: legea iubirii şi a credinţei, legea iubirii şi a iertării aproapelui. Ea oferă un cod moral care, urmat, duce la ieşirea din lanţul karmic. El a spus oamenilor: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa! Cel ce trăieşte şi crede în Mine, nu va muri în veac!" Ce vreţi mai mult decât atât? Ce nu înţelegeţi? De ce nu acceptaţi această şansă extraordinară ce vi se oferă? Ar putea fi o adevărată revoluţie a spiritului uman, dar cât de puţini au fost aceia care au înţeles. Au luat cuvintele şi v-aţi făcut lozinci şi religii, iertarea se vinde la altar, în schimbul unor minciuni bolborosite ca spovedanie. Aţi comercializat totul în această lume, şi credinţa şi sufletul vostru. Vai vouă, oameni, când va sosi ziua să vedeţi toate acestea!

* * *

După moarte, sufletul rămâne trei zile legat de corp — de aici ritualul de veghere al morţilor timp de trei zile.

Patruzeci de zile sufletul, desprins deja de trup, rămâne pe planeta unde şi-a trăit viaţa.

Reîncarnarea unui suflet are loc în luna a treia de sarcină, când noul organism este deja format. Ştergerea memoriei vieţii anterioare se încheie după naştere, acest proces durează până când copilul începe să vorbească.

Dacă oamenii ar fi mers firesc pe scara evoluţiei, ar fi ştiut cât de preţios este spiritul. El se creează foarte greu, cu dragoste şi mai ales cu multă durere. Cu toate acestea, în cazul în care un spirit nu progresează până la sfârşitul unui ciclu evolutiv, este distrus.

Pentru a ajunge la adevăr, omul trebuie să depăşească tentaţiile şi plăcerile care îl leagă de o existenţă lipsită de Dumnezeu. Aş vrea să vă amintesc că e de datoria voastră să faceţi din viaţă o victorie contra răului, asupra morţii.

CAPITOLUL. 13

Tunelul timpului

„Timpul sfidează totul, dar piramidele sfidează timpul." Acest proverb atribuit arabilor este ce-a mai rămas dintr-un vechi adevăr.

De zeci de mii de ani, aceşti coloşi asistă tăcuţi la istoria omenirii, nepăsători la trecerea timpului.

Dar nu prin vârstă piramidele înfruntă timpul. Ele nu au fost construite ca simple monumente, mărturii ale unei glorii apuse. Este absurd să crezi că un neînsemnat rege ar fi putut construi un asemenea edificiu. Un simplu calcul ar arăta că nu ar fi fost posibilă construirea unei piramide nici într-o viaţă de om. Mijloacele tehnice şi numărul locuitorilor capabili de muncă pe care regele Keops îi avea la dispoziţie nu ar fi permis aceasta.

Nu înţeleg de ce i se atribuie lui Keops Marea Piramidă de la Gizeh! Doar pentru că i s-a găsit numele zgâriat pe unul din blocuri? Obiceiul barbar de a-ţi lăsa „urmele" trecerii pe ziduri, garduri sau copaci, s-a păstrat până astăzi.

Mormânt? Nimănui pe această planetă, de-a lungul întregii istorii a omenirii, nu i-a trecut prin cap să-şi construiască un mormânt de milioane de tone, ridicat cu precizia unui mecanism de ceasornicar şi care să cuprindă informaţii exacte despre planetă şi locul ei în Univers.

Chiar denumirea dată acestor coloşi dezvăluie identitatea constructorilor şi scopul în care au fost ridicaţi. Ea vine din prima limbă de pe Pământ. Este de fapt o înlănţuire de trei cuvinte: „pi" — sugerează perfecţiunea, „ram" —soare, se referă la poporul venit de dincolo de soare (cuvânt ulterior iniţiatic) şi „ida" simbolizând energia cosmică.

Marile piramide au fost construite de poporul lui Remus. Cea de la Gizeh nu e singura. Remus a construit o reţea de zece piramide identice pe întreaga planetă.

O parte au fost ridicate la suprafaţă, o parte în peşteri. Ele erau mijlocul de legătură permanentă cu Centrul, „porţi" ale Tunelului Timpului.

Deci, revenind la vechiul proverb arab, piramidele au fost concepute să spargă barierele Timpului şi Spaţiului, creând, punţi de legătură spatio-temporale între lumile acestui Univers.

Piramida concentrează energiile ce trebuiesc transferate, modelându-le pe frecvenţa proprie. Astfel, informaţiile şi energiile de orice fel sunt transferate prin culoarul deschis în Timp spre destinaţia dorită. Deci, Marea Piramidă de la Gizeh deschidea calea spre Tunelul Timpului. Iniţial, şi ea, şi celelalte nouă erau dispuse pe o circumferinţă a Globului, alcătuind un „inel de forţă" al Terrei.

În Univers exista o reţea energetică fixă determinată de structuri geometrice identice cu cele ale „porţilor”. Datorită mişcării de rotaţie a Pământului, proiecţia „culoarului" corespunzător pe suprafaţa planetei este un cerc. Acesta este „inelul pe care erau amplasate piramidele. Fiecare din ele se activa o dată la 24 de ore, atunci când se intersecta cu Tunelul.

Mărimea lor este caracteristică pentru fiecare planetă în parte. Acesta este motivul pentru care, în măsurile Marii Piramide, sunt înglobate toate datele caracteristice ale Terrei.

Astfel, structura internă, compoziţia, poziţia faţă de Centrul Energetic şi nivelul de dezvoltare ale fiecărei planete în parte determină o „frecvenţă de rezonanţă" specifică, ce permite accesul în Tunelul Timpului.

Pe Marte, piramidele sunt mult mai mari şi au altă compoziţie. Acolo este unul din principalele „relee" care preiau energiile transferate de pe cele mai îndepărtate planete, amplificându-le, pentru a ajunge nedeformate la destinaţie.

Atunci, la începuturi, urmaşii lui Remus au folosit piramidele şi în alt scop. Datorită fluxului foarte mare de informaţii captate, ele eu devenit în acelaşi timp şcoli, adevărate universităţi. Marii savanţi ai acelor vremuri şi toţi cei care voiau să cunoască aveau acces la sursa primară de informaţii, fiind permanent în legătură cu Centrul şi cu celelalte civilizaţii.

Dar oamenii au crezut că, având o ştiinţă avansată, pot sfida legile Universului, îl pot sfida pe Dumnezeu. Acest dezechilibru, odată apărut, nu a putut duce decât la un singur sfârşit: degenerarea fiinţei umane. Astfel s-a impus, ca unică soluţie, acordarea şansei de a începe din nou evoluţia, de la zero.

Terra urma să fie lovită de un asteroid uriaş.

Beneficiind de cunoştinţe şi posibilităţi tehnice foarte vaste, oamenii de ştiinţă şi-au dat seama de viitorul sumbru care ameninţa planeta. Atunci au început sintetizarea şi stocarea tuturor cunoştinţelor pe care le aveau, în interiorul piramidelor. Informaţii de o

mare valoare pentru omenire au fost adăpostite, pentru a fi folosite de noua civilizaţie ce urma să se ridice din ruine. A fost aleasă o elită a savanţilor pentru a fi salvată. Ei au fost transferaţi prin Tunel urmând să se întoarcă după terminarea catastrofei. Trupurile lor au fost aşezate în zonele de concentrare maximă a energiei, în interiorul fiecărei piramide. Astfel, procesul de descompunere biologică era stopat pentru cel puţin câteva decenii, timp suficient pentru cei plecaţi să se întoarcă şi să-şi reia corpurile.

Dar n-a fost să fie aşa. Impactul cu asteroidul a modificat puţin poziţia Pământului pe orbită. Aceasta a dus la schimbarea proiecţiei Tunelului pe suprafaţa planetei, cea mai mare parte a piramidelor nemaiputând fi activate niciodată.

Ele au rămas simple captatoare de energie. Ceea ce oamenii numesc astăzi „efectul de piramidă" este doar o infima parte din forţa pe care au avut-o odată. Dar nici măcar acest „efect" nu a putut fi explicat. El rămâne o enigmă, unul din multele semne de întrebare pe care ştiinţa şi le pune, ignorând adevăratele legi ale Universului.

Oamenii care au fost salvaţi prin Tunel au rămas pe planetele gazdă să-şi continue evoluţia. Trupurile lor n-au rezistat timpului, ajungând până astăzi nişte mumii uscate.

Piramidele au trecut prin două cataclisme planetare, iar noile civilizaţii, fără memorie, au creat legende în jurul lor.

Astfel, ele au fost considerate morminte ale unor descendenţi ai zeilor. Regii megalomani ai Egiptului au preluat această idee, practicând îmbălsămarea, aceasta reprezentând doar un ritual, fără nici un fel de implicaţii profunde.

Dar nu s-a întâmplat numai atât.

Cele două catastrofe au dus la schimbarea reliefului, continente întregi dispărând, altele luându-le locul. Aşa, o mare parte din piramide au ajuns sub apele oceanului, unele din ele rămânând active.

Astfel se explică misterioasele dispariţii din Triunghiul Bermudelor şi din alte câteva locuri de pe glob. Aceste „porţi" au fost folosite pentru a transfera oameni pe alte planete. Acolo le era forţată dezvoltarea până la un anumit nivel şi apoi erau trimişi înapoi pe Terra. Da, trimişi înapoi! Căci nu numai nave s-au întors ci şi mulţi, foarte mulţi oameni.

Dar din 1986 nici aceste piramide nu mai sunt active. Transferul meu şi al celor 18 a necesitat modificarea orbitei planetei pentru a putea fi evitat impactul cu Halley. Astfel au mai rămas doar trei porţi, toate trei aflate în adevăratul Tibet, în trei mari peşteri. Ele sunt protejate de o barieră energetică, pentru că acum nu se mai face nici un transfer. Această cale rămâne deschisă doar fiinţelor dezvoltate, care au posibilitatea de a trece dincolo de aceste bariere. Ele reprezintă ultimul refugiu. După intrarea în noul Ciclu de Evoluţie, toate piramidele vor fi distruse, construindu-se altele, noi porţi deschise omenirii pentru o ultimă încercare.

CAPITOLUL 14

Pe ei i-am trimis să vă înveţe

Terra, o planetă legănată într-un vis deşart. Visul despre sine însăşi, în care se vede strălucind într-un apogeu al civilizaţiei, înaintând fără oprire pe drumul fascinant al cunoaşterii. Un vis pe care şi-l impune de secole, reluându-l ca o peliculă învechită, de care nu se poate despărţi. O planetă care visează la propriile genii şi la propriii eroi; şi se mândreşte cu asta, crezându-se unica oază de civilizaţie din Univers.

Dacă ar şti că n-a dat vreodată un geniu... nici măcar unul! Geniile n-au fost altceva decât creiere ajutate de civilizaţii superdezvoltate, pentru a produce revoluţia în gândire, ridicând astfel nivelul de inteligenţă al oamenilor. Nimic altceva.

Dar, ce nu s-a făcut pentru această planetă!

Au fost uneori şi pământeni care, trezindu-se, s-au zbătut să iasă la lumină. Aceştia au fost ajutaţi să-şi câştige eliberarea, după care s-au întors să ajute. Însă, ei sunt puţini, iar acum nimeni nu mai găseşte Calea.

Unul din oamenii care au reuşit şi care au trasat, prin exemplul lor, un drum către lumină a fost Budha.

În prima parte a existenţei, Budha a dus o viaţă de huzur. Familia sa, extrem de bogată, i-a oferit tot ce avea nevoie. De mic copil nu i-a lipsit nimic, i se satisfăceau toate poftele, orice capriciu, orice dorinţă îi era îndeplinita pe loc. I se permitea orice. La 11 ani a avut prima femeie. Mai târziu, plictisit, a adus „culoare" în viaţa lui, prin fapte care mai de care mai reprobabile şi mai condamnabile. A început să fure, tâlhărea la drumul mare, având chiar bande de tâlhari organizate sub îndrumarea lui.

Viola, ucidea, distrugea. Şi nu avea frică de nimic, pentru că nu cunoştea frica. Bogăţia lui îl apăra în faţa oricui. Nimeni nu-l putea acuza de nimic. Totul îi era permis. Imensa lui avere îl proteja în faţa tuturor.

După un timp însă, apăsat de toate acestea, aude o voce care îi spune: „Nu e destul câtă suferinţă ai sădit în jur prin actele tale violente? Nu vezi durerea din ochii atâtor oameni distruşi şi chinuiţi de tine? Nu vezi câtă durere e în jurul tău?"

Din acea clipă, Budha a cunoscut spaima, frica. Vocea l-a urmărit mult timp. Scârbit de toate câte făcuse şi înspăimântat de vocea care nu-i dădea pace, Budha şi-a găsit refugiul în religie.

A început să studieze pe rând toate religiile, însă nici una nu l-a mulţumit. Dezamăgit de sine şi de tot ce era în jur, Budha s-a retras în Natură, dedicându-se acesteia, divinizând-o. A învăţat să înţeleagă natura şi legile ce-o guvernează. A început apoi să le vorbească oamenilor despre toate acestea, sădind în sufletele lor dragostea pentru tot ce are viaţă în Univers. Mii de oameni îl ascultau şi-i urmau învăţăturile.

Într-o zi, stând pe o stâncă şi văzând la picioarele sale mulţimea de suflete care îl adula, şi-a dat seama că nu merită toate acestea: „Cum eu, care am făcut atâtea fapte rele, am ucis, am tâlhărit, am violat, am înşelat, cum e posibil ca în faţa mea să se închine mii şi mii de oameni? Nu sunt demn de toate acestea".

Nemaisuportând povara trecutului său murdar şi apăsat de faptul că înşela atâţia oameni care credeau în el, s-a hotărât să se sinucidă. Cu acest gând a făcut un pas înainte şi s-a aruncat în prăpastia care se căsca în faţa lui. Deşi devotat Naturii, cuvintele lui Budha, când a păşit spre moarte, au fost: „O, Doamne, iartă-mă..." Şi astfel şi-a câştigat Budha eliberarea. A venerat Natura şi i s-a închinat numai ei, însă în ultima clipă a vieţii el l-a invocat pe Creator. Prin gestul recunoaşterii lui Dumnezeu, Budha s-a eliberat cu trup cu tot.

În urma lui, a rămas un cult religios, budismul. Se spune că este un cult care preaslăveşte Natura. Da, aşa este, dar budismul nu se opreşte aici, având în vedere că Natura are acelaşi părinte şi acela este Creatorul, Dumnezeu.

Spre deosebire de Budha, pământean care şi-a câştigat singur eliberarea, renumitul astrolog Nostradamus a fost un trimis al nostru menit să avertizeze omenirea prin previziunile sale.

Nostradamus s-a născut într-o familie de oameni săraci. După ce a lucrat un timp în slujba Catherinei de Medici, fiind considerat periculos pentru profeţiile sale, a fost izolat de societate mulţi ani.

Departe de lume, Nostradamus a aşternut pe hârtie, în sute de catrene, toate previziunile sale privind viitorul omenirii până în cel de-al treilea mileniu.

În timpul acestui exil, Nostradamus a fost îndrăgostit de-o sclavă care nu ştia istoria lui. I-a născut un fiu de existenţa căruia Nostradamus nu a ştiut mult timp.

Spre sfârşitul vieţii, profetului i s-a redat libertatea.

Într-una din zile, intrând într-un han, a asistat la o scenă violentă. Un tânăr ameţit de băutură, încercând să seducă o tânără fată, e refuzat. Acesta o izbeşte brutal. Nostradamus intervine şi reuşeşte să străpungă cu cuţitul pieptul tânărului. Acesta moare, iar ulterior Nostradamus a aflat că şi-a ucis propriul fiu. Am povestit această întâmplare din viaţa lui Nostradamus pentru ca oamenii să înţeleagă mai bine soarta şi misiunea unora ca el. Nostradamus avea darul de a vedea viitorul; al fiecăruia şi al întregii planete. Nu putea, însă, să-şi vadă propria viaţă.

Nostradamus, ca trimis al nostru, şi-a îndeplinit misiunea: el a lăsat omenirii catrenele care dezvăluie mult adevăr. Păcat însă că omenirea, după atâtea sute de ani, nu a reuşit să le afle tâlcul. S-au lansat multe variante şi interpretări ale previziunilor sale, însă neconcordanţa lor cu realitatea se datorează interpretării lor greşite. N-a fost găsită până acum cheia dezlegării acestui mesaj.

Un alt trimis al nostru a fost Sundar Singh. Spre deosebire de Nostradamus, acesta a venit pe Terra cu memoria ştearsă, inconştient de misiunea sa.

S-a născut într-o familie modestă de indieni de religie budhistă îmbrăţişând la rândul său această religie.

Într-una din zile, citind Biblia şi neînţelegându-i mesajul, s-a hotărât să renunţe şi enervat a aruncat-o în foc. În acel moment, într-o revelaţie, i s-a arătat Iisus ale cărui cuvinte au fost: „De ce mă huleşti? De ce mi-arunci învăţătura în foc?"

Speriat, Sundar Singh a luat cartea din foc arzându-şi mâinile. Apoi Iisus i-a relatat întregul viitor al omenirii. În urma acestei întâmplări, Sundar Singh s-a convertit la creştinism şi, cu chipul lui Iisus în inimă, a început să colinde lumea, predicând în numele Fiului Omului şi povestind cele auzite.

Avem drept mărturie testamentul lui Sundar Singh în care prevede unificarea tuturor religiilor într-una singură; sunt prevăzute de asemenea catastrofele ce vor zgudui Terra, şi care vor avea ca efect scufundarea unor state mari şi ridicarea altora. Tot aici e menţionat rolul important al României — singura ţară ce va fi cruţată de ororile războiului care va cuprinde toate statele lumii. De asemenea se evidenţiază misiunea acesteia ca viitor Centru Spiritual al planetei.

Când vorbesc de România să nu cumva să-şi închipuie cineva că e vorba de tot poporul, ci numai de o mică parte a acestuia.

Şi Vanga este o fiinţă umană trimisă şi coordonată de noi. Ea s-a născut într-o familie modestă în Bulgaria. A avut o copilărie obişnuită, nemarcată de evenimente deosebite.

Totul a decurs normal până când într-o zi, din senin, s-a pornit un vânt puternic şi un vârtej de aer a înghiţit-o pe mica copilă. Tot ce spune Vanga că a văzut atunci este absolut real. În faţa ochilor i-a apărut chipul lui Iisus într-o lumină orbitoare şi acesta i-a spus: „Îţi voi lua vederea, dar în schimb de acum încolo vei putea să pătrunzi în Tunelul Timpului. Vei putea să vezi viitorul oricărei fiinţe umane, mai puţin viitorul tău. Vei spune oamenilor ce ai văzut acum şi le vei arăta că Eu exist".

După puţin timp, părinţii au găsit-o căzută la pământ, leşinată. Câteva săptămâni Vanga a zăcut la pat între viaţă şi moarte. Aşa cum i-a fost dat, ea s-a însănătoşit, dar şi-a pierdut definitiv vederea. Mare i-a fost durerea când a constatat că nu se mai putea bucura de frumuseţile naturii, de jocul de culori al florilor, de splendoarea, unui răsărit de soare... Cu timpul, lumea a aflat de ea şi a început să o viziteze.

Vanga le prezicea la toţi cei care veneau cu credinţă. Sunt şi cazuri când Vanga refuza să prezică unor persoane al căror viitor era de rău augur. De fapt, în aceste situaţii, Vangăi nu-i era permis să spună adevărul.

Aşa cum i s-a spus, oricât de mult şi-ar dori, Vanga nu-şi poate afla viitorul.

În prezent, ea trăieşte izolată, dar bine păzită pentru a fi protejată. Cu toate acestea, sunt momente când Vanga dispare şi nimeni nu ştie unde. Ea se duce într-un anumit loc, un mic centru energetic unde se încarcă, revenind acasă refăcută, gata să-şi continue misiunea.

Centrul a ales şi pe pământul Rusiei trei fiinţe pentru a deschide mintea şi ochii pământenilor.

Kaspirovski, unul din cei aleşi, ducea o viaţă banala, neieşită din tiparul cotidian, până când, într-o zi, a fost marcat de o întâmplare neobişnuită. Astfel, el a auzit o voce care l-a avertizat că, din acel moment, va fi înzestrat cu darul vindecării prin psihoterapie. La început, Kaspirovski s-a îndoit şi nu a crezut toate acestea. Nu a spus nimănui cele întâmplate. Dar într-o zi, la o mică adunare unde era prezentă şi o persoană paralizată de mai mulţi ani, Kaspirovski a început să-i vorbească. Nici el nu ştia ce vorbeşte, dar după puţin timp acea persoană s-a ridicat din scaunul de invalid, spre uimirea tuturor, chiar şi a lui Kaspirovski. Cum se întâmplă în asemenea cazuri, lumea a aflat de el imediat, asaltându-l. Sprijinit iniţial de autorităţile locale, Kaspirovski a început să ţină şedinţe colective de psihoterapie, obţinând rezultate spectaculoase.

Mai târziu, deoarece solicitările erau din ce mai ce mai numeroase, autorităţile au organizat o emisiune TV în care acesta, săptămânal, se adresa oamenilor, în special celor suferinzi. Efectul a fost miraculos. Au fost înregistrate sute de cazuri vindecate.

De câtva timp, de Kaspirovski nu se mai aude nimic. Considerat ca fiind un material bun pentru studii şi cercetări, a fost luat de savanţii de la NASA. Locul lui Kaspirovski nu este acolo, ci între oameni pentru că harul lui este destinat să le aline durerile şi să le arate încă o dată că există cineva acolo sus, dincolo de puterile omeneşti. .

Un caz similar este Djuna. Asistenta medicală de profesie, s-a îndrăgostit de unul din pacienţii săi afectat de o boală incurabilă. Nesuportând gândul despărţirii, şi evlavioasă din fire, într-o seară, Djuna s-a rugat cu patimă pentru însănătoşirea iubitului ei. Mare i-a fost mirarea şi bucuria când a constatat a doua zi că iubitul ei era perfect sănătos. La început a crezut că-i minunea lui Dumnezeu. Ulterior, a observat că atingând oamenii bolnavi, aceştia se simţeau mult mai bine şi chiar se vindecau. Atunci a realizat Djuna că a fost aleasă, fiind înzestrată cu un câmp bioenergetic foarte puternic. Dar mă întreb, câţi oameni cred într-adevăr, în Djuna şi în alţii ca ea?

Ca şi Djuna, o altă rusoaică, Maya, vizitându-şi prietena grav bolnavă, aflată în pragul morţii, a observat că, atingând-o, bolnava se simte mai bine. După câteva şedinţe cu bioenergie, femeia şi-a recăpătat complet sănătatea.

Maya şi Djuna sunt foarte cunoscute în Rusia prin harul lor. Sunt mulţi care cred în ele şi în puterea lor de vindecare, însă, din păcate, şi mai mulţi sunt cei care se îndoiesc. Deseori au fost considerate impostoare.

Un alt trimis al nostru este Sai Baba. Povestea lui începe cu opt ani înainte de naşterea sa. Pe vremea aceea trăia în India un învăţat foarte bătrân. El spunea tuturor că de fapt nu există nici o diferenţă între mahomedani şi budhişti, reprezentanţii principalelor religii din zonă. Ducea o viaţă aspră de ascet înainte să plece, el a spus tuturor cunoscuţilor că se va încarna tot în India peste opt ani. După exact opt ani Sai Baba s-a întors.

Într-o zi, într-un sat indian, unui copil care se întorcea de la şcoală i s-a făcut rău şi a leşinat. Câteva ore a zăcut într-o stare de totală inconştienţă, în ciuda eforturilor depuse de medici. Într-un târziu, copilul şi-a revenit, spre bucuria celor adunaţi în jurul său.

Însă bucuria nu a ţinut prea mult, deoarece tot ce spunea copilul şi modul în care se comporta, dădeau de bănuit. Toţi credeau că şi-a pierdut minţile. Copilul repeta într-una că este sfântul Sai Baba, iar misiunea lui pe Pământ este să unifice toate religiile. Povestea cu lux de amănunte întâmplări pline de tâlc din viaţa trecută, cu date exacte asupra locului în care a trăit. Când cei din jur şi-au dat seama că băiatul nu avea de unde să ştie toată

acestea, au început să creadă. Milioane de adepţi îi urmează şi îi ascultă sfaturile. El încearcă în acest fel să îndeplinească misiunea începută cu mulţi ani în urmă.

Minunile şi învăţătura lui Sai Baba au convins oamenii că drumul propus de el este o cale spre Adevăr.

Este interesant cum un savant, acuzându-l de înşelătorie şi dorind să-l demaşte, a stat cinci ani de zile lângă el. În tot acest timp, nu a reuşit decât să se convingă de contrariu şi de faptul că ştiinţa pe care o deţine nu e altceva decât un simulacru. Sai Baba şi-a câştigat astfel un adept din rândul celor mai înverşunaţi inamici.

Trimişii noştri au fost mulţi. Ierarhia lor ca spirite evoluate nu se reflectă în spectaculozitatea misiunilor ce le-au avut pe Pământ. De multe ori, ei au trecut fără a fi remarcaţi şi cu toate acestea, misiunile lor au avut succes.

Am vorbit aici numai despre câţiva dintre cei trimişi să ajute planeta Pământ. Aceştia sunt deja cunoscuţi. Am făcut aceasta dintr-un motiv serios. Sunt mulţi alţii aflaţi acum, aici, pe care oamenii nu-i vor cunoaşte. Ei nu vindecă, nu prezic viitorul, nu săvârşesc minuni pe care oamenii le-ar putea vedea. Ajutorul pe care îl dau ei omenirii nu poate fi înţeles deocamdată de către aceasta. Mulţi dintre ei nici nu ştiu încă cine sunt...

CAPITOLUL 15

Pe Terra nu există medicină

Oamenii de pe Terra au ajuns să considere medicina un fel de mecanică a trupului. De câteva sute de ani, medicina a devenit tot mai abstractă, tot mai mult o industrie, îndepărtându-se de ceea ce este esenţial: sufletul, în ansamblu, după atâtea descoperiri şi acumulări, medicina nu a dat rezultatele aşteptate, fiind încă departe de a vindeca orice boală, de a restabili sănătatea omului (a trupului şi a spiritului). însă foarte grav este că actul terapeutic — aşa cum este înţeles şi aplicat în prezent — nu numai că nu vindecă bolnavul, dar, de cele mai multe ori, generează alte boli. Asta pentru că pe Terra nu se face medicină!

Medicina actuală face abstracţie de suflet, are în centrul atenţiei corpul — privit ca o aglomerare de organe şi ţesuturi, cu funcţii complexe.

Tocmai aici este greşeala: corpul este doar gazda perfectă a sufletului. Toate disfuncţiile, orice boală reflectă de fapt un dezechilibru al spiritului. (Foarte demult, pe aceste meleaguri, oamenii cunoşteau legătura indisolubilă corp-spirit, iar vindecătorii ştiau că nu poţi trata ochiul, fără să tratezi capul, şi nu poţi trata capul, fără să tratezi corpul, iar corpul nu-l poţi trata, fără să tratezi sufletul.

Acum, în terapeutică se folosesc substanţe chimice — medicamente — care, fiind sintetice, obţinute pe cale industrială, nu sunt adecvate organismului. Tot mai mult, medicamentele — create de pentru om a-l ajuta — devin arme periculoase, care se întorc împotriva lui. Medicina consideră multe boli incurabile, tocmai pentru că nu a găsit remedii pentru ele; şi asta când totul e mult mai simplu!

Am tratat cele mai diverse boli. Pe Terra există leacuri pentru orice maladie. Dumnezeu nu putea concepe ceva greşit: dacă există boli, există şi remediul pentru oricare din ele. Pentru ce în natură sunt atâtea plante, dacă nu pentru a-i folosi omului?

Medicul care, încercând să-l ajute pe bolnav, ignoră existenţa sufletului, degeaba administrează medicamente şi recurge la remedii chirurgicale. Asta nu înseamnă că îl vindecă — pentru că, în procesul de instalare a bolii, mai întâi apare blocajul la nivel energetic, iar acesta se reflectă mai târziu, la nivelul trupului, prin apariţia bolii.

Ameliorând starea trupului, nu se înlătură golul energetic; în general, terapeutica modernă nu acţionează decât asupra efectului, nu asupra cauzei bolii.

Nevoia de a-şi regăsi sănătatea, mai ales în condiţiile în care medicina actuală nu dădea rezultate, l-a făcut pe om să redescopere vechi metode: psihoterapia, meloterapia, crioterapia etc. Ele au fost utilizate cu succes, dar empiric, fără a se şti ce se întâmplă cu adevărat când se produce vindecarea.

Medicina chineză — de exemplu — este printre cele mai evoluate, dar şi ea are deficienţe. Acupunctura, presopunctura acţionează mai mult asupra efectului şi doar indirect asupra cauzei. Aceste metode restabilesc echilibrul energetic al corpului, deblocând forţat şi numai temporar punctele energetice, dar nu acţionează asupra psihicului, în sfera conştientului.

Astfel creierul nu intervine în deblocarea centrilor energetici şi ameliorarea stării se obţine printr-o intervenţie externă. El nu capătă prin mijloace proprii experienţa refacerii şi nici nu învaţă să evite producerea acestor blocaje.

Mulţi, foarte mulţi din cei care au venit la mine, au vrut să-i învăţ medicina tradiţională. Din păcate, nu toţi aveau inteligenţa necesară pentru a învăţa să lucreze cu spiritul şi nici dorinţa de a face bine semenilor lor. Pe câţiva, deşi nu mi-au cerut-o, i-am învăţat să lucreze energetic, transferându-le cerebral informaţiile. Apoi, descopereau cu bucurie şi cu uimire câte un nou centru, care activa un organ, care ameliora o stare. De obicei, nu dezvălui informaţii rămase necunoscute până acum medicini tradiţionale. Dar sunt şi oameni care merită să le primească; unii deţin secrete pe care ştiinţa modernă le-ar plăti în aur, dar nici unul dintre ei, nu le-ar divulga. Mă amuzam când veneau şi-mi povesteau despre noile lor „descoperiri"! Le zâmbeam semnificativ şi abia atunci realizau că ştiam deja, deoarece eu eram sursa informaţiei.

Plantele, ca să fie utilizate ca mijloc terapeutic, trebuie cunoscute temeinic, nu doar ca specie. O plantă recoltată dintr-un anume loc şi într-un anumit moment, poate fi folosită pentru tratarea unei boli, iar aceeaşi plantă culeasă în alte condiţii nu mai dă aceleaşi rezultate. De exemplu, rădăcina vieţii se recoltează numai în al şaptelea an al existenţei sale, iar eficacitatea să depinde de altitudinea la care a fost cultivată: cu cât altitudinea este mai mare, cu atât efectul terapeutic e mai rapid şi mai puternic. Dacă e culeasă în alt an, deja virtuţile ei scad la jumătate. Există plante care dau rezultate miraculoase doar dacă sunt recoltate în anumite condiţii: unele trebuie culese numai la luna plină, altele numai la solstiţiul de vară. Explicaţia e legată de energia acumulată în plantă.

În altă ordine de idei, modul de preparare a ceaiului din plante este foarte important. Astfel, aceeaşi plantă preparată în moduri diferite este indicată m afecţiuni diferite.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au folosit plantele pentru a se vindeca şi tot atunci au descoperit că anumite substanţe, extracte de plante şi fructe, au efect nociv asupra organismului. Le-au folosit atunci ca otravă. De fapt, nu există otravă. Orice substanţă, chiar şi un aliment, luată în cantităţi foarte mari, are un efect toxic. Pentru substanţele cunoscute ca otrăvuri, există o anumită cantitate care exprimă doza letală pentru om. Ori, administrarea regulată a acelei substanţe în doze foarte mici poate avea un efect terapeutic în diferite maladii, dar poate produce şi o imunizare a organismului. Pe acest principiu se bazează medicina homeopată, cunoscută de om de câteva mii de ani, dar, din păcate, intrată într-un con de umbră, prin dezvoltarea medicinei alopate. Şi în acest caz, omul a renunţat la calea simplă de vindecare, ce-i punea în slujbă remediile naturale.

În producerea unei boli şi în vindecarea ei, factorul determinant este psihicul. Mulţi oameni s-au îmbolnăvit fiind prizonierii unor gânduri negative. De cele mai multe ori, pacienţii cu o boală gravă mor nu pentru că sunt incurabili ci, pentru că, nu cred că se pot

vindeca, pentru că le e frică. Frica de moarte, gândurile pesimiste, instabilitatea psihică, panica, amplifică boala şi scad şansele vindecării, chiar dacă bolnavul este supus celui mai bun tratament. De aceea este foarte important ca lupta împotriva bolii să includă şi psihoterapia. Aceasta poate fi asimilată unui complex de schimbări, care, asociat tratamentului naturist, e menit să redea stabilitatea psihică şi să inducă refacerea echilibrului energetic, deoarece totul — sănătate sau boală — porneşte de la creier.

Bolnavul are nevoie de un mediu ambiant care să degaje echilibru, stabilitate, linişte. Spitalele, sanatoriile nu asigură condiţii pentru vindecare. Zidurile acestor clădiri — după unu, doi ani de folosinţă — se impregnează cu vibraţiile sutelor de bolnavi internaţi cărora le-a fost frică, au suferit, au murit acolo. Amprenta acestor stări se acumulează, rămâne, şi va ajunge să influenţeze în rău pe toţi pacienţii care vor veni acolo. Astfel, se explică repulsia pe care o simt omenii faţă de spitale — senzaţie care vine din subconştient — şi care arată agresiunea energetică a mediului respectiv. Alt rol important îl au culorile. Prin încărcătura lor energetică, prin efectul de stimulare sau de inhibiţie asupra unor centri cerebrali, culorile au un impact deosebit asupra pacientului. De aceea, pentru redobândirea stării de bine, este important să alegem culori adecvate pentru camera, hainele şi chiar alimentele bolnavului. Ameliorarea sănătăţii şi vindecarea pot fi obţinute şi cu ajutorul muzicii şi, în general, cu ajutorul sunetelor. Pentru fiecare boală există şi muzica gata compusă de muzicienii Pământului, trebuie numai să alegi muzica potrivită. Totuşi, cel mai bun „compozitor" rămâne natura. Este cunoscut faptul că oamenii care trăiesc în mijlocul naturii, care îi ascultă sunetele şi a căror viaţă este legată de bioritmurile ei sunt mai sănătoşi şi trăiesc mai mult decât locuitorii oraşelor. Aceştia, fiind supuşi stressului urban, sunt mai sensibili fizic şi psihic. Trăind în afara mediului creat pentru ei, au ieşit din armonia universală, rupându-şi legăturile energetice. Oamenii au uitat să asculte freamătul pădurii, vântul prin trestii, muzica izvoarelor, cântecul ploii... Orice bolnav se poate vindeca chiar şi de o boală declarată incurabilă integrându-se în natură şi revenind la credinţă.

Psihoterapia poate reda pofta de viaţă şi dorinţa de luptă împotriva bolii, de vindecare prin propriile forţe. Acesta este lucrul cel mai greu. Prin administrare de ceaiuri şi prin restul metodelor tradiţionale, medicul doar ajută bolnavul să se vindece.

Alt obstacol în restabilirea echilibrului psihic este frica de moarte. Pentru om, moartea a rămas sfârşitul existenţei, o necunoscută, un abis infinit în care fiinţa umană se prăbuşeşte. Dacă omul ar înţelege că moartea nu este decât o trecere către altă existenţă, tensiunea acumulată în timpul bolii ar fi eliminată, ceea ce ar facilita vindecarea. Indirect, acest adevăr ar anihila cauzele multor afecţiuni.

Revenind la legătura om-natură şi la modul în care aceasta influenţează viaţa omului, vă dau un exemplu: sânt tibetani care trăiesc câteva sute de ani, dar viaţa lor este sincronizată cu ritmurile cosmice. Există un echilibru perfect în modul lor de viaţă — nu fac excese, îşi controlează instinctele, cunosc şi trăiesc în strânsă legătura cu natura. Din generaţie în generaţie, secretele vindecării cu ajutorul plantelor se transmit numai celor care merită — unu, doi copii dintr-o sută. Tibetanii îşi dezvoltă permanent capacitatea intelectuală prin studiu şi rugăciune şi astfel ajung la performanţe ale trupului şi psihicului care, pentru europeanul angrenat în civilizaţia de consum, intră în domeniul „paranormalului".

Chiar dacă este o cale prin care se obţine vindecarea trupului, medicina alopată nu acţionează decât distructiv asupra corpului spiritual. Legătura între om şi Centrul Energetic Universal se face printr-un canal cosmic, al cărui punct terminus se află la nivelul celor doi centri aflaţi în creier. Aceştia susţin cele cinci chakre ale corpului, în subordinea cărora se află punctele energetice. Conexiunea este intermediată prin Centrul Energetic planetar. Acest adevăr e cunoscut de filozofiile străvechi. Vechii indieni

considerau fiinţa un microcosmos analog şi aflat în strânsă interdependenţă cu Universul. Punctul energetic este un rezonator, un canal de absorbţie al energiei, al cărui substrat material este o reţea neuronală, dispusă într-o figură geometrică perfectă. Ele sunt puncte de releu pe meridianele energetice şi, fiind în legătură directă cu organele şi ţesuturile, le distribuie energia.

Prin puncte şi meridiane, se realizează un circuit de feed-back între creier şi organe. Această conexiune bidirecţională controlează funcţiile organismului. Astfel, creierul furnizează energie prin cei doi centri ai săi, mai departe, către cele cinci chakre de unde, energia se transferă punctelor energetice şi ajunge în final la nivel celular în acest fel se menţine viaţa. Orice perturbare fiziologică manifestată în organele interne se reflectă la nivelul punctului de pe meridian, afectând corpul energetic. De aici informaţia, pe cale inversă, ajunge la creier. El corectează imediat disfuncţia produsă. Aceasta se întâmplă în mod normal, menţinându-se starea de sănătate.

Dacă însă, creierul nu reacţionează la semnalele primite sau, mai rău, dacă el este cauza dezechilibrului, se instalează starea de boală. La cei mai mulţi oameni, acest circuit firesc e blocat, iar când un bolnav, prin rugăciune şi credinţă, ajunge să se deschidă către Dumnezeu, asistăm la „tămăduiri miraculoase". Dar miracolul nu este doar o intervenţie din afară. El vine şi din creierul omului. Sunt cunoscute vindecările făcute de Iisus Hristos. El, prin simpla prezenţă, prin iubirea Lui, îi conecta direct pe cei deschişi la sursa de energie cosmică, iar bolnavii care erau convinşi că vor fi vindecaţi, prin credinţă se vindecau. Iisus ne-a arătat cât de simplă e calea.

Majoritatea popoarelor au cunoscut şi aplicat postul, iar în prezent acesta a rămas în general o practică religioasa. Foarte puţini mai ştiu că postul a fost iniţial un mijloc de purificare — menit să ajute trupul, şi de întărire a voinţei — prin care se dezvolta spiritul. Curăţirea fizică, eliminarea toxinelor acumulate în timp la nivelul organelor se reflectă şi la nivelul corpului energetic. Aceasta, prin activarea centrilor, prin stimularea circulaţiei energiei pe meridiane şi printr-o mai puternică integrare în circuitele cosmice. Fără să-i conştientizeze importanţa şi efectele, înţelegându-l ca pe o cale de iertare a păcatelor, şi percepându-l ca pe un mijloc de autopedepsire — postul nu îşi atinge scopul. Efectul lui e departe de a fi constructiv.

Cei mai mulţi oameni sunt bolnavi, foarte puţini sunt cei sănătoşi cu adevărat. Care sunt cauzele? Ieşirea din ritmul cosmic, comportamentul şi modul de viaţă al individu-lui, stările emoţionale, gândurile sau chiar absenţa gândirii condiţionează starea de sănătate. Văzând că medicina modernă nu dă rezultate, sunt oameni dornici să înlăture boala pe căi neortodoxe şi recurg, de exemplu, la tratamente bioenergetice. Mulţi, descoperindu-şi propriul câmp bioenergetic şi efectele sale, îşi imaginează că pot fi vindecători. Din nefericire, majoritatea celor ce posedă un asemenea har nu au şi cunoştinţele de medicină necesare sau, mai rău, se folosesc de darul lor pentru a obţine câştiguri materiale. încercând să utilizeze bioenergia în scopul terapeutic, ei nu ştiu de fapt ce fac. Efectul benefic este temporar. După aceea, dezechilibrul energetic instalat revine. Doar accidental s-au obţinut rezultate pozitive stabile. O durere de măsea, o migrenă, o altă afecţiune măruntă pot fi alinate de oricine cu două mâini aşezate cu dragoste. Dar de aici, până la a vindeca doar prin bioenergie cancerul sau alte boli mai complicate, e cale lungă.

Pe Pământ sunt şi medici care pot diagnostica orice boală doar privind pacientul. Ei văd corpul spiritual şi în acest fel depistează orice disfuncţie. Un astfel de medic poate deschide o calotă craniană doar prin apăsarea câtorva puncte de pe craniu. Poate efectua orice operaţie chirurgicală fără instrumente, cu mâna goală: ţesutul se despică, permite accesul la zona afectată, în cursul operaţiei nu curge sânge, iar pacientul nu simte nici o durere. Suturarea se realizează practic instantaneu, prin trecerea mâinii peste locul respectiv. Este incredibil pentru medicina actuală, din păcate; nivelul redus de dezvoltare

cerebrală al pământenilor nu le permite nici să înţeleagă, nici să utilizeze curent astfel de tehnici operatorii şi de tratament. .

Dacă oamenii ar realiza ce forţă este în ei, nu ar mai exista bolnavi. Suntem şi trăim prin intermediul propriilor gânduri şi emoţii pe care trebuie să le controlăm conştient. Suntem oameni, creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, care ne-a dat două daruri: creierul să gândim, şi natura — să ne sprijine existenţa. Oamenii nu folosesc aceste daruri. Dovada este gradul redus de evoluţie cerebrală şi distrugerea mediului natural. Cum s-ar putea face pe Pământ medicină adevărată când, în ultimă instanţă scopul ei nu e vindecarea individului ci obţinerea de profituri. Cum să folosească oamenii mijloacele naturale de vindecare, când trebuie menţinută o întreagă industrie a medicamentelor? Prin ceea ce a inventat singur, omul s-a închis într-un cerc de unde nu mai poate scăpa. Produce medicamente pentru a se vindeca, dar aceste droguri îi întreţin boala.

Medicina actuală nu salvează şi nu schimbă în bine viaţa omului, în schimb, a reuşit să participe la distrugerea triunghiului Creator — Natură — Om. Orgoliul nemăsurat, starea de involuţie spirituală îl împiedică pe om să-şi dea seama care este Adevărul şi persistă în dezvoltarea şi utilizarea unor ştiinţe pe care singur le-a denaturat.

Medicina adevărată, medicina tradiţională, e considerată astăzi a fi undeva la limita între magie şi miracol, când de fapt este o ştiinţă având principii situate pe poziţii diametral opuse faţă de medicina actuală.

CAPITOLUL 16

Nimic paranormal

Mă gândesc la prietenii mei şi îi văd pe rând. Au mintea plină încă de o mulţime de gânduri. Sunt într-o stare de agitaţie care scade câteodată, dar nu dispare complet. Deocamdată, nu sunt pregătiţi să suporte şocul aducerii aminte. Mai e de aşteptat, n-a sosit încă TIMPUL.

Cu toate acestea, multe din gândurile lor, din ideile pe care le exprimă sunt rezultatul adevăratei lor personalităţi.

Gândul îmi zboară la ei, aşa cum îi cunosc doar eu.

În spatele meu, dincolo de coridor, aud voci. Unul dintre oamenii mei discută cu un tânăr. Îi caut chipul. Nu l-am mai văzut pe aici. Mă interesează ce vorbesc. De fapt, ştiu. Mă interesează cum gândesc şi cum au înţeles ce au aflat de când suntem împreună. Îl urmăresc pe parcursul câtorva fraze şi-mi vine o idee! Din clipa asta, nu aştept decât să sfârşească discuţia. N-am să-l influenţez cu nimic.

Urmăresc în continuare dialogul celor doi. Nu e prea darnic băiatul ăsta al meu. Dar nu e rău deloc cum face el.

Îl urmăresc încă puţin, îl văd cum gesticulează. E încă pătimaş, dar se controlează destul de bine.

Văd cu gândul planeta, străbat milioanele de chipuri, privirile lor, întrebările lor, care, toate la un loc, formează o pătură ca o spumă deasă, consistentă, aproape materială din care foarte rar se ridică timidă spre cer, o întrebare adevărată, un gând, o dorinţă mai puternică, mai curată. E greu să fii tu însuţi într-o astfel de lume. Ar putea ei vreodată să înţeleagă cât mi-e de greu? Câte lucruri ar putea să facă ei mai bine decât mine! Şi asta pentru că le sunt date lor spre a fi făcute. Acum, ei aşteaptă totul de la mine.

Oamenii n-au înţeles niciodată ce trebuie sa ceară, cum trebuie să ceară. Nu ştiu să pună întrebări...

Deodată, îmi dau seama că plutim pe aceleaşi gânduri. În camera de alături, prietenul meu, probabil fără să ştie, vibrează odată cu mine. Zâmbesc. în mintea mea, mă bucur. După ce va termina...

...Am deschis uşa, am străbătut coridorul... şi...

- ?!...n-am ştiut că sunteţi aici!

- Uite, iei stiloul şi o coală, te aşezi la masă şi pui pe hârtie tot ce aţi vorbit. Faci puţină ordine în idei şi te apuci de treabă.

- Bine, da' cum? Să fac o prezentare sau... NU, nu înţeleg.

- Nu faci nici o prezentare, cauţi puţin aici, şi duc mâna spre cap sugestiv, şi-ţi închipui că ai înregistrat tot ce i-ai spus lui... derulezi, dai drumul de la capăt şi scrii ce auzi! Hai, nu te mai gândi la altceva, că uiţi.

- Da, dar el este...

- Este un prieten al tău, de demult, curios şi măcinat de întrebări, care te-a găsit pe tine să-i povesteşti despre tainele Universului.

- ...Da, dar lui nu i-am spus practic nimic. A fost o discuţie aşa...

- Tu nu-nţelegi? Exact asta mă interesează, aşa cum i-ai spus lui, nici un cuvânt în plus. Mai mult decât atât ai să scrii altă dată, nu te grăbi. Tocmai poveştile tale mă interesează. Cine mai ocoleşte adevărul aşa măiastru ca tine, ca să poată vorbi o oră până să spună ceva?

Ultimele cuvinte erau spuse pe un alt ton şi băteau în cu totul altă parte...

* * *

Începusem să nu mă mai simt în apele mele, eram la mijloc şi nu prea aveam loc de întors. Câţiva prieteni erau deja prezenţi şi chicoteau. Nici nu puteau scăpa momentul când o „încasez". Mă gândeam deja cum să scap când...

— Hai, că ţi se şterge memoria, dă-i drumul şi ai grijă să nu uiţi ceva!

Îmi iau un creion, pierd intenţionat câteva minute să-l ascut (o grămadă de coli erau deja pe masă) şi mă gândesc între timp cum să fac.

Cred că am înţeles ce vrea. Ideea îmi place şi mie.

Nu ştiu dacă să folosesc jargonul cotidian sau...

— Ai grijă, scrii exact cum ai vorbit, primesc pe dată răspuns la întrebarea nerostită. Dacă apelezi la tot felul de artificii, va ieşi prost. Cea mai bună soluţie este cea care îţi vine prima în minte.

Cred că trebuie să spun ceva de băiatul ăsta mai întâi:

Fiind la munte, am salvat împreună viaţa unui om. Nu ne cunoscusem până atunci. Când am transportat rănitul, s-a întâmplat CEVA.

...Urcam pe potecă, era linişte. O linişte care se auzea, o simţeam în creier. În faţă, se ridica un perete de stâncă. Ne oprisem pentru câteva clipe. Tăceam...

Au apărut dintr-o dată. Unul era plin de sânge şi avea o rană adâncă în frunte. Ceilalţi doi îl susţineau.

Din acel moment, totul a început să curgă ALTFEL. Simţeam că am o forţă nemaiîntâlnită până atunci. Am fost mai eficient ca niciodată. în câteva minute rănitul era întins pe o targă din doi brăduţi şi mai multe şireturi de bocanci. N-am greşit nici măcar o secundă. Când coboram, am avut senzaţia, confirmată ulterior şi de ceilalţi, că spaţiul în care ne mişcam noi era ca scos din timp. Asta mi-a rămas întipărit în suflet.

Până la urmă am ajuns, tânărul a scăpat cu viaţă. În fine, asta a fost povestea. Băiatul ăsta era unul dintre cei cu care am transportat rănitul.

Acum ne-am întâlnit întâmplător şi am stat puţin de vorbă. Îl rodeau nişte întrebări, pornind de la acea întâmplare din munţi. Oricum, de câtva timp nu mai avea odihnă. Voia

să ştie ce s-a întâmplat atunci, ce s-a întâmplat cu timpul şi de unde forţa aceea pe care o simţise la fel ca şi mine...

— ...Uite care-i treaba, nici eu nu pot să spun prea multe, iar dacă vrei să începi să înţelegi cu adevărat ce se întâmplă, trebuie s-o apuci pe un drum bun. Pentru asta cam tot ce-ai învăţat până acum constituie un bruiaj. A trebui să scapi de asta. Nu e greu, dar de reuşit, reuşesc foarte puţini. Totul e natural, nu trebuie să forţezi. Fiecare e construit să poată.

Ai grijă că sunt o grămadă de metode, care mai de care mai ispititoare. Să nu iei plasă! Tu trebuie să afli, nu să te faci circar; vezi, ai de ales! Oricum, nu eu am să-ţi dau cheia. Cheia a fost dată.

Eu vreau să discutăm ceva, ca să pricepi că totul firesc. Sunt doar lucruri care nu ţi se întâmplă zilnic. Uneori, sunt determinate de prezenţa noastră, alteori ni se întâmplă să ne aflăm într-un loc sau „timp" care se intersectează cu alte locuri sau timpuri.

— Spune-mi, ce crezi că s-a întâmplat, atunci în munte, cu timpul şi cum a fost posibil ca totul să meargă atât de bine, cu atâta exactitate; atât de repede. A fost ceva ireal. Parcă era altcineva care făcea totul în locul nostru. Crede-mă, de atunci asta mă roade cel mai tare. Tot ce-mi doresc este să ajung să simt forţa aceea şi...

— şi să atingi concentrarea de atunci...

— Da! Cred că da, dar mai înainte vreau să înţeleg.

— Hai să-ţi spun ce cred eu. Atunci, într-o clipă, ţi-ai golit creierul de tot ce nu avea legătură cu salvarea rănitului. La toţi a fost la fel. Nu spun că în totalitate, pentru că aş minţi, dar mare parte a creierului tău a fost folosită pentru asta; oricum, mai mult decât de obicei. A fost o concentrare eficientă; nu acelaşi lucru cu ce ne-am obişnuit să considerăm concentrarea. — Dar TIMPUL?

— Cine crezi că a aflat secretul TIMPULUI? E clar că el nu curge uniform. Ştiu că, în anumite condiţii „se dilată", alteori, dimpotrivă. Probabil că atunci a fost la fel. Oricum, pentru întrebarea asta, n-a sosit încă TIMPUL

Ai auzit termenul de „paranormal"?

— Evident, poţi să treci peste asta...

— Nu, încă nu. Vezi, aici începe greşeala. Toţi vor să-l prindă pe Dumnezeu de picior şi să priceapă totul deodată. Eu, în altă parte voiam să ajung: toată mass-media din ultimele decenii a fost plină de cazurile unor oameni cu posibilităţi paranormale, sau a unor fenomene ieşite din comun, petrecute cu predilecţie în anumite locuri. Treaba asta a fost făcută într-o manieră care l-a determinat pe omul neavizat să se sperie, dar în acelaşi timp să nu considere ca fiind ceva esenţial. Piaţa informaţiilor a fost suprasaturată de cazuri neexplicate sau prost explicate, puse pe seama unor escrocherii, trucuri, etc.

— Bine, dar eu ştiu că sunt şi oameni care caută cu adevărat să afle, şi sunt chiar foarte mulţi.

— Da, foarte mulţi, dar cu toate astea foarte puţini, absolut neglijabil numeric în comparaţie cu ceilalţi, iar dintre aceşti „foarte mulţi" ai tăi, majoritatea aleargă după „cai verzi"...

— Eşti sigur?

— Sigur!

— Şi ei ştiu?

— Ştiu! Ştiu, dar cred că nu sunt ei aceia. Toţi cred că ceilalţi se păcălesc.

— Cam trist...

— Aşa este, dar acum îţi spuneam de omul obişnuit în faţa informaţiei şi cum este manevrat de calitatea şi formele de prezentare ale acesteia.

Firesc ar fi fost ca un fapt să devină obişnuit şi lipsit de atenţie deosebită în momentul în care problemele care le ridică ar fi fost lămurite. De acord?

— Da!

— Ei, aici se întâmplă contrariul. Un lucru care plictiseşte este aruncat neglijent într-un colţ, chiar dacă taina lui nu a fost aflată.

Cred eu că Darwin va fi „iertat" destul de repede, cu toate că s-a înşelat în ceea ce priveşte originea omului. El a găsit destule puncte comune între cimpanzeii săi şi oamenii ce-l înconjurau.

— De acord, dar cine manevrează informaţia, şi în ce scop?

— Muieţi ţi-s posmegii?... Pune şi tu creierul la contribuţie şi află... E război... _ !?!...

— Despre asta mai vorbim noi... Oricum trebuie să-ţi dai seama singur ca să te poţi ţine pe picioare când vei afla răspunsul. Prea multe proptele strică. Deci: oamenii au aflat că, în general, un individ foloseşte câteva procente din creier pentru activităţile cotidiene şi au mai aflat că deblocarea unei „secvenţe" din creier, neutilizată cotidian poate duce la tot felul de lucruri cel puţin incredibile şi nu de puţine ori spectaculoase. Unii ştiu că această deblocare este şi periculoasă, asta mai ales atunci când se face brusc şi necontrolat.

— Uite, eu nu înţeleg de ce multă lume priveşte cu scepticism subiectul acesta.

— Ştii de ce? Pentru că „multă lume" nici nu priveşte acest subiect, „multă lume" se uită doar la câteva efecte care sunt catalogate deja.

Îţi spun un lucru, pe care sper că îl ştii: pentru fiinţa umană, normal ar fi ca, atunci când dă de un lucru necunoscut încă, să devină curioasă şi să caute până află răspunsul. Pământenii nu sunt interesaţi să cunoască tainele ce sălăşluiesc în interiorul fiecăruia dintre ei; e greu să speri că vor ajunge să-şi dorească cu adevărat să înţeleagă ce se întâmplă în Univers.

— După cum pricep eu, tu crezi că nu e de condamnat că oamenii n-au evoluat până acum, deşi puteau s-o facă, ci că nu au plecat pe drumul firesc să afle adevărul.

— Eşti pe aproape! Oamenilor li s-a dat foarte mult. Ei n-au ştiut să folosească ce li s-a dat şi pentru asta sunt de condamnat.

Oamenii erau datori să evolueze. Îndeplinirea acestei datorii le-ar fi dat dreptul să-şi spună oameni. Într-adevăr, neştiinţa este mult mai puţin condamnabilă decât prostia. Oricum, pământenii se află într-un moment în care nici ne-ştiinţa nu mai are scuză.

Închipuieşte-ţi un elev în pragul bacalaureatului. El a intrat în liceu, în clasa a IX-a, având cunoştinţe la nivelul acestei clase. În prezent, în clasa a XII-a el nu e capabil să dea răspunsuri la nivelul clasei a II-a. Ce crezi că merită elevul acesta?

— Mă cam sperie comparaţia. Ştiam că suntem jos de tot, dar nu credeam că am ajuns chiar aici. Nu cumva exagerezi puţin?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Dimpotrivă! Suntem aici în timpul unei căderi de care suntem vinovaţi. Noi am iniţiat-o şi noi o întreţinem.

Urmează o pauză în care-l simt cum se munceşte să pună cap la cap ce a auzit cu ce ştia dinainte. E crispat tot...

— Dacă vrei să dezlegi nodul gordian, nu te gândi la toate odată, să nu înnebuneşti.

Hai s-o luăm uşor, în sens invers. Vorbeam de ceea ce poate creierul omului când începe să lucreze mai mult decât de obicei. Pot să spun că în cazurile devenite publice, s-a consemnat efectul. Efectul, într-adevăr, e spectaculos, uneori, înspăimântător alteori, etc; dar că aproape de fiecare dată când s-a mers de la efectul vizibil spre cauză, s-a apucat pe un drum greşit. Concluziile au fost în consecinţă.

În jurul subiectelor ce vizau aceste aspecte s-au ţesut de-a lungul ultimelor secole multe istorii, care au avut ca rezultat, cu sau fără premeditare, ascunderea adevăratei cauze a fenomenelor.

De multe ori, pronunţarea cuvântului „paranormal" sperie, este asociat destul de repede cu vrăjitorie, magie, spiritism, noţiuni care nu au rezonanţă prea plăcută şi nici prea

clară în mintea oamenilor. Oricum, odată ajunşi la vrăjitorie, creierul omului se blochează, refuzând căutarea adevăratei surse a „miracolului", atâta timp cât înţelegerea unei vrăjitorii depăşeşte posibilităţile unui om obişnuit.

— Asta am observat şi eu, dar care ar fi soluţia de început ce poate fi suportată de orice om?

— Oho,! trebuie să ajungi la stadiul de om şi apoi îţi poţi pune problema să suporţi o soluţie.

— Adică, fii mai clar.

— Adică!... Foarte simplu. OMUL are o caracteristică fundamentală: dorinţa de-a afla, setea aceea teribilă care arde şi nu te lasă să faci nimic altceva... Tu ce cauţi aici? De ce mă descoşi?

— Pentru că...

— Pentru că vrei să ştii, pentru că te arde,... Aşa-i sau nu?

— Aşa-i.

— Vezi, fiecare primeşte după cât de tare îl arde... ...Pe omul de pe stradă, ce-l arde? Să-şi aranjeze stomacul, să-şi ia maşină, să se plimbe, să fie „domn", şi mai ales să vadă toţi ceilalţi că el are. Asta se întâmpla de la cel mai sărac până la cel putred de bogat. Diferentele, practic nu există. Ai să vezi!

Ar mai fi unii... disperaţii; ei reuşesc salturi extraordinare. Acum timpul e scurt, nu mai e vreme pentru reeducări gradate. Ţi-am spus doar că e război!

A urmat apoi o pauză în care amândoi am tăcut; nu ştiu la ce se gândea, dar m-am hotărât să continui cu ce începusem. Am plecat pe ideea asta şi voiam s-o duc mai departe.

Uite, mai devreme mă întrebai de soluţie. Am să încerc să-ţi spun ceva: în primul rând nu există o soluţie blândă, nu există pilule care se „înghit" şi rezolvă problema. Orice schimbare de direcţie se face cu o „zdruncinătură". De multe ori e dureroasă, dar întotdeauna e dreaptă... Să fii convins de asta! E dureros mai ales atunci când vine pe neaşteptate. De fapt, marea suferinţă începe când îţi dai seama că ai greşit şi că meriţi tot ce ţi se-ntâmplă. Te doare greşeala, nu pedeapsa. Lucrurile trebuie privite altfel. Numai aşa totul ţi se va părea firesc. Inclusiv cele ce considerai ca făcând parte din categoria de dincolo de normal.

— Cum adică „altfel" şi cum adică „aşa"? Sună a ecuaţie cu două necunoscute.

— Asta nu pot să ţi-o spun, asta nu se explică... sau eu nu pot să ţi-o explic. E ceva... Pur şi simplu.

Ce trebuie să ştii e că tot ce ţi se pare ca fiind de dincolo de limitele înţelegerii şi puterii noastre sunt lucruri „la fel de naturale" ca şi legile mecanicii, ca şi electricitatea şi magnetismul...

În cazul nostru, ele nu sunt accesibile tuturor, iar asta pentru că am greşit. Nu am avut grijă să le păstrăm.

- Mi-ai zis mai devreme că e război; cine cu cine?

- Ţi-am zis mai devreme că dacă ai ochi, cască-i şi dacă ai creier, dă-i drumul, că nu se arde. E bine să ai grijă ce întrebări pui! E mare lucru să ştii să pui o întrebare. Eu uneori, am senzaţia că a pune întrebarea potrivită e totul... Ai auzit spunându-se „cere şi ţi se va da", „bate şi ţi se va deschide"?

Era puţin stânjenit că-i pun asemenea întrebări, dar pe mine nu mă interesa cât de mult a citit el, toată lumea citeşte...

— Da, am auzit, toată lumea a auzit... Parcă-mi citise gândul.

— Mai bine de cel ce n-a auzit, are o şansă. Da, toată lumea a auzit; dar, dacă ar fi înţeles nu mai eram aici.

— Spune-mi, războiul ăsta are vreo legătură cu faptul că sunt oameni care şi-au dezvoltat creierul şi-şi folosesc „forţele" — ca să mă exprim aşa — pentru a face rău?

Toate lucrurile au legătură, dar ai grijă când deschizi gura, să nu spui enormităţi. A-ţi dezvolta creierul e una, iar a-ţi forţa deblocarea unor sectoare de creier prin tot felul de tehnici, e altceva. A domina într-un fel sau altul, utilizând superioritatea relativă, obţinută astfel, e cu totul altceva. Încă o dată îţi spun: ai grijă!

— Cred că am înţeles ceva, dar să revin: E posibil ca aceste practici „neortodoxe" să creeze sau să constituie, deja nu ştiu cum să mă exprim, arme de luptă sau pârghii de manevră împotriva... mi-e frică să mă gândesc... împotriva omenirii...?

— Măi, Cristofor Columb, păi de ce ai emoţii, măi descoperitorule, că America era acolo şi înainte s-o găseşti tu?!

Dacă ai ajuns să te întrebi dacă e posibil şi aşa ceva, înseamnă că aşa e. Dar e aşa de multe mii de ani.

— Şi oamenii nu-şi dau seama, nu şi-au dat seama atâtea mii de ani?

Unii şi-au dat seama, dovadă că e război, majoritatea ca de obicei, ...carne de tun. Experienţa îi vizează pe ceilalţi. Se speră să deschidă ochii măcar unul din mulţime. UNUL şi e bine.

L-am văzut căscând gura vrând parcă să spună ceva. Nu l-am lăsat.

— Lumea se află — şi nu de ieri de azi— într-o stare de prostraţie. Uneori, o compar cu o stare de transă şi am destul de des senzaţia că nu greşesc prea tare. Oamenii se comportă ca o turmă, mânată la tăiere. Se grăbesc spre clopotul care sună primul, chiar dacă acolo nu e păstorul. Ai înţeles cam ce am vrut să zic?

— Da! Da, am înţeles. Mă doare că ai dreptate. Cred că ai dreptate şi mă doare.

Tace câteva secunde şi apoi revine.

— Eu ştiu că omenirea a fost ajutată.

— Ajutată e puţin spus.

- Bine, de acord! Voiam să spun că toţi cei ce au venit aici, au lăsat ceva în urma lor, înseamnă că oamenii de pe Pământ n-au învăţat nimic din toate astea?

— Nu pot eu să afirm aşa ceva, dar ce pot să-ţi spun e că fiecare învăţătură lăsată de cei veniţi a fost înconjurată de o fortăreaţă de cuvinte, de interpretări cu care au fost dopaţi oamenii de-a lungul istoriei. Omenirea a înotat între zeci de religii, între alte zeci de curente filozofice, între dogme de tot felul. Crezi că e simplu? Unde mai pui că toate cele ce ţi le-am înşirat se află în conflict fiecare pretinzând supremaţia. Pe scurt, atenţia omului a fost deturnată, mii de ani, mereu cu aceleaşi metode. Doar decorul a avut culori uşor diferite.

Soluţia simplă a fost din ce în ce mai greu de văzut, pentru că omul şi-a făcut o lume în care s-a înfăşurat ca într-o carapace. O carapace căreia i-a pictat de-a lungul timpului, pereţii pe dinăuntru.

— Eu zic că nu-i chiar aşa cum spui. Cuvintele lui Iisus sunt consemnate în Biblie, măcar că nu sunt decât o părticică infimă, principiile budhismului sunt aceleaşi de secole. Coranul „e bătut în cuie" etc... Nu trebuie să-ţi interpreteze nimeni; citeşti, judeci şi afli. Unde e manevra? Chiar nu-mi dau seama!

- Vezi tu, cărţile sunt scrise de oameni; reflectă ce au înţeles şi cum au înţeles ei atunci. Au fost şi modificări între timp, dar nu asta e marea tragedie. În acest caz problema e în altă parte.

- Unde?

În atitudine, atitudinea cu care te apropii de aceste învăţături. Acolo, în cărţi găseşti ce vrei să găseşti. Oamenii nu vor să înveţe, ci vor să li se confirme că e bine ce au făcut.

Dorinţa adevărată de a afla, de a înţelege, înainte de orice altceva, s-a pierdut la oamenii de pe Terra. Ei au devenit materialişti chiar dacă cei mai mulţi nu vor să recunoască asta. E suficient să le priveşti viaţa, şi-ţi dai seama că aşa este.

— Eşti foarte convins în ce spui, chiar crezi că e adevărată afirmaţia ta?

— Mi-ai pus întrebarea asta, doar ca o reacţie a spiritului tău de contrazicere, dar fie şi cum speri tu. La ce folos câţiva care-şi pun întrebări, găsesc câteva răspunsuri şi... Şi ce fac? Îşi dau drumul să cadă înapoi pentru că văd cât de greu e să mergi înainte. E nevoie de luptători, de o planetă de luptători, nu de mofturi intelectuale sau de snobism ieftine.

— Vreau să schimb puţin firul discuţiei...

— Dă-i drumul.

— Dezvoltarea economică a societăţii pe Terra este de neglijat?

Se purta de parcă ar fi avut un carneţel cu întrebările notate din timp.

— Nimic nu e de neglijat, mai ales un lucru făcut prost care riscă să contamineze în jurul său. Ţi-am spus cu ocazia asta şi părerea mea despre „dezvoltarea ta economică". Aproape tot ce-au construit oamenii pe Terra s-a bazat pe distrugerea Naturii şi nu pe înţelegerea perfecţiunii ei, iar acest lucru nu este permis nimănui. Oamenii trebuie să trăiască în natură şi nu pe bază de Natură.

Aveau nevoie de mijloace rapide de transport. De acord! în loc să caute să-şi dezvolte posibilităţile propriului creier, au inventat vehicule al căror primitivism nu a scăzut decât în ochii lor. De fapt, nu primitivismul caracterizează tehnologiile pământenilor, ci agresivitatea. Dacă ar fi înţeles principiile simple ale Naturii ar fi găsit soluţii energetice mai mult decât suficiente.

Au vrut să comunice la distanţă; au inventat sisteme şi au pus la punct tehnologii incredibil de ineficiente dacă stai să te gândeşti că au la dispoziţie cel mai bine conceput şi totodată, cel mai eficient aparat de emisie din univers: creierul fiecăruia.

Indiferent de modul cum sunt privite şi catalogate, dacă sunt sau nu acceptate, posibilităţile creierului uman, dincolo de ceea ce cunoaşte omenirea, inclusiv cele ce ţi le-am zis mai devreme, sunt realităţi. Toate astea se supun legilor Universului. Ele există independent de convingerile oamenilor. Ignoranţa lor nu va face decât să îngroaşe perdeaua ce-i desparte de adevăr.

— Mi-ai spus deja câteva lucruri care-mi dau de gândit, însă... prea puţin concret.

— Ceva concret ţi-ar da mai puţin de gândit?

— Nu, cu siguranţă că nu! Cred că mi-ar da de gândit, dar la altceva sau...

— ...Sau mai rău, te-ai chinui să pui în schemă concretul aflat de la mine.

— S-ar putea...!

— Oricum, ceva concret nu ţi-ar mai pune atâtea întrebări. Ţi-am spus că ce descoperi „singur", poţi suporta singur. Să nu uiţi asta!

— Crezi că oamenii vor reuşi să treacă de această criză?

— Ce?... încep să cred că am vorbit degeaba. Ce criză? Ce înseamnă să depăşeşti o criză? Să-i muţi deznodământul mai încolo. Unde să treacă? Să se mute PE altă planetă şi să „defrişeze" şi acolo până intră iarăşi în criza ...? Sau ce?...

Să găsească geneticienii orezul ce poate să umple burţile tuturor? Sau ce să facă?

Nu, criza e aici, i-am pus degetul pe tâmplă, iar oamenii au de plătit, şi după ce vor plăti dacă vor merita, o vor lua de la capăt... pe altfel de potecă decât până acum...

* * *

— Am terminat-o, cam asta ar fi, dar n-am apucat s-o corectez...

— Lasă!

— Ce vreţi să faceţi cu ea?

— Mă gândesc... poate că am să ţi-o arăt peste o vreme. Va fi o surpriză.

— Am debitat chiar aşa multe „enormităţi"?

— Nu „chiar aşa multe". E un început. Cred că poţi şi mai mult.

— Oricum, când am să le „repar", n-o să mai am timp să alerg după băiatul acela să-i cer scuze.

— N-ai de ce să-i ceri scuze, l-ai răscolit suficient; acum e treaba lui. Urează-i baftă în gând şi nu te mai gândi la el. Ai şi aşa destule...

— Dar care e rostul la toată chestia asta?

— Rostul ţi l-am mai spus, dar voi uitaţi de la mână până la gură. E târziu! Timpul ne-o ia puţin înainte. Înţelege şi tu că acum copiii trebuie să ajungă la maturitate mai repede, înainte de a-şi pierde copilăria. Trist e ca în lume se întâmplă contrariul. Voi nu staţi chiar aşa de rău, dar şi un pas înainte contează. Asta e ca să te vezi mai bine.

— Pot s-o corectez...

— Nu, de ce? Ăsta nu-i extemporal. O să ţi-l dau să-l citeşti, dar mai târziu.

CAPITOLUL 17

Laboratorul din adâncuri

Primisem de câteva ore mesajul. Nu am putut pleca imediat aşa cum mi-aş fi dorit, ci a trebuit mai întâi să-mi rezolv câteva probleme. Mesajul era foarte urgent, cei de la Bază solicitându-mi prezenţa. În condiţii normale aş fi putut face transferul acolo, din locuinţa unde stăteam, însă ar fi durat cu siguranţă mai mult, decât dacă făceam tot drumul până la mare cu maşina şi efectuam transferul acolo.

Eram atent ca nu cumva să mă oprească vreun poliţist pentru exces de viteză. Aici este foarte posibil. Trebuia tot timpul să fiu extrem de concentrat la drumul prost.

Cu toate că pedala de acceleraţie a Opelului meu era la maxim, mi se părea că merg îngrozitor de încet. Ah, dacă aş fi putut să lucrez în locuinţa aceea aş fi câştigat ceva timp. Niciodată însă nu aveam linişte acolo. Dacă ar fi intrat cineva în camera mea cât timp nu eram în corp ar fi ieşit cine ştie ce.

Începuse să plouă. Nu am redus viteza maşinii, aşa că toţi şoferii pe lângă care treceam îmi făceau semne disperate, ba cu farurile, ba claxonând, ba gesticulând care mai de care mai picant.

Viteza şi apropiata întâlnire cu marea încep să mă destindă. Mă încearcă nostalgia ei. Eram pentru prima oară faţă în faţă în această viaţă. Mă liniştesc. Ştiam că orice fel de problemă ar fi, acolo, în adâncuri o voi rezolva.

Plaja era goală. Mă miram într-un fel pentru că mie tocmai acum îmi plăcea mai mult marea.

Da. Iat-o! E aici. Mă aştepta. O vedeam supusă şi tăcută, participând emoţionată la graba mea. O salut în gând.

Am coborât repede din maşină şi m-am dezbrăcat din mers aproape fugind spre mare. Mi-am ascuns hainele şi am intrat în apă, între câteva stânci unde nu puteam fi văzut din nici o parte. Îmi amintesc cu fiecare por al pielii cât de bine era să te laşi învăluit.

Ploaia, stânca, briza, marea, toate într-o armonie perfectă. Nu regretam că făcusem acest drum.

Încet, încet, m-am desprins de corp începând transferul.

Mă trezesc... Frânturi de gesturi, amorţeală... Secvenţe trecătoare, neinteresante trec pentru moment prin mine. Spaţiul îmi face loc... Absurd spus „spaţiu". Cum pot oare, să explic oamenilor ceva ce ei nu pot trăi ca să poată înţelege? Detaşare. Conştiinţă. Pulsul şi respiraţia, să nu le uit pentru acel corp. Trebuie să le păstrez, îmi repet. Respiră, respiră

în gând! Acolo la suprafaţă te aşteaptă un corp mort. Un corp mort pentru o lume moartă... Dă-i viaţă!

Vibraţie, culori în stare de inerţie, vârtej, absorbţie, culori în stare de naştere. Toate acestea mă absorb către o ţintă precisă.

Albastru. Nouă mii, zece mii, unsprezece mii de metri în adâncuri. Văd laboratorul. Văd şi Tunelul aruncând o lumină lăptoasă.

Am pătruns în incinta laboratorului unde, unul din operatori, mi-a arătat un trup pe care urma să-l folosesc. Era mult mai bine în acest corp decât în cel de la suprafaţă, însă acolo nu prea aveam de ales.

După ce mi-am luat corpul în primire, am intrat în sala de dezbateri.

— Aţi aflat al cui este submarinul de deasupra? am întrebat eu în loc de salut.

— Da, este american. E o misiune ştiinţifică, am primit răspunsul prompt.

— Şi aţi testat oamenii?

— Da, i-am testat. Nici unul peste nivel.

— De ce au ajuns atât de aproape?

— Am avut probleme cu anihilarea aparaturii de bord.

— Chiar dacă vă descopereau, nu era o mare pierdere. Totuşi e mai bine aşa. Dar de ce m-aţi chemat? Nu puteţi pleca din cauza lui.

— Şi dacă vom părăsi laboratorul nu am vrut să-l deconspirăm. Au la bord aparatură bună, ultimele lor descoperiri şi în momentul activării s-ar putea să ne localizeze.

— Da, rezolvăm noi într-un fel, am răspuns mai mult pentru mine.

„Poarta" funcţionează la toţi parametrii, am verificat ieri, mi-a răspuns cineva la o întrebare nepusă.

— Trebuie să scăpăm de submarin. Activează Tunelul până la limita detectării.

— Am activat.

— Acum trimite un impuls scurt pe una din cele cinci frecvenţe de bază, oricare.

— Bine, dar...

— Trimite un impuls, n-o să se întâmple nimic, îţi garantez. Cinci fracţiuni de secundă. O să li se defecteze instalaţia de aer şi amestecul va suferi mici schimbări. Atunci vor pleca imediat.

Nu era prea convins de ceea ce îi spuneam. El era un pământean dintre aceia care „dispăreau" în mod misterios. Fusese savant eminent, membru corespondent al NASA. Altfel, era un om cu o inimă de aur. Acum făcuse ceea ce i-am spus, din respect pentru mine. Credea că cei din submarin vor muri şi deja socotea că era mult mai important ca ei să nu ajungă niciodată în laborator. El era cel care se ocupa acum de securitatea laboratorului şi nici un submarin nu coborâse vreodată mai aproape de două sute metri.

— Am trimis impulsuri, mă întrerupse acesta din gânduri.

— Acum, în cel mult un sfert de oră vor fi plecaţi. Dacă că nu, peste o jumătate de oră mai trimiţi unul.

Cei de pe alte planete, plecaseră cu câteva săptămâni în urmă. Acum trebuia evacuat tot laboratorul. Toate bazele până la sfârşitul anului, fie vor fi evacuate, fie se vor ridica în Spaţiu şi vor pluti pe orbită. Rămăseseră numai pământenii şi nu se prea descurcau. Centrul le-a spus mă caute pe mine pentru că, pe planetă nu vom rămâne decât eu şi cei optsprezece.

Submarinul începuse să se ridice încet, încet, apoi mai repede până a dispărut din raza vizuală.

— Au plecat, spuse savantul, lăsând să i se distingă undă de bucurie în glas.

— Da, au plecat. Putem începe.

Trebuia să-i transfer pe fiecare după gradul de dezvoltare. Întâi stabileam procentajul de inteligenţă, după aceea centralizam datele lor cu localizarea planetelor.

Mi-am luat rămas bun de la toţi, înainte de a-i conduce în drumul lor către alte lumi.

Am transferat primul om. O lumină intensă, albuie Trebuie să fixez foarte bine coordonatele în spaţiu şi timp. O greşeală mică poate duce la pierderea unui om. Eram foarte atent la alegerea frecvenţei sau, mai bine zis a combinaţiei de frecvenţe. Dacă nimerea vreunul din ei în spaţii, în afara timpului, era pierdut. Ştiam sigur acest lucru, deoarece şi eu fusesem acolo. Şi a fost foarte greu chiar şi pentru mine. O eroare cât de mică putea să-i trimită pe o planetă prea dezvoltată pentru nivelul lor atunci iarăşi se distrugeau neintegrându-se în acea lume.

Plecaseră până acum trei oameni şi urma să mai transfer încă patru. Simţeam o strângere de inimă. Participam la evacuarea ultimului bastion de pe Terra. Chiar se apropie ziua. Nu ştiu de ce speram şi încă mai sper şi acum să fie altfel decât este prevăzut. Deşi eu ştiu cel mai bine ce va fi.

Am transferat în fine toţi oamenii, iar acum trebuie să plec şi eu. Mă întind pe patul special destinat, activez regeneratoarele şi mă relaxez. Nu durează prea mult călătoria mea marină pentru că Tunelul era acum la maximum de activitate, înainte de închiderea ultimei porţi.

Încep să-mi simt corpul. Frigul parcă-mi pătrunde în toate oasele. Este firesc, doar acest trup a stat atâta timp într-o stare aproape de moarte. Când m-am ridicat am simţit pentru o clipă că ridic sute de kilograme. Hainele erau ude, însă am ajuns repede la maşină şi am conectat radia-torul. Trebuia să mă întorc cât mai repede la locuinţa mea.

Se lăsase noaptea, iar acolo eram aşteptat cu nerăbdare.

CAPITOLUL. 18

O şansă pentru o viaţă irosită

Când am primit scrisoarea mă găseam într-o dispoziţie groaznică. Aşa că am acceptat imediat invitaţia. Am acceptat-o şi din curiozitate. Voiam să văd cum gândeşte un savant care a lucrat douăzeci de ani la N.A.S.A. Acum, că mă găseam pe drum, parcă regretam puţin, pentru că aveam multă treabă. Mi-am spus însă, că oricum aveam nevoie de o pauză pentru relaxare, iar aerul de munte şi pădure erau exact mediul care îmi trebuia.

Urcam serpentinele până la cabana roşie, iar de acolo coteam la dreapta.

Drumul forestier era foarte bun. Se vede că nu prea treceau pe aici tractoare. Frumuseţea pădurii mă asalta nelăsându-mi răgazul să mă gândesc la problemele mele Aerul încărcat cu miros de brad şi pământ reavăn pătrundea în maşină prin geamul deschis larg. Nu am avut timp să admir natura prea mult. Ajunsesem deja la indicatorul turistic pomenit în scrisoare. De aici trebuia să merg încă o sută de metri, iar apoi să o iau la dreapta pe un alt drum Am zărit la un moment dat nişte urme. Era greu de presupus că acela putea fi drumul, însă, cum altul nu era prin apropiere, am cotit la dreapta. După câteva zeci de metri drumul se lărgea devenind chiar foarte bun. Mi-am dat seama că primii zeci de metri nu erau decât un mijloc destul de abil de mascare. Era foarte mică probabilitatea să ajungi acolo din întâmplare de la marginea pădurii, lângă golul alpin. Ce vedeam acum era o cabană care, dacă nu ar fi avut de jur împrejur sârmă ghimpată şi plăcuţa pe care scria „Accesul Interzis" ar fi fost cu uşurinţă confundată cu un refugiu montan. Tocmai mă pregăteam să bat la uşă, când din spatele meu aud:

— Poftiţi, intraţi, nu bateţi.

Am fost puţin mirat că nu-i simţisem prezenţa. Asta însemna că fusese bine pregătit acolo unde lucrase.

— M-ai surprins. V-au învăţat câte ceva acolo, l-am abordat direct. Este o foarte bună dovadă de autocontrol.

— M-au învăţat ei, am mai învăţat şi eu puţin, şi iată, v-am surprins, spuse acesta mulţumit de sine. Poftiţi înăuntru. La mine e cam deranj, dar ce pot face, asta e singurătatea.

— Sunteţi aici destul de izolat, nu cred că sunteţi vizitat prea des.

— Închipuiţi-vă ce ar însemna pentru mine să fiu vizitat zilnic de câte un curios sau vreun rătăcit, mai ales că am aparatură de o valoare astronomică.

— Vi s-a întâmplat să vă atace cineva .până acum?

— De şaptesprezece ani de când m-am retras, nu am fost atacat niciodată însă dacă pe dumneavoastră nici măcar nu v-au lătrat câinii aceia, pe oricine s-ar apropia, l-ar sfâşia. Aşa am rezistat şi împotriva animalelor. Într-adevăr, patru câini ciobăneşti uriaşi se apropiau dinspre golul alpin.

Interiorul cabanei era luminat artificial. Masa la care lucra era într-o dezordine desăvârşită. Pe toată suprafaţa ei erau răspândite foi acoperite cu scrisul mărunt al savantului.

Cărţile stăteau într-un morman gata să cadă. Peste tot în cameră erau răspândite instrumente şi aparatură din cele mai moderne.

— Este o dezordine ordonată, aşa-mi place s-o numesc, zise el surprinzându-mi privirea. Oricând am nevoie de ceva, şi noaptea trezit din somn, ştiu de unde să iau fiecare obiect, fiecare notiţă sau carte. — Da, recunosc, este o adevărată performanţă. Mie mi-ar fi tarte greu dacă nu aş avea toate lucrurile ordonate. Cred că n-aş fi în stare să mă descurc, nu mi-am putut reprima o mică ironie. De unde aveţi atâta energie electrică, l-am întrebat din curiozitate?

— Nici nu se simte că am un generator. E o bijuterie Consumă foarte puţin, iar eşapamentul este mult mai redus decât la generatoarele obişnuite.

— De câte ori mergeţi să vă aprovizionaţi cu benzină l-am întrebat văzându-l cât de mândru era de invenţia sa

— Merg de două ori pe lună, răspunse acesta fără aplombul de mai înainte.

— Dar iarna, iarna cum vă descurcaţi? m-am prefăcut curios.

— Am un rezervor şi-mi fac provizii toată vara.

— De ce nu încercaţi o sursă neconvenţională de energie? l-am atacat puţin mai tare.

— Aici vă daţi seama că nu am nici o sursă de energie replică sigur pe sine. Soarele nu pătrunde decât rareori prin pădure, vântul nu ajunge din aceeaşi cauză, iar apă nu am decât acest izvoraş care îmi asigură apa potabilă.

— Vedeţi dumneavoastră corpurile acelea geometrice? Le aveţi aici în casă şi nu le folosiţi. Aşezate într-o anumită poziţie şi adăugându-le încă un element, ele sunt o sursă de energie permanentă.

Nu mi-a răspuns, însă l-am văzut gândindu-se la ce spusesem.

— Intuiesc cum vine. încă nu ştiu exact, dar sunt aproape. Dar căldura? întrebă interesat.

— Aveţi tubul acesta, sau nu acesta, pentru că de sticlă. Luaţi un tub spiralat, metalic, sau orice schimbător de căldură îl umpleţi cu un lichid, vă spun eu cu ce montaţi la izvor un dinam cu palete care să alimenteze un mic dispozitiv electronic, un generator de frecvenţă care să rezoneze cu ceea ce este tubul metalic.

— Dar ce este acel ceva din tub?

— O să vă spun. Dar deocamdată, vă las pe dumneavoastră să descoperiţi.

— Asta înseamnă că toată munca mea de o viaţă este inutilă. Toate acestea sunt atât de simple şi eficiente încât hidrocarburile pot fi lăsate să zacă sub pământ. De fapt m-am gândit demult la asta, încă de când am plecat de la N.A.S.A. A fost unul din factorii care mi-au uşurat despărţirea de acele laboratoare. Cine suntem noi de fapt? Am făcut aşa, o apreciere sumară. Uite, să ne gândim doar la aviaţie, pentru că este considerat unul din domeniile de vârf ale epocii.

De o veşnicie, oamenii visează să zboare şi iată că au reuşit. Am construit aceşti bolizi ai aerului şi am început să ne credem adevăraţi zei ai tehnicii. Ne şi imaginam cuceritori ai Universului, dar nici nu ne dăm seama cât de mici suntem şi cât de mult am decăzut.

Cum? Să-ţi permiţi să te crezi mai presus de Dumnezeu? Şi pentru ce? Pentru ditamai hardughia care înghite tone de combustibil într-o oră, pe care le consumă cu un randament de douăzeci şi cinci — treizeci de procente, face gălăgie ca un vulcan în erupţie şi în plus mai scoate şi mult fum!

Micul meu savant se încinsese de-a binelea. Avea faţa roşie, iar în colţul ochilor îi apăruseră lacrimi. Vorbea cu patimă. Respira greu îşi trecu mâna prin păr şi apoi reluă, de data aceasta mai potolit:

— Uite! O pasăre. Oricare. Mănâncă trei grăunţe şi zboară cu ele o zi întreagă. Cum reuşeşte? Foarte simplu. Pentru că cineva, mult mai deştept ca mine, a învăţat-o să le ardă cu un randament de cel puţin nouăzeci de procente.

Cum poţi tu, creatură, să crezi că eşti stăpânul naturii? Cum vrei tu să o domini? Cum ne mai suportă pământul? Ha! Ha! Ha!

Parcă înnebunise. Părul i se făcuse vâlvoi, ochii îi ieşiseră din orbite, iar faţa i se înroşise. Râsul sarcastic i se pierdu treptat într-un plânset uşor. Se liniştise.

— Mă mir că v-aţi dat seama abia acum. N.A.S.A. ştie de mult că ştiinţa pe planeta aceasta e orientată greşit. De atunci, din '56, vă amintiţi, nu?

- Da, îmi amintesc. Eu am fost împotrivă să se facă experienţe pe ei, spuse trist.

- Nu vă faceţi probleme în privinţa acelora. Nu erau decât nişte bioroboţi perfecţi.

— Vreţi să spuneţi că făpturile acelea erau artificiale?

— Exact asta vreau să spun. Dacă voi aici vă mai zbateţi să clădiţi ceva din metale, plastice, ceramică şi cine ştie ce alte ciudăţenii primitive, pe alte planete, oamenii au învăţat să se integreze în natură şi să colaboreze cu ea. Spre deosebire de bioroboţii periculoşi care se nasc aleatoriu pe Terra, din accidente de comportament social şi din defecte de gândire ale oamenilor, în alte lumi sunt creaţi bioroboţi cu care se poate lucra perfect la un nivel ştiinţific foarte înalt.

— Doamne, ce viermi suntem! Deci nu căzuseră din întâmplare acolo, aşa cum se credea, ci erau trimişi să ne transmită toate acele informaţii.

— Da, dar cei de la N.A.S.A. deşi au aflat multe, n-au făcut nimic să salveze situaţia. De când aţi plecat dumneavoastră, de şaptesprezece ani, ei au aflat tot mai multe. Acum cunosc şi viitorul planetei.

— Ştiu, planeta se distruge. Mi-am dat seama că totul este în zadar şi am încercat să găsesc altă cale. Probabil trebuie căutat la polul opus. N-am avut însă destul curaj ca să fac asta. M-am mulţumit să-mi petrec aici ultimii ani şi să măsor pulsul planetei. Dar rezultatele sunt catastrofale.

Le-am trimis şi lor o grămadă de rapoarte dar n-au făcut nimic.

— Eu ştiu că se distruge. Ştiu şi cum se va întâmpla, dar sunt curios să aflu ce aţi descoperit dumneavoastră.

— Stratul de ozon este perturbat, gaura creşte, şi în câţiva ani n-o să mai putem ieşi din case din cauza radiaţiilor.

— Da, dar asta n-ar fi cel mai rău lucru...

— Dacă nu ar exista arsenalele nucleare şi asteroidul care prin 2002 va lovi Pământul. Stăm pe un butoi de pulbere şi oricât de bine o să-l păzim, va exploda.

— Da, i-am răspuns. Şi mă întreb de ce nu se fac publice datele acestea.

Nu vroiam să-i spun că impactul va avea loc mult mai devreme.

— De ce credeţi că am plecat de acolo? Erau foarte multe lucruri care nu-mi plăceau. Nu-mi plăcea că unele descoperiri erau imediat transferate armatei în cel mai mare secret. De ce se înarmează? Nici acum nu-şi dau seama. Au arme să distrugă Pământul de zeci de ori, iar dacă eram ameninţaţi din afară, eram deja distruşi la ora asta.

— Poate nu ştiţi, dar s-a încercat trimiterea armelor nucleare în spaţiu.

— Şi?

— Şi nu au reuşit să iasă din atmosfera.

— Bineînţeles, ce credeau ei că Universul e lada lor de gunoi? se înflăcără bătrânul. Decât să încerce să le arunce mai bine i-ar convinge pe tâmpiţii ăştia să le dezactiveze. Au încercat încă de pe vremea când eram eu acolo câte ceva. Vroiau să le distrugă undeva în Pacific sau în subteran. S-au convins că e o prostie. Oricum, nimeni nu-i lasă să facă asta. Şi, totuşi, ei spun: „Cum adică, eu te plătesc să-mi faci descoperiri, iar tu îmi spui să arunc o grămadă de armament care m-a costat enorm şi să modific strategia?"

— Mai sunt apoi şi centralele atomice care vor acţiona odată cu declanşarea armelor nucleare; apoi atâtea uzine chimice şi rafinării. După o pauză am reluat.

— Sunteţi fericit aici. Atmosfera este atât de curată! Se poate respira în voie. Departe de vacarmul aglomerărilor urbane şi de orice sursă de fum sau praf.

— Da, zâmbi acesta satisfăcut, este într-adevăr o oază de linişte. Am cam bătut munţii până să găsesc locul ăsta. Aer curat, departe de lume, apă nepoluată, natură virgină; arătaţi-mi încă un loc ca acesta, se mândri savantul.

— Într-adevăr, nu se mai găsesc locuri nepoluate pe planetă. De aceea a şi scăzut potenţialul de hrană al planetei.

— Pe vremea când eram la N.A.S.A. s-au făcut multe cercetări şi s-a ajuns la concluzia că Terra poate asigura condiţii optime de viaţă pentru cinci miliarde de oameni. Acum sunt aproape şapte miliarde. O să vină probabil un război. Totu-i controlat.

— Cred că mai întâi se aşteaptă rezultatele pe care le aduce SIDA.

— Vreţi să spuneţi că SIDA...

— Da, e creată în laborator împreună cu antidotul.

— Nemernicii, se enervă bătrânul, oameni de ştiinţă... Ăştia sunt cercetători? Omoară aşa la întâmplare. Nu-i pedepseşte odată bunul Dumnezeu?

— Pedeapsa va veni, fiţi sigur de asta.

Ne-am aşezat la masa lui de lucru. Primul gest pe care l-a făcut a fost să arunce toate hârtiile de pe masă şi să aducă un teanc de coli albe. Ştiam cât l-a durut gestul şi ce a însemnat pentru el.

Până noaptea târziu i-am explicat principiile de funcţionare ale multor aparate şi mijloace de deplasare şi alte câteva lucruri pe care ştiinţa trebuia să le aibă în acest prag de mileniu. Avea o minte foarte ageră şi intuia uneori, chiar înainte de a explica, despre ce este vorba.

Până spre dimineaţa acumulase deja atâtea informaţii încât putea să revoluţioneze întreaga ştiinţă de pe Pământ. L-am lăsat la masa de lucru pentru a se gândi în continuare la cele ce aflase. Iar eu am plecat într-o mică plimbare să mă bucur puţin de natură, înainte de întoarcerea mea în oraş.

Eram complet refăcut. Pădurea îmi dăduse energie şi aerul rece al dimineţii îmi curăţase plămânii şi-mi limpezise mintea. Presimţeam ceva. M-am grăbit să ajung la cabană şi dintr-o dată am ştiut ce s-a întâmplat.

Când am intrat, savantul stătea cu capul pe masă. Inima încetase să-i mai bată. Aflase că toată viaţa lui cercetase teme sortite dinainte eşecului. Nu a putut suporta aceasta. Cred însă că a plecat mulţumit că nu a murit ignorant. Va ajunge desigur într-o lume mai bună. Era unul din puţinii oameni care meritau acest lucru.

CAPITOLUL 19

Frica

Întotdeauna m-am lovit de un obstacol pe care oamenii şi-l pun în gândire; de un zid pe care numai trecerea anilor şi a mai multor existenţe pline de încercări, îl poate doborî: frica.

M-am întrebat cum acest sentiment a căpătat o asemenea amploare pe Terra. Chiar şi cei mai curaţi oameni, cu idealuri înalte, eşuează în acţiunile lor din frică.

„Poate că sunt eu prea exigent?", m-am gândit uneori. Dar, dacă nu ar fi exigenţa, atunci cum ar exista evoluţie? De unde progres, dacă nimeni nu face un pas de teama pericolelor, sau din frica de a nu greşi?

La început, omul era curat, pur. Nu cunoştea frica, fiind în permanentă legătură cu Dumnezeu. Acum, omul vede o vătămare în tot ceea ce întreprinde. Îi e mult mai comod să nu rişte, chiar dacă nu realizează nimic. Şi chiar dacă riscă, totdeauna îşi va păstra o rezervă de asigurare. Aceasta însemnă că nu crede suficient în reuşita acţiunii, nefăcând altceva decât să dăuneze scopului urmărit. Nefiind convins, nu poţi reuşi.

De fapt, esenţa fricii este lipsa credinţei. Dacă oamenii ar avea credinţă, nu le-ar mai fi frică de nimic, pentru că ar fi conştienţi de voinţa Divină. Dumnezeu nu ajuta pe cei fricoşi, fiindcă aceştia nu cred în El.

Omul nu înţelege că toate obstacolele şi greutăţile sunt menite să-l întărească psihic, fiind fireşti în cursul evoluţiei. Ele forţează dezvoltarea capacităţii de înţelegere şi de adaptare la mediu.

Un om care într-adevăr a pierdut totul, are două alternative: fie să renunţe la luptă, fie să reia totul de la capăt cu disperare. Abandonul aruncă omul în braţele alcoolului, drogurilor, paralizând voinţa şi acţiunea, ducând uneori la sinucidere. În celălalt caz, disperarea îl va obliga să-şi folosească creierul la randamentul maxim, pentru a putea găsi o ieşire. Este disperarea situaţiei limită, când doar credinţa mai poate salva ceva?

Se spune că frica e un sentiment normal, că de fapt ea declanşează instinctul de conservare, protejându-te, obligându-te să fii precaut. Este cât se poate de fals. Simţul măsurii şi precauţia nu au nimic cu frica. Una este să ai simţul măsurii în viaţa de zi cu zi, şi alta este să apelezi în mod fals la acest simţ, într-o situaţie critică.

Dar curajul? Curajul nu există, există doar lipsa fricii. Aceasta este de fapt starea normală a unui om. Este mult mai simplu să afirmi despre altul că este curajos, decât să accepţi că tu eşti fricos şi trăieşti într-o lume a fricii.

Tot frica este unul din instrumentele prin care sunt conduse masele. Acestora li se inoculează frica în mod controlat şi se menţine prin jocuri politico-economice abil dirijate. Războiul rece a reprezentat unul din aceste jocuri.

În ţările comuniste, căutând să fie distrasă atenţia oamenilor de la ideile de progres şi libertate, au fost „injectate" teama de nou, teama pentru ziua de mâine, teama de semeni. Omul era terorizat de gândul că nu-şi poate asigura hrana, că nu poate avea încredere nici măcar în familia sa, teama că oricând, pentru un simplu cuvânt, putea ajunge la închisoare.

Pe de altă parte, în ţările capitaliste, oamenii trăiau cu teama războiului, cu teama de comunism.

Astfel, obsedaţi de aceste lucruri, nu se mai gândeau la adevăratele cauze ale degradării societăţii.

Cine ar avea puterea să postească patruzeci de zile în deşert, aşa cum a făcut Iisus? Cine ar mai avea tăria ca pentru a ajuta omenirea. să nu se ridice patruzeci de zile din rugăciune?

Dar pe Pământ, cea mai mare frică este frica de moarte. Aceasta porneşte din ignoranţă. Necunoaşterea adevăratului sens al morţii generează această spaimă nemaiîntâlnită în nici un alt loc din Univers.

Iisus, pentru a arăta lumii că moartea nu există, s-a lăsat crucificat. Tot timpul şi-a cunoscut destinul şi l-a acceptat, pentru a dărui oamenilor speranţa. Le-a spus apostolilor dinainte că va fi trădat, pentru ca aceştia să creadă. Totuşi ei L-au lăsat singur atunci când I-a fost greu. Chiar Petru, care promisese că-şi va da viaţa pentru El, în momentele critice L-a trădat din frică.

Am întrebat odată pe cineva — „Ce diferenţă este între Giordano Bruno şi Galileo Galilei?" Mi-a răspuns că unul a fost ars pe rug, iar celălalt nu însă diferenţa majoră nu era aceasta, ci faptul că unul a murit pentru ideile sale, iar celălalt, deşi conştient că teoriile lui sunt valabile, s-a dezis de ele pentru a-şi păstra viaţa.

De multe ori aud expresia „frica de Dumnezeu". Dar oare este normal să vă fie frică de Cel care vă vrea binele? Frica este pentru animale, numai ele trebuie să ştie ce este aceasta. Oamenii însă trebuie să aibă un respect imens faţă de Cel care I-a creat.

Frica naşte ura. Ura generează violenţa. Orice act de violenţă, orice formă de manifestare a fricii constituie un act împotriva lui Dumnezeu, dezvăluind cel mai mare păcat al omenirii — necredinţa.

CAPITOLUL 20

Un basm pentru oameni mari

Se spune că odată, foarte demult, era un împărat foarte viteaz şi deştept, stăpân puternic peste împărăţia sa, peste mări şi ţări.

Într-o bună zi, acesta s-a gândit să-şi pună poporul la încercare prin ispită. Şi a făcut o oglindă prin care totul se vedea anapoda. Frumosul devenea urât, omului rău oglinda îi dădea un chip bun, cel bun căpăta o înfăţişare schimonosită, nemilosul arăta blând, iar cel blând căpăta cruzime. Şi pentru că în vremea aceea cei mai mulţi erau cei răi şi urâţi la suflet, oglinda a avut mare succes printre supuşi.

S-a dus vestea peste tot despre oglinda cea fermecată şi toţi au crezut că este cea adevărată.

Curând, ea a pătruns pe toate meleagurile şi a intrat în toate casele.

Mai târziu, împăratul însuşi, ispitit de imaginile ei înşelătoare, setos de putere şi atotstăpânire, s-a gândit că ar fi bine să urce oglinda în cer, în împărăţia lui Dumnezeu pentru a deveni stăpân şi pentru a răsturna şi acolo scara de valori. Insă, pe măsură ce urca în cer, oglinda se cutremura, devenea tot mai fragilă. Pe măsură ce se apropia, se împiedica în faţa binelui şi tremura în lumina raiului până când s-a spart în mii şi mii de cioburi care s-au risipit pe tot Pământul. Erau multe şi fine ca firul de nisip, iar vântul le-a împrăştiat în toate zările, dar mai ales în ochii oamenilor.

De atunci, oamenii au fost pedepsiţi să vadă totul pe dos, să pună la loc de cinste răul sub toate formele lui.

Împăratul din vremea aceea nu era altul decât Diavolul, iar împărăţia sa era Pământul.

De atunci, oamenii au creat iadul prin răutatea, perfidia şi invidia lor.

Acum, basmul acesta şi multe altele sunt considerate de oameni drept poveşti pentru copii, ignorând substanţa lor de adevăr. Dacă oamenii ar fi citit cu atenţie basmele, poate că s-ar fi topit gheaţa din privirile lor neştiutoare şi n-ar mai fi fost acum atât de departe de adevăr.

La început, Creatorul a lăsat oglinda în apele râurilor şi oamenii ar fi trebuit să-şi privească chipurile în ape şi să privească prin ele în adâncul sufletului.

Oglinda a fost dată să vadă omul nu cât de frumos este, ci cât de urât a devenit.

De fapt, în manieră metaforică, sub haina de basm stă ascuns adevărul istoric al planetei Pământ.

Se vorbeşte mult despre opusul Raiului şi anume iadul, cu conducătorul său dracul (diavolul), rival al lui Dumnezeu. În realitate, diavolul nu există personificat, după cum nici Dumnezeu nu poate fi confundat cu o fiinţă umană, fie ea oricât de superioară în evoluţia sa. Dumnezeu, este Creatorul Energetic al Universului. El gândeşte, are sentimente. În ce priveşte iadul, acesta a fost creat de fiinţele umane de pe Terra prin involuţia lor şi se identifică cu tot ceea ce este rău şi negativ în oameni — acumulare nefastă făcută în sute de mii de ani de existenţă regresivă.

Personificarea lui Dumnezeu a fost făcută din nevoia lor de a înţelege, coborând astfel perfecţiunea lui absolută la nivelul lor de înţelegere mult prea limitat.

Sigur că au existat şi există multe fiinţe umane care au încercat să-L afle şi să-L înţeleagă pe Dumnezeu. Unii L-au numit Creator, mulţi L-au numit Entitate Superioară Supremă, alţii şi L-au imaginat ca un Bătrân cu vârstă milenară, cu barbă albă şi ochii blânzi, cu multă înţelepciune si bunătate. Dar şi mai mulţi sunt aceia care ÎI ignoră total pe Dumnezeu, nici măcar nu-şi pun problema existenţei unei Puteri Divine, iar majoritatea Îl neagă pe Dumnezeu.

Puţini sunt aceia care încearcă să-L afle. Mi-aduc aminte cum, odată, un bătrân slujitor al bisericii catolice, plimbându-se într-o seară pe malul mării, se întreba: „Şi totuşi, cine e, sau ce e Dumnezeu?". Şi tot mergând chinuit de gânduri întâlneşte un copil care, în inocenţa caracteristică vârstei lui, făcuse o groapă în nisip şi se chinuia să o umple cu apa mării. Apropiindu-se, bătrânul îl întrebă:

— Ce faci copile?

— Ce sa fac? încerc să adun toată marea şi s-o pun în această groapă.

Abia după aceste cuvinte după atâţia ani de căutări şi întrebări, bătrânul înţelese cât de neputincios este omul care, cu gândirea lui atât de limitată încearcă să-L înţeleagă pe Dumnezeu în infinitatea LUI.

* * *

O, voi fiinţe umane rătăcite în valurile vieţii pământeşti,
nici cenuşi nu mi-o meritaţi.
Ce puteţi oare cuprinde voi!
Din tot ce n-are margini,
Când mintea voastră de noroi
E-o carte fără pagini?

CAPITOLUL 21

Credinţa nu este numai religie

Cuvinte care au trecut prin timp, cioplite-n piatră sau repetate de-a lungul vremurilor ... degeaba. Iar clădirea din faţa mea, pictată, este un exemplu elocvent.

Trec pragul bisericii. Pe lângă pereţii vopsiţi în culori stridente stau îngenuncheaţi oameni care se roagă la icoane. Le percep rugile care mă umplu de revoltă: unul se roagă să intre la facultate; altul se roagă să nu-l prindă poliţia pentru banii furaţi; o femeie se roagă să câştige bărbatul alteia. Of, voi oameni, aţi rămas la fel de meschini şi iresponsabili!

Mă apropii de altarul unde preotul, un om bătrân şi cunoscut, ţinea o predică unui grup de tineri. Le vorbea despre imposibilitatea reîncarnării din punct de vedere al dogmei creştine.

Când m-a văzut, a tăcut o clipă, surprins. A venit încet către mine. Tremura de emoţie.

— Domnule, vă rog veniţi cu mine. M-a luat de braţ şi m-a dus în spatele bisericii, în casa lui.

— Vă rog să nu plecaţi. Iertaţi-mă doar o clipă; trebuie totuşi să termin predica. Mă-ntorc repede. într-adevăr, în câteva minute a fost înapoi.

— Domnule, nu ştiu cine sunteţi, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că am trăit până acum şi cineva ca dumneavoastră a venit la mine. De aceea nu am terminat predica despre reîncarnare. Cu dumneavoastră de faţă nu mai sunt aşa de sigur că am dreptate.

— Dumneata. părinte, eşti un om bătrân şi ar trebui să cunoşti Biblia bine.

— Este cartea pe care mi-am construit întreaga viaţă.

— Atunci de ce nu ai consultat-o înainte de a compune predica?

— Doamne, dar o cunosc din scoarţă-n scoarţă. Reîncarnarea, după dogma noastră, e o blasfemie.

— Cred că te înşeli, părinte. Gândeşte-te numai la promisiunea lui Iisus de a se întoarce, sau la Ilie. Doar aceste două idei ar fi fost suficiente să te facă să te gândeşti dacă poţi pretinde că dai adevărul unor oameni care le ascultă. Să nu mai vorbim de faptul că, deşi nu ştii cine sunt, totuşi ţi-ai dat seama de unde vin şi te-ai oprit.

— Da, dar totuşi biserica creştină...

— Părinte, fii înţelept şi mai ales fii cinstit cu tine însuţi. Ai văzut destule în viaţă...

— Dar eu cred în Dumnezeu şi biserica îl reprezintă pe Pământ!

— Nu crezi că tocmai această afirmaţie este o blasfemie?

— Cunoşti viaţa Sfântului Augustin?

— Da, dar nu ştiu la ce vă referiţi.

— Frământat de întrebarea „Cine este Dumnezeu?", Sfântul Augustin se plimba într-o zi pe malul mării.

— Da, mi-aduc aminte acum. Sfântul a exclamat:

...„Cum pot eu, cu mintea mea îngustă de om să-l cuprind pe Dumnezeu?"

— Atunci voi, cum puteţi să-l măsuraţi pe Dumnezeu cu măsură omenească? Credeţi că va considera că este mai bine slujit de cel care va investi mai mulţi bani în decorarea unei biserici, aşa cum se bucură un om de mobila scumpă sau de o maşină frumoasă?

Tot dogma de care îmi vorbeşti îţi spune, şi bine îţi spune, să nu te închini la idoli. Dar bisericile le-aţi umplut cu figuri de argint şi aur. Atunci unde e credinţa în Dumnezeu? Nu cumva s-a transformat în credinţa în icoane şi statui?

— Dar ce-mi spuneţi! Dumnezeu face minuni prin icoane.

— Arătaţi-mi un singur exemplu în Biblie în care cineva s-a rugat la Dumnezeu printr-o icoană şi Dumnezeu i-a răspuns tot prin aceasta!

Preotul plecă fruntea. Începea să-şi piardă siguranţa pe care i-o dădea lunga lui viaţă de preot.

— Aţi luat învăţătura lui Iisus, atât de simplă şi de firească, şi aţi transformat-o în taine. Nu-mi amintesc ca El Christos să fi cerut biserici şi preoţi, icoane şi ritualuri complicate. El a cerut ca învăţătura şi exemplul Lui să fie răspândite. Nu şi-a dorit fanatici şi nici criminali care să ucidă „în numele Domnului". El nu a căutat temple să se roage căci, după cum a spus, altarul este în faţa fiecăruia, trebuie doar să-ţi deschizi sufletul. El a dat învăţătura cu dragoste, iar Biserica a creştinat jumătate de glob cu sabia. Şi atunci, pe cine reprezintă Biserica? Pe nişte oameni care ascund în spatele sutanei şi a crucii poftele şi desfrâul, afaceri murdare, lupte politice sau identitatea unor spioni.

— Asta se întâmplă acum, e adevărat, dar Biserica nu a fost aşa.

— Ar trebui să te mai gândeşti, părinte, înainte să spui aşa ceva. Ioan Hrisostom (Gură de aur) a fost ucis în chinuri groaznice de biserică, doar la câteva sute de ani după Christos. Şi asta pentru că a încercat să deschidă oamenilor ochii că iertarea păcatelor nu-i decât un târg. Faptul că un criminal dă bani unei biserici nu înseamnă că el nu mai e criminal. Poate să însemne că el a rămas acelaşi, doar că vrea să-şi pregătească un loc bun, plătit cu mulţi bani, în ceruri. Gândeşte-te la toţi acei regi sângeroşi pentru care creştinismul nu a însemnat decât o ocazie pentru a face mai multe crime, având siguranţa că printr-un gest „generos" faţă de Biserică, tot ce au făcut până atunci le va fi iertat.

Oameni ca Ioan au mai fost, oameni de valoare ai Bisericii, eliminat datorită bunei lor credinţe.

În schimb încă din zorii creştinismului, au apărut ordinele de călugări războinici, cu tribunale crude, care au transformat morala creştină într-o doctrină a terorii şi sclaviei.

Nu cred că mai e nevoie să-ţi amintesc exemplele clasice ca Giordano Bruno, Galileo Galilei, Nicolaus Copernic şi atâţi alţii, închişi, ucişi sau forţaţi să renunţe la ideile lor. Apoi cumplitele masacre făcute în America de Sud, atentatele politice ale iezuiţilor, torturile diabolice, toate făcute în numele Crucii!

— Nu, nici nu vreau să mă gândesc la ei, dar oricum, erau catolici! Biserica ortodoxă nu a făcut niciodată războaie, cuceriri, crime...

— Ăsta nu-i un argument. Iisus nu şi-a împărţit învăţătura o parte pentru catolici, o parte pentru ortodocşi, una pentru anglicani, alta pentru baptişti. Şi nu poţi să-mi dovedeşti niciodată că Iisus Christos le-a spus ucenicilor: „Voi patru să fiţi catolici, trei ortodocşi şi ceilalţi, ca să vă afirmaţi şi voi, să fiţi protestanţi". Iisus e unul singur. Restul au făcut oamenii.

Preotul era din ce în ce mai încurcat, mai agitat. Tot ce clădise o viaţă, acum se dovedea un castel de nisip.

— Bine, dar în privinţa iertării păcatelor, noi, preoţii, prin sfânta taină a spovedaniei, avem puterea să obţinem iertarea celui care îşi mărturiseşte greşelile.

— Şi aşa, oricine poate să facă orice, vine la preot, îi mărturiseşte şi nelegiuirile sunt iertate. Iar când mai adună un sac de ticăloşii, vine din nou să-le deşarte în faţa preotului. Cam prea simplu, nu crezi? Sau ai uitat botezul?

— Botezul îl primeşte fiecare încă din fragedă pruncie.

— Şi atunci, ce păcate trebuie să-i fie iertate? E doar un sugar! Voi îi botezaţi pe toţi fără ca ei să ştie de ce. Botezul nu e magie. El reprezintă şi o schimbare înlăuntrul fiecăruia. Reprezintă şi momentul în care omul îl recunoaşte pe Dumnezeu şi-şi schimbă modul de gândire şi viaţa. în aşa fel încât să fie în armonie cu Universul, cu Dumnezeu. Ori, cu un copil, ce schimbare vrei să se petreacă, când el nu cunoaşte încă viaţa? Gândeşte-te că toţi copiii sunt botezaţi, că au fost şi pe vremea comuniştilor, şi totuşi 80 de procente sunt atei. Atunci unde este botezul?

— De un copil botezat, mai greu se atinge necuratul.

— Despre ce necurat vorbeşti? Există ceva mai necurat decât oamenii de pe Pământ? Până şi iadul pe care vi l-aţi imaginat nu poate egala-grozăviile care se întâmplă aici. Şi diavolii care populează acest iad au mai multă sensibilitate decât maeştrii în tortură, criminalii profesionişti, inventatorii de arme si toţi cei care violează, tâlhăresc, ucid, distrug din plăcere. Mai mult decât ceea ce s-a întâmplat şi se întâmplă pe Pământ nu se poate. Nimeni în Univers nu poate egala pământenii în răutate şi cruzime. Iadul e aici. Nu-l căutaţi în altă parte. Este o planetă sub semnul morţii, populată de oameni care nu trăiesc.

— Domnule, sunt om bătrân şi slujesc de mulţi ani, dar nu mai pot să înţeleg. Dacă e aşa cum spuneţi, noi cum trăim de fapt?

— În noaptea de Paşti voi cântaţi: „Iisus a înviat din morţi" iar religia a interpretat aceste cuvinte ca o revenire la viaţă în urma răstignirii. Şi este aşa. Iisus s-a ridicat de pe planeta morţii. Căci nu poate avea viaţă ceva care stagnează, care-i imobil. În loc să alegeţi calea spre progres, să evoluaţi, aţi ales calea distrugerii şi L-aţi răstignit pe Cel care v-a oferit posibilitatea să urcaţi spre Lumină. Şi pentru asta aţi fost pedepsiţi, voi, cei care în săptămâna Paştelui sărbătoriţi cea mai cumplită crimă ce s-a săvârşit pe Pământ Cu toate acestea, Iisus nu a încetat nici o clipă să-şi iubească planeta pe care s-a născut şi pe toţi oamenii chiar dacă L-au prigonit, L-au lovit, L-au chinuit.

— Ce-mi spuneţi acum sunt cuvinte grele. Practic, cu ele demolaţi o religie. Atunci noi, oamenii, ce şanse mai avem să ajungem în rai şi ce e raiul?

— Am să te întorc din nou la Biblie şi am să-ţi răspund. Iisus îi spunea unui fariseu: „De nu se va naşte cineva din apă şi din duh, nu va putea intra în împărăţia lui Dumnezeu";

— Bine, dar nu-mi spuneţi un lucru nou. Dumnezeu a creat viaţa prin Duhul Sfânt, mai întâi în apă.

— Te înşeli. Aici Iisus vorbeşte de botez, căci el este adevărata naştere, momentul în care un om dă un sens vieţii lui. Un drum care începe prin botezul cu apă şi se încheie prin botezul cu duh, botezul cu foc, botezul lui Iisus, botezul crucii.

Împărăţia lui Dumnezeu? Este Universul Conştiinţelor Superioare, al creaţiei, al fiinţelor libere şi eterne, căci Dumnezeu le-a făcut „după chipul şi asemănarea Lui". Este lumea de unde venim noi. O lume pe care nu vi-o puteţi imagina încă, pentru simplul motiv că nu aveţi conştiinţă.

— Dar mulţi oameni au pornit pe drumul arătat de Iisus şi au respectat întocmai cuvântul Lui.

— Vezi, e trist ce-mi spui. Nu poţi să-I urmezi drumul dacă nu Îi înţelegi fiecare cuvânt, fiecare gest sau faptă. Trebuie să gândeşti, să te schimbi, să trăieşti acest drum cu fiecare picătură de sânge, să te dăruieşti celorlalţi fără cea mai mică urmă de egoism, nu să respecţi simple indicaţii ca într-un ghid turistic. Ori — din toţi aceşti oameni — poţi să-mi spui câţi nu au şovăit, câţi nu s-au îndoit de alegerea lor, câţi au reuşit să nu gândească egoist nici măcar o secundă şi la câţi dintre ei nu le-a fost frică? Cei care pretind că au reuşit, să se privească într-o oglindă, adânc în proprii lor ochi, şi se vor convinge că nu au dreptate. Descumpănirea şi durerea lor va fi mare, dar ăsta într-adevăr va fi un pas înainte.

Nu există pe Pământ nici o religie care să ofere oamenilor vreo şansă, vreun drum bun. Toate au încălcat unul din cele mai importante principii de viaţă: iubirea faţă de semenii tăi, iar acesta însemnând în final nerecunoaşterea Celui care ne-a creat. Dumnezeu reprezintă Puterea Creatoare, iar Viaţa înseamnă evoluţie. Este singurul sens pe care se poate ajunge la un final bun. Creaţia înseamnă în primul rând dragoste şi respect faţă de Cel care te-a creat şi pentru tot ce a făcut El, inclusiv pentru cei la fel ca tine.

Fiecare sectă, fiecare cult sau curent religios se consideră privilegiat şi investit cu autoritate supremă asupra celorlalţi. Dar cu ce dovedeşti că eşti „ales", când faptele tale

arată că eşti cu mult mai ticălos decât cei din jur? O fiinţă dezvoltată va face tot ce-i stă în putere să ajute, să grăbească evoluţia unor fiinţe aflate pe trepte inferioare de dezvoltare. În nici un caz nu va profita de superioritatea sa pentru a domina. Aminteşte-ţi că Iisus a spălat picioarele ucenicilor Săi!… Aici pe Terra toate valorile sunt răsturnate. Şi în loc să existe o singură „turmă" unită printr-un singur „păstor", oamenii rătăcesc îndreptându-se către un final tragic.

— Dar cum credeţi că un om ar putea să conducă o planetă?

— Nu m-am referit la un conducător în sensul ăsta, ci la un conducător spiritual, la o idee călăuzitoare, comună tuturor. Dar pentru aşa ceva e nevoie de multă, multă conştiinţă.

— In acest caz nu ar mai fi nevoie de preoţi dacă fiecare ştie clar ce are de făcut.

— Nu, nu e chiar aşa întotdeauna vor exista creiere mai dezvoltate decât media, sau trimişi ai noştri care vor interveni în momente de răscruce, în impasuri ale istoriei. Dar ca meserie, într-adevăr, nu ar mai exista preoţi. Preot te naşti, nu devii după cinci ani de şcoală. Faptul că primeşti o diplomă nu înseamnă că primeşti şi har. Nu poţi face din preoţie o meserie, o sursă de venituri materiale, cum, din păcate, se întâmplă. Doar Dumnezeu are puterea de a-şi alege oamenii care să-i facă cunoscut cuvântul şi doar cei aleşi au har. Nu sutana şi o hârtie ştampilată te fac preot în adevăratul sens al cuvântului.

Bătrânul tăcea. Privea undeva departe şi nu mă mai auzea. Pentru el, şocul fusese enorm. Dacă ar fi fost un tânăr în pragul vieţii ar fi suportat mai uşor un asemenea şoc, în schimb nu m-ar fi înţeles. Acest om, aflat în preajma sfârşitului, a înţeles, însă povara celor aproape 50 de ani de iluzii şi compromisuri îl doborâse.

Mi-am lăsat uşor mâna pe umărul lui. Şi-a ridicat privirea spre mine. Era disperat că nu mai are timp.

— Nu e adevărat, i-am spus. O zi, un minut e suficient.

E suficient să deschizi larg ochii şi să împlineşti botezul pe care l-ai primit. Şi atunci vei putea lupta cu timpul Cu bine, bătrânul meu prieten. M-aş bucura nespus să ne întâlnim din nou, dar nu aici.

M-a condus până la poartă. Avea ochii în lacrimi. Mi-aş fi dorit să-l pot ajuta mai mult, dar acum era lupta lui! Oricum, dacă nu l-aş fi lăsat să vadă o parte din înfăţişarea mea adevărată, nu m-ar fi recunoscut şi nici nu ar fi acceptat vreodată mustrările mele.

E o seară liniştită de primăvară. Rătăcesc pe străzile înguste, pustii la ora asta. Aş fi vrut să-i spun mai multe preotului. Dar oare cum să-l fac să înţeleagă că Iisus există, că este un om, un Conducător, nu este un concept abstract pe marginea căruia să brodezi filosofie! El s-a ridicat cu mâinile deschise cu toată dragostea Universului pentru unirea tuturor fiinţelor umane, şi cu picioarele pe Pământ, pe planeta unde s-a născut.

Cum să-l fac să înţeleagă că drumul către Dumnezeu se face prin Cunoaştere, prin întrebări şi răspunsuri, prin luptă şi nu prin dogme şi ritualuri. Căci adevărata credinţă nu înseamnă numai religie.

Aş fi vrut să-i spun că Iisus Christos nu a fost numai o dată aici. El a venit mereu. Câte misiuni ale noastre şi câte sacrificii nu au fost făcute pentru a „injecta" progresul în această civilizaţie adormită. E dureros într-adevăr pentru un om să ştie că geniile artei şi ştiinţei nu au aparţinut Pământului, ci au fost fiinţe dirijate de conştiinţe superdezvoltate. Că nici un creier pământean nu a creat ceva singur.

Am lăsat de-a lungul vremurilor semne ale trecerii noastre dar cel mai important este Biblia. Nu este o carte magica şi nici un obiect de cult. Este o istorie a ştiinţei şi civilizaţiei, un izvor de înţelepciune şi morală. Informaţii de o mare valoare sunt „codificate" într-un limbaj extrem de simplu şi concis, dar, după cum se pare, mult prea simplu pentru a-l înţelege oamenii.

Dumnezeu nu poate fi limitat. El este energie, este Forţă, este Sursa Creaţiei, este întreg Universul, controlând fiecare eveniment de la naşterea celulei pană la formarea galaxiilor.

Din păcate, însă, noi am devenit curând legende, iar cunoştinţele pe care le-am lăsat au fost risipite şi folosite haotic nu pentru dezvoltare, ci pentru a domina şi a distruge.

CAPITOLUL 22

Conştiinţa

Din primele momente ale revenirii pe Terra şi după o evaluare rapidă a situaţiei mi-am pus întrebarea: „Cum s-a ajuns aici şi ce e de făcut?"

Mi-am dat seama că oamenii şi-au uitat conştiinţa. Acest lucru este mult mai grav decât faptul că nu au evoluat, pierderea ei generând regresul.

Abandonându-şi conştiinţa, oamenii au trăit permanent într-o viaţă iluzorie, lipsită de substanţe, unde efemerul are grad de real. Şi nimic din ceea ce au realizat nu a rezistat timpului, nu a lăsat amprentă în istorie.

Religiile au plecat întotdeauna de la un cod moral simplu, un cod al conştiinţei, al bunului simţ. Dar pentru că oamenilor le-a fost mult prea greu să nu ucidă, să nu fure, să nu mintă, să respecte pe Dumnezeu şi pe semenii lor, au găsit o modalitate de a eluda acest cod. Au creat o instituţie menită să-l reprezinte pe Dumnezeu şi care s-a erijat în mediator între conştiinţa oamenilor şi Creator. Din acel moment toate regulile morale care au stat la bază au fost transformate în simple gesturi simbolice, conţinute în ritualuri, pierzându-şi substanţa. Acest fapt le-a dat oamenilor posibilitatea de a le încălca liniştiţi, fiind asiguraţi că printr-un simplu ritual vor fi absolviţi de orice vină.

Astfel, pierderea conştiinţei a dus şi la pierderea credinţei.

Sub influenţa acestor religii, „îngăduitoare" a apărut o societate bolnavă, în care violenţa, sărăcia, nedreptatea au născut criminali. Căci în adâncul lui, omul este curat. Nu există oameni răi cu adevărat. Ei sunt doar reflexii ale societăţii căreia îi aparţin.

Conştiinţa controlează spiritul şi-l conduce pe drumul evoluţiei, e balanţa care echilibrează faptele săvârşite. Ea acţionează independent de voinţă, iar efectele ei se văd în timp, uneori imediat, alteori după ani sau chiar vieţi.

O conştiinţă superioară acţionează în timp scurt, uneori imediat, nesuportând ideea păcatului, pe câtă vreme una inferioară încearcă să se sustragă pedepsei cât mai mult sperând într-o miraculoasă iertare a păcatului său.

Aceasta din urmă, nu realizează că deasupra sa există şi altcineva care, chiar dacă nu intervine imediat, nu înseamnă că îl va uita.

Un om vede căzând din buzunarul altuia o bancnotă. Jumătate din dorinţa de a căpăta ceva nemuncit, jumătate din comoditatea de a alerga după cel păgubit, o păstrează. Dacă va avea o conştiinţă dezvoltată o va da primului sărac întâlnit în cale. Dacă o va păstra, o va pierde mai târziu la loterie. La sfârşit, va motiva slăbiciunea în apărarea sa, însă nu este de iertat, pentru că tocmai slăbiciunea este cea care trebuie pedepsită. În acţiunea sa, conştiinţa se foloseşte de cele două forme de manifestare a sferei gândurilor: Conştient şi Subconştient. In sfera conştientă se operează majoritatea datelor, aceasta fiind cea care oferă posibilitatea de a alege. Cu ajutorul nivelului conştient se acţionează asupra celuilalt nivel, superior. Aceasta se întâmplă însă doar la oamenii pe drumul dezvoltării spirituale.

Dacă din anumite motive nivelul conştient este pe o cale greşită, nivelul superior acţionează ca o mână nevăzută pentru a-l corecta. El este întotdeauna curat, este ultimul refugiu al conştiinţei.

Un om distrus complet de societate nu va fi niciodată conştient de gravitatea faptelor sale, însă subconştientul va răzbate în acţiunile sale. Criminalul care se întoarce la locul faptei fără să ştie de ce, nu regretă ce a făcut. Dar conştiinţa îl duce mereu către locul unde a ucis, pentru a-l determina să-şi conştientizeze greşeala.

Conştiinţa pură, chiar dacă este înăbuşită pe moment de voinţa în cauză, aşteaptă momentul prielnic, declanşând orice potenţial capabil să echilibreze situaţia. La sfârşitul vieţii pentru greşelile neplătite, ea îşi va alege un „program" care să-i ofere posibilitatea să ispăşească şi să înţeleagă. Se întâmplă ca un spirit ajuns la un nivel superior de dezvoltare a creierului să-şi dorească să se dezvolte, singur, independent, fără controlul Centrului. Ei sunt pedepsiţi de Consiliu, dar uneori nici nu au conştiinţa greşelii comise. Pentru ei, entităţile cele mai evoluate ale Universului, creează un program menit să-i reeduce. Multe din aceste spirite rebele sunt trimise pe Pământ, pentru a putea, în cele mai grele condiţii, să-şi recapete conştiinţa.

Nu cu mulţi ani în urmă, unul din cei mai bogaţi oameni ai lumii s-a retras şi a murit singur, departe de lume, într-o peşteră. Privindu-şi viaţa, şi-a dat seama că şi-a irosit-o, că nu a realizat nimic. Că de fapt acea enormă avere nu i-a aparţinut niciodată, ci el i-a fost sclav, i-a dat întreaga viaţă. Atunci şi-a împărţit bogăţiile celor săraci, şi s-a retras în peştera care avea să-i fie şi mormânt. Acesta a fost un important pas făcut înainte în evoluţia conştiinţei, a spiritului său.

Oamenii, sunt robii unor conştiinţe iluzorii cu o structură pragmatică. Construită din gânduri fără rădăcini reale, din dorinţe deşarte, se vor clătina la primul suflu viu al gândirii. Oamenii trebuie să înceapă să gândească, căci păcatul cel mai mare este să nu folosească acest dar.

Gândindu-te tot timpul pozitiv, străduindu-te să ridici permanent ştacheta exigenţei faţă de sine, vei ajunge să-ţi recapeţi conştiinţa şi odată cu ea, credinţa.

CAPITOLUL 23

Se apropie sfârşitul (Despre profeţi mincinoşi şi secte)

Am fost de nenumărate ori atacat din răutate sau din frică, dar, de cele mai multe ori, am fost atacat din neînţelegere. Deseori am spus celor ce voiau să mă asculte că eu pot trata orice boală pe acest pământ, în afara uneia:

PROSTIA. Ea nu are sâmbătă şi duminică.

De ce spun aceste lucruri? Fiindcă sunt revoltat. Oamenii nu înţeleg sau nu vor să înţeleagă lucruri simple. Atunci cum să înţeleagă tainele Universului? Am fost acuzaţi că suntem sectă. Nici măcar înţelesul cuvântului nu-l ştiau cei care-l foloseau. Noi nu putem fi sectă nici în sensul bun al cuvântului, pentru că asta ar însemna să facem opinie separată, să avem ritualuri, idei, concepţii diferite de ale celorlalţi. însă aşa ceva este complet fals. Cum să fac eu opinie separată când de fapt încerc să-i conving pe alţii să se unească? Sau cum să afirm că una din religii e mai bună decât cealaltă, când eu am cunoscut toate religiile? Am putea fi acuzaţi că suntem sectă pentru că dorim ca religia să fie îmbinată armonios cu ştiinţa? Sau pentru că suntem curaţi şi nu ne aservim nici unei puteri? Ori pentru faptul că nu confundăm o comunitate spirituală cu un mijloc de a face bani?

Eu niciodată n-am acceptat în jurul meu obsedaţi sexual, alcoolici sau drogaţi, cum se întâmplă într-adevăr în unele secte.

Deranjează pe cineva că s-ar putea deştepta omenirea?

Mulţi nu înţeleg mare lucru din cea ce vrem. Atunci pentru ei e foarte simplu să catalogheze: sectă. Oamenii sunt undeva mult în urmă dacă nu înţeleg măcar ceea ce vrem noi să facem. Totul este de fapt foarte simplu; nu există nici un mister. Noi nu încercăm altceva decât să arătăm lumii o cale. Se pare însă că aceasta, simplă cum este, se află mult deasupra capacităţii de înţelegere a oamenilor. Lumea nu mai crede în altruism, considerându-l pornit din minţi rătăcite. În ziua de azi, altruismul e un semn de nebunie. Această stare de fapt este rodul societăţii bolnave pe care oamenii au construit-o, cărămidă cu cărămidă.

Totul pe Pământ a căpătat o altă scară de valori. Lumea e plină de călugări şi călugăriţe. Marea majoritate aleg această cale fie din decepţii mărunte, fie din neputinţa de a răzbate în societate, din comoditate sau din refuzul de a-şi accepta soarta; se retrag în spatele zidurilor înalte ale schiturilor, găsindu-şi acolo refugiul şi liniştea aparentă. Puţini au ales această cale, numai din acea chemare exclusivă şi unică de a-l cunoaşte pe Dumnezeu. Astfel, toate lăcaşurile de acest gen nu sunt altceva decât case de odihnă.

Preoţii sunt primii care păcătuiesc şi uneori nu se dau înapoi de la aceasta nici măcar în sfintele lăcaşuri. Preoţia nu mai este decât o meserie aducătoare de profituri şi cu ajutorul căreia se pot conduce oamenii. Şi se conduc prost.

Au apărut profeţii mincinoşi care înşeală mii de oameni. Pe întregul glob, pe lângă sentimentul neputinţei şi al resemnării, există totuşi şi tendinţa oamenilor de a crede în ceva, agăţându-se de oricine şi orice. Oamenii, în disperarea lor mocnită, sunt dispuşi să creadă, identificându-l pe Dumnezeu şi trimişii Lui în persoana oricărui aşa-zis misionar sau profet. Aceştia din urmă fac uz de credulitatea maselor, păcălind şi manipulând lumea prin promisiuni deşarte rostite în cuvinte ameţitoare, dar fără esenţă. Ei promit lumii salvarea, evoluţia spirituală şi iertarea păcatelor. Adevărata Mântuire nu se obţine ascultând sau citind dizertaţia unui oarecare; ca se obţine prin râvnă de cele mai multe ori, prin suferinţă. Însă, oamenii se lasă păcăliţi, fiindcă e comod să crezi că, plătind un bilet de intrare, cumpărând o carte sau frecventând cursuri te poţi spăla de păcate.

La tot pasul întâlneşti vindecători care, în schimbul unor sume de hani, îţi fac ceea ce ai putea să-ţi faci singur sau ajutat de familie. Toţi aceştia au acceptul puterii şi colaborează cu aceasta. în caz contrar, sunt reprimaţi, marginalizaţi sau chiar închişi. Ce doctor mai e acela care se foloseşte de poziţia sa pentru a obţine profituri cât mai mari?

Se înmulţesc sectele. Fiecare sectă are profetul ei şi încearcă să adune cât mai mulţi adepţi. Pentru o interpretare puţin mai altfel a Bibliei se constituie o sectă; pentru un ritual nou inventat se naşte alta. Aceasta în cazul cel mai bun. Apar însă şi exponenţi ai răului, unii sub masca binelui, alţii sfidând pe toţi ceilalţi, spunându-şi stanişti. Cum îi putem considera pe aceştia decât bolnavi psihic? Cum poate fi considerat un om a cărui credinţă stă în violenţă, alcool, droguri, crimă şi sex; care afirmă că sunt conduşi de satana. Cum pot fi conduşi de cineva care nu există? Dacă ar citi Biblia cu atenţie, şi-ar da seama de aceasta. Nu poţi însă să pretinzi unei minţi rătăcite acest lucru. Oricum, chiar dacă ar realiza paradoxul, ar găsi alte pretexte pentru ce ar vrea să facă.

Au apărut fel de fel de „lăcaşuri sfinte" care s-au intitulat fie „ateliere de creaţie" fie „tabere spirituale". Pare ciudat că membrii acestor comunităţi sunt absolvenţi ai facultăţii de drept, yoghini formaţi de maeştri nerealizaţi spiritual. De altfel, foarte multă lume ştie că sunt membri ai serviciilor secrete din diverse ţări. Totuşi, îi acceptă aşa, chiar dacă ceea ce se întâmplă în aceste „lăcaşuri" şi „comunităţi" frizează normele de bun simţ.

Sundar Singh a prezis într-adevăr unde va fi Centrul Spiritual al lumii şi avea perfectă dreptate însă profeţia lui a fost în mod greşit folosită. Uzând de aceasta, mulţi profeţi mincinoşi şi-au construit o aură de mister, pe care oamenii creduli şi incitaţi de mass-media nu reuşesc să o înlăture. Toţi aceştia nu fac altceva decât să micşoreze şi mai

mult sfera gândirii oamenilor, neurmărind decât să conducă masele pe drumul docilităţii şi să obţină profituri materiale.

Oare oamenii nu văd aceste lucruri? Oare nu-şi dau seama că se întâmplă exact ce scrie în Cartea Sfântă? Nu realizează că se apropie sfârşitul? Dacă da, e şi mai grav, pentru că nu fac nimic pentru a schimba viitorul. Şi atunci, chiar îşi merită soarta.

CAPITOLUL 24

Sfârşit de carte, sfârşit de istorie

E târziu. Prea târziu pentru această planetă bolnavă. Pentru ultima oară, am reuşit să obţin aprobarea Consiliului. O ultimă şansă. Vă implor, oameni nu o irosiţi.

Voi, cei care citiţi această carte, gândiţi-vă că cineva drag sufletului vostru, din imprudenţă se accidentează si ajunge în stare foarte gravă, pe masa de operaţie. Alergaţi spre spital. Uitaţi de foame, de oboseală, de frig. Uitaţi de timp. Ochii nu mai au lacrimi şi, disperaţi, vă rugaţi cu voce tare. După o operaţie dificilă, pentru care aţi donat mult sânge, pacientul e salvat.

La scurt timp, imprudenţa se repetă, şi cel atât de drag vouă se zbate, din nou, între viaţă şi moarte. Cu multe sacrificii din partea voastră şi cu priceperea medicilor, se reuşeşte salvarea. Dar vi se spune: „Data viitoare nu mai putem face nimic, dacă se va mai repeta accidentul. Corpul, şi aşa firav, nu va mai rezista!"

Scriu aceste rânduri cu durerea unui om care are o familie ce numără câteva miliarde de fiinţe dragi, aflate într-o stare extrem de gravă. Scriu aceste rânduri cu durerea unui om care a trecut de două ori prin focul distrugerii. Nu vă puteţi imagina şi nu cred că există cuvinte potrivite pentru a descrie un cataclism planetar.

* * *

Poate fi o zi frumoasă şi liniştită. Oamenii se bucură, suferă, se agită pentru nimicuri. Viitorul se rezumă la ziua de mâine. Care oricum nu poate fi altfel decât ziua de azi, la fel cu cea de ieri. E mai comod aşa. Şi aparent, te absolvă de atâtea responsabilităţi.

Totuşi, animalele simt ceva, încep să se agite. Apoi această agitaţie se transformă în frică, în panică şi nu mai ţin cont de obstacole, de oraşe, de maşini, de oameni, în goana lor nebună. Va încolţi atunci o bănuială, dar mulţi vor spune: „Ce neglijenţi sunt ticăloşii ăştia de la Zoo!" însă nu pentru mult timp. Curând, începe să se audă un huruit, din ce în ce mai intens. Nimic nu se clatină, nu e cutremur, iar cerul e senin. Dar huruitul creşte, creşte. Te pătrunde până-n oase şi ţi-e frică, din ce în ce mai frică. Pe chipurile celor din jur, schimonosite de groază, curg sudori de gheaţă. Huruitul devine înnebunitor. Oameni şi animale gonesc disperaţi pe străzi. Nu ştii când cerul s-a acoperit cu nori negri. Simţi suflarea rece a Morţii îngheţându-ţi sângele în vine. Mulţi nu rezistă. Se prăbuşesc şi sunt călcaţi în picioare de mulţimile dezlănţuite. Fulgere tăcute sfâşie întunericul care creşte. Norii par atât de jos, încât ţi se pare că-i poţi atinge dacă întinzi mâna. Se porneşte vântul. Rapid, se transformă într-o tornadă pustiitoare care dărâmă copacii, casele, înghite oamenii. Grindina zdrobeşte tot ce nu a fost luat de vânt. O, Doamne, nu e grindină, sunt pietre, bolovani incandescenţi, o ploaie de foc. Aerul devine fierbinte, insuportabil. Incendii izbucnesc instantaneu. Rezervoare de combustibil, armament, maşini, totul explodează. Calotele de gheaţă se topesc imediat. Oameni şi fiare se sfâşie. Nu mai există frică, nebunia o domină. Nu mai există diferenţe, toţi mor la fel, nu există nici un fel de scăpare. Striviţi sub ruine, proiectaţi de tornade, arzând ca torţe vii, mor toţi. Soldaţi şi civili, oameni de ştiinţă, regi, preşedinţi, milionari şi cerşetori. Zidurile se prăbuşesc într-o

mare de flăcări. Huruitul planetei care se crapă, bubuitul exploziilor, urletele de durere, de turbare, de moarte, şuieratul sălbatic al flăcărilor, tunetul oceanului revărsându-se, cine să le mai audă? Totul moare. O civilizaţie care dispare ca un fum. Deodată apare bolidul. O gigantică sferă de foc luminează o clipă cerul, apoi urmează impactul. Pământul se zbate ca o mare în furtună. Enorme falii se cască, guri monstruoase înghiţind oraşe şi munţi, topindu-le în torente de lavă. Continente se scufundă, iar altele ies din adâncurile oceanelor. Valuri de sute de metri înălţime se năpustesc asupra uscatului în câteva minute, sute de kilometri de pământ sunt acoperiţi de ape. Dar nu pentru mult timp; bolidul nu s-a oprit. Se rostogoleşte, într-un tăvălug infernal, pe scoarţa rănită a Pământului. întreaga planetă arde. Mări se evaporă instantaneu, iar în locul lor se revarsă râuri de lavă. Nu mai este oxigen. Focul l-a consumat.

Dar oamenii şi animalele? Nu mai există. Doar o mână de supravieţuitori aflaţi în câteva zone ce nu au fost distruse complet. Dar ei nu mai sunt oameni. Nu mai gândesc, nu mai ştiu să vorbească. Nu mai ştiu ce s-a întâmplat, nu-şi mai aduc aminte nimic din ce a existat doar cu câteva ore înainte. Nişte morţi vii, scormonind în cenuşa planetei. Vor rămâne însă şi mai puţini, căci nu s-a terminat... Se vor târî prin întuneric luni de zile, într-o atmosferă plină de praf şi săracă în oxigen. Se vor ucide pentru un strop de apă. Se vor mânca între ei, căci planeta nu mai e decât un bulgăre de cenuşă. în afară de ei, poate mai supravieţuiesc o specie, două de insecte mai rezistente, eventual nişte muşchi, licheni sau ciuperci.

Dacă vor putea, supravieţuitorii îşi vor naşte copiii, dar aceştia nu vor mai fi oameni. Vor fi nişte monştri, deoarece fără scutul de protecţie, planeta va fi arsă de radiaţiile cosmice. Acestea, alături de lipsa de oxigen şi în condiţiile unei atmosfere toxice, vor produce cumplite mutaţii genetice.

* * *

Nu-i un scenariu de groază. Este adevărul crud şi dureros. Adevărul care a fost ascuns de secole, căci, de la începuturi noi am avertizat lumea de ceea ce se poate întâmpla. Cu aceeaşi durere le-am scris atunci, imediat după cel de-al doilea dezastru. Pe lângă discurile vorbitoare din Tibet, am lăsat şi o vastă bibliotecă: biblioteca din Alexandria. în ea am acumulat mărturii despre primele două civilizaţii distruse, cunoştinţe ştiinţifice de o inestimabilă valoare, invenţii, lucrări de artă, muzică, pictură, poezie, proză, teatru, o istorie a lumii descrise cu lux de amănunte. Dar cel mai important lucru, am arătat viitorul noii civilizaţii, în cazul în care ea nu reuşea să schimbe nimic.

Alexandru Macedon, cucerind Alexandria a studiat şi biblioteca. Nu din ignoranţă şi sălbăticie a poruncit distrugerea ei, căci Alexandru era un tânăr inteligent şi cult, putând să-i aprecieze foarte bine valoarea. Dar el a citit previziunea noastră asupra viitorului şi, cuprins de revoltă împotriva unui asemenea sfârşit care-i dădea lui, marelui viteaz, marelui cuceritor, un destin de învins, a ordonat să fie distrus întregul tezaur istoric.

În mare secret, oamenii lui au trecut la arderea Bibliotecii, însă cu ajutorul câtorva înţelepţi ai vremii, conştienţi că această faptă ar fi o pierdere uriaşă pentru omenire, s-a reuşit salvarea a peste 90% din tezaur.

Cu ajutorul nostru, Biblioteca a fost transportată într-un loc secret. Apoi, coordonatele ascunzătorii le-am trecut codificat în Biblie. De ce aşa? Pentru ca acest cod să nu poată fi înţeles şi descifrat decât de un om cu creier dezvoltat, care ar putea înţelege Biblia aşa cum a fost ea scrisă. A fost o măsură de precauţie absolut necesară, ceea ce a făcut Alexandru Macedon fiind suficient ca să ne dăm seama că, numai un om evoluat putea înţelege şi folosi într-un scop bun toate acele cunoştinţe. Acel om ar fi fost reprezentantul unei lumi pe drumul progresului, o civilizaţie creatoare care ar fi fructificat acele cunoştinţe.

Dar n-a fost să fie aşa. Oamenii nu numai că nu au evoluat, dar chiar au regresat. Azi, cercetătorii descoperă ruine gigantice, obiecte necunoscute reprezentând o ştiinţă cu mult mai avansată decât cea de acum. Vârsta lor, depăşind zeci de mii şi unele chiar zeci de milioane de ani, i-a pus în mare încurcătură. Dar ele sunt tot ce-a mai rămas în urma a două dezastre ce au atins două civilizaţii mult superioare celei actuale. Cetăţi construite perfect, crescute parcă din trupul planetei, uriaşe statui, metale indestructibile, maşinării sofisticate nu au putut rezista mâniei Divine. Au mai rămas ruine topite şi sfărâmate, schelete calcinate, oraşe ale morţii, amintind omenirii de un trecut cumplit.

Toate aceste lucruri sunt cunoscute deja, de câteva zeci de ani, de un grup foarte mic de oameni care lucrează la N.A.S.A. Nu le-au aflat singuri ci, aşa cum am mai spus, am venit şi le-am arătat Adevărul. Şi au crezut că pot reuşi singuri, au încercat mai multe variante de salvare a unei elite de oameni de ştiinţă în spaţiu, sub apă, în subterane sau în incinte ermetice pe suprafaţa Pământului, ultima experienţă încheindu-se acum câteva luni.

Dar sarcina de a salva viaţa pe planetă ne revine nouă, celor 18 care am ales această misiune. Şi o vom duce la capăt, cu oricâte sacrificii şi orice piedici vom avea de trecut, căci această planetă este leagănul nostru, este planeta pe care ne-am născut, am crescut, am suferit.

Avem deja trei baze pe Pământ, unde există mijloace pentru ca un grup mare de oameni să supravieţuiască, în bune condiţii, câteva zeci de ani. în curând, ne vom retrage acolo, împreună cu un grup de tineri, băieţi şi fete, selecţionaţi cu grijă. Nu mai avem timp de pierdut, căci fiecare zi devine din ce în ce mai periculoasă. Nu vedeţi câte catastrofe s-au petrecut în ultimii doi ani?

În 1986, un asteroid se îndrepta vertiginos spre Terra. Brusc însă, traiectoria lui s-a schimbat, ocolind planeta la mare distanţă. Cauza devierii a fost Transferul. Venirea noastră aici a presupus un salt în timp reuşindu-se scoaterea planetei de pe traiectoria de coliziune.

Dar acum nu se mai poate schimba nimic. O cometă, de fapt un asteroid uriaş, care târăşte în spaţiu o coadă de praf cosmic va lovi planeta.

În afară de bazele noastre, celelalte variante de salvare concepute de oamenii de ştiinţă pământeni, sunt pregătite. Dar oare vor avea vreo şansă? S au gândit aceşti savanţi să lase o bancă de informaţii generaţiilor de după catastrofă? Cine-şi bate capul cu aşa ceva, când mai important i se pare să-şi pună pielea cât mai bine la adăpost?

Măcar acum, în al 12-lea ceas, aţi fi putut dovedi că sunteţi demni şi aţi fi făcut tot posibilul pentru a asigura trecerea în următorul mileniu pentru o generaţie tânără capabilă să populeze din nou planeta. Nu vă gândiţi că tot veţi muri? Şi să ştiţi că e mult mai cumplit, e un blestem, să sfârşeşti după ce s-a terminat totul. Mori încet, pe o planetă pustie, fără urmă din viaţa pe care o cunoşteai.

Aţi fi putut avea mai multe şanse, dacă aţi fi dezamorsat şi dezactivat întregul arsenal şi stocul de combustibil nuclear. Dar cine să o facă? Oamenii de afaceri nu văd altceva decât bani, ori, pentru ei asta ar însemna o pierdere enormă. Veţi muri arzând, împreună cu banii cărora le-aţi fost sclavi.

Aţi încercat să trimiteţi în spaţiu şi să detonaţi acolo mari cantităţi de explozibil nuclear. Dar nu v-aţi gândit că nu vom accepta niciodată să distrugeţi mai mult decât aţi distrus? Şi navele voastre s-au întors înapoi, cu încărcătura intactă. Voi le-aţi făcut, pe voi vă priveşte cum scăpaţi de ele. Singuri v-aţi pedepsit, tăindu-vă aproape toate căile de salvare. Aţi construit o capcană perfectă din care nu mai puteţi ieşi singuri. Stratul de ozon este în proporţie de 30% distrus şi, o dată cu el, o mare parte din scutul energetic al planetei. Prin aceste breşe, Soarele a început opera de distrugere. Radiaţiile nocive, nemaifiind filtrate, generează boli incurabile, copiii se nasc anemici, fără putere de viaţă.

Dar oamenii continuă să se lupte pentru putere, pentru bani, fără scrupule, apelând la cele mai rafinate metode de a-i distruge pe cei din jur.

Şi toate aceste lucruri se întâmplă în timp ce asteroidul-cometă se năpusteşte din spaţiu către Terra. Apropierea lui va genera cutremure puternice, inundaţii, furtuni. Norul de praf cosmic va atinge primul planeta. Va cădea pe suprafaţa ei sub formă de bulgări de lavă.

Va urma coliziunea. Bolidul va lovi continentul american. Acesta nu va rezista impactului şi se va scufunda. În locul său, din apele oceanului, se va ridica continentul ce s-a numit odată Atlantida. Noi munţi se vor ridica, adevăratul Tibet va reveni acolo un de s-a aflat de prima dată. Dar nu e tot. Asteroidul nu se va opri, ci va continua să se rostogolească o vreme. Impactul cu scoarţa şi deplasarea pe suprafaţa ei vor genera temperaturi cuprinse între optsprezece mii şi douăsprezece mii de grade Celsius. Acestea vor determina volatilizarea rocilor în zonele de contact. Apele oceanelor şi mărilor se vor evapora instantaneu, reducându-se la jumătate. Arsenalele şi toate substanţele inflamabile existente, zăcămintele de petrol şi de gaze vor exploda simultan. Toate aceste şocuri şi temperaturile uriaşe vor genera imense falii şi vor activa întregul sistem de vulcani. In unele locuri, lava nici nu va avea timp să curgă, căci se va evapora. Dar, mai mult decât atât, la temperaturi de optsprezece mii de grade Celsius se vor dezintegra şi spiritele inferioare, care nu pot rezista unui asemenea aport de energie.

Aceasta este judecata şi focul în care vor arde păcătoşii, cum spune Biblia.

Tot atunci, se va da şi mântuirea, posibilitatea ca, profitând de această uriaşă descărcare de energie, Creierele mai dezvoltate să facă un salt, să primească „botezul de foc". Dar oare vor mai exista atunci oameni care să suporte şocul? Nu cred. Vor fi doar nebuni cu memoria ştearsă complet. Totuşi, măcar unul de-ar reuşi, nu numai noi, întreg Universul ar striga de bucurie!

Norul de praf al cometei va învălui Pământul şase, şapte luni. Lui, i se vor adăuga norii rezultaţi din evaporarea apei şi a rocilor. Şase luni va fi noapte continuă. Oxigenul va fi consumat într-o proporţie foarte mare de incendiul ce va mistui întreaga planetă.

Paradoxal, vor exista supravieţuitori. Numărul lor va fi estimat de către Centru, cel mult de zece milioane. Dar marea majoritate vor fi nişte animale. Cu mult optimism, presupunem că vom putea recupera zece procente din ei. Vor începe lupte crâncene. Vor deveni canibali. Se vor sfâşia ca fiarele pentru apă şi mâncare.

După acele aproape şase luni de întuneric, norii vor începe să se destrame şi, peste această planetă chinuită, va străluci din nou Soarele. Dar şi aceasta va fi un şoc puternic pentru cei ce s-au obişnuit cu viaţa în întuneric. Va cădea prima ploaie şi, timid, Terra va prinde viaţă. Atunci vom părăsi adăposturile pentru a lua totul de la zero.

* * *

Soarele, necontrolat, mă loveşte cu razele sale. Mă opresc surprins de acest fapt. Realizez că, în realitate, nu soarele, ci lipsa scutului protector îmi dă senzaţia asta.

Nu mai există nimic. Nici o urmă de verdeaţă. Cenuşă. Totul e cenuşă. Picioarele-mi intră până deasupra gleznelor în praful rămas după catastrofă. Dumnezeule mare, dacă ce-a fost se mai poate numi aşa. Şi a durat atât de mult!

Aerul vital pentru existenţa umană, e atât de fierbinte! Fac repede câţiva paşi către adăpostul care atâta timp ne-a găzduit şi ne-a apărat. Va trebui să arunc o privire în jur Imposibil să nu fie undeva apă, care să-mi confirme că existenta noastră. aşa cum e — grea şi fragilă — va continua. Un lucru e sigur: am rezistat.

Nebunia s-a terminat. Indiferent în ce parte îmi arunc privirea, e numai cenuşă, pustiu, dar în refugiul nostru e viaţă. Şi asta contează. Nu am greşit, gândul acesta mă încurajează. Natura ne-a arătat încă o dată cât de mărunţi suntem şi cât de mult îi datorăm.

Misiunea noastră a luat sfârşit. Dar, preţul? Asta mă doare. Oare urmaşii vor înţelege? Vor respecta biata planetă?

* * *

Navele celorlalte civilizaţii îşi vor trimite şi ele echipele pe Terra şi vor lucra pentru ca această lume să renască. Atunci vom preda ştafeta noii generaţii şi vom părăsi planeta, pentru totdeauna. Nu ne vom mai putea întoarce niciodată. Căci şi pentru această misiune am fost pedepsiţi, pentru că am schimbat cursul istoriei. Şi ce altă pedeapsă poate fi mai mare decât să-ţi vezi planeta natală transformată într-un glob de foc, şi să trăieşti, odată cu ea, totul?

Vă rugăm deci, oameni, în numele întregului Univers, în numele Creaţiei, profitaţi de această ultimă şansă şi porniţi pe un drum nou, curat. Vom dălţui cuvintele noastre în piatră, pentru a vă aminti veşnic că singurul sens al vieţii este Dumnezeu. Că nu există durere mai mare decât să distrugi ceea ce ai creat cu multă suferinţă şi iubire, cu viaţa ta.

Şi nu în ultimul rând că suntem copiii acestei bătrâne Planete.

CUPRINS

Prolog …….
Cap. 1 Viaţa vine de dincolo de moarte……
Cap. 2 Departe, departe…spre început…….
Cap.3 Eroarea…….
Cap.4 Din nou acasă……
Cap. 5 Acolo unde Dumnezeu e banul……..
Cap. 6 Pentru o iubire nemeritată…….
Cap. 7 În căutarea prietenilor……
Cap. 8 În cel mai chinuitor colţ al infernului……
Cap. 9 Este mai uşor să ucizi decât să gândeşti……..
Cap. 10 Adevărul despre Yoga…….
Cap 11 Terra s-a format în altă galaxie……..
Cap. 12 Reâncarnarea –o pedeapsă……..
Cap. 13 Tunelul Timpului……
Cap. 14 Pe ei I-am trimis să înveţe…….
Cap.15 Pe Terra nu există medicină…….
Cap. 16 Nimic paranormal……..
Cap. 17 Laboratorul din adâncuri…….
Cap 18 O şansă pentru o viaţă irosită…….
Cap. 19 Frica…….
Cap. 20 Un basm pentru oameni mari…….
Cap. 21 Credinţa nu este numai religie……..
Cap. 22 Conştiinţa……..
Cap. 23 Se apropie sfârşitul (Despre profeţi mincinoşi şi secte)…….
Cap. 24 Sfârşit de carte , sfârşit de istorie……

COPERTA

Le-am lăsat legea iubirii, simplă şi adevărată, de ce oare n-au înţeles-o. Pentru că nu au crezut în ea, au pierdut-o. Acum îşi simt golul din ei şi simt nevoia să creadă în ceva. De aici şi goana după orice pseudo religie nou apărută. Dintr-un instinct al sacrului rămas undeva adânc în fiinţa umană, de la propria ei creaţie, acum când respiraţia le este interzisă, îşi ridică ochii spre Cer a rugăciune. Dar ochii rămân goi, a uitare, buzele deschise a necuvântare, căci nu ştiu cum să se roage, cu ce să se roage! Cuvintele lor, cuvinte de lut, promisiunile lor, promisiuni deşarte. Au uitat cu cine vor să vorbească. Nici ei nu ştiu dacă vor să trăiască, dacă vor să aibă Viaţă. Eu pentru golul acela neexprimat din ei SUNT AICI! Pentru cei ce de fapt nu ştiu ce vor. Pe scânteia aceea rămasă înăbuşită în adâncul sufletelor lor mă bizui. Depinde de ei cât sunt de hotărâţi acum să lase deoparte propriile iluzii şi fantezii în care s-au complăcut atât, să ardă prejudecăţile şi suspiciunile societăţii în care trăiesc, şă-şi învingă frica de a privi adevărul în faţă.

…….

Să iasă cartea aceasta în lume. Apoi să iasă şi celelalte şapte. Apoi să vină dacă vrea sfârşitul.

* * *